

РОЗАЛИНД МАЙЛС

КНИГА

ВТОРА

ПЪТМИЩА

КЪМ

АДА

ПРОЗОРЕЦ

**РОЗАЛИНД МАЙЛС
ПЪТИЩА КЪМ АДА
КНИГА ВТОРА**

Превод: Свобода Гагарова

chitanka.info

Съдбата води Джон Кьониг към разкрития. Земята на неговите предци му дава сила. Неочакваната развръзка помага на Джон да подреди събитията и да спечели отново своите близки, любовта си и наследството...

Розалинд Майлс доказва силата на писателския си талант.

Букселър

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Господи, каква вечер!

Каква вечеря! Какъв кошмар!

И тази ужасна Триша! Как може Алекс да я понася? Сигурно би могъл да си намери някоя по-приятна жена, просто някоя друга!

О, тя би дала всичко, само да можеше веднага да си легне, още в тази секунда! Тя трябваше да остане насаме със себе си...

— Хелън!

Когато излезе от трапезарията, той все още я чакаше, въпреки че тя достатъчно беше протакала отсервирането, за да му даде време да си отиде и да я остави на мира. Изникналата точно под носа ѝ, в основата на стълбището, направо от нищото и обгърната от полумрака на хола висока слаба фигура ѝ дойде много в повече, отколкото опънатите ѝ до крайност нерви можеха да издържат и тя като тигър се нахвърли отгоре му.

— Моля те, Чарлз, без повече балконски сцени, ако може! Твърде стара съм, за да играя в „Ромео и Жулиета“!

Той се отдръпна назад, все едно че тя се бе изплюла в лицето му.

— Не съм тук, за да се опитвам да те примамя в стаята си за едно тийнейджърско натискане, Хелън, ако това имаш предвид! — Лицето му беше побеляло от гняв. — Ако ти се смяташ за твърде стара за подобен род занимания, то поне от любезност би могла да си помислиш, че и аз съм надраснал периода на ученическите опипвания и пощипвания!

— Добре, добре. Просто... след тази вечер... начинът, по който протече и въобще държанието на Триша... Имам нужда от спокойствие и тишина. Просто искам да си почина.

— И аз също! — Лицето му се смекчи. — Може би бихме могли да го направим заедно? — Той замълча. — Виж, не се качвай още да си лягаш, нека да се поразходим!

Той я задърпа нежно през хола и разтвори входната врата.

— Красива нощ е. Кога за последен път си имала шанса да се любиш на луната?

След моментно колебание тя се предаде и пристъпи към отворената врата, прекрачвайки през прага ѝ направо в дъхавата, шептяща нощ. Навън под звездите цялата нощна вселена изглеждаше оживяла, с въздишките, звуците, шепота, със свенливите набези и нежните, ситни изтопурквания, целият свят беше някак по-естествен и истински в сравнение с всичко, което бяха преживели.

— Няма да те питам какво мислиш за... за нашата посетителка — започна предпазливо Чарлз, съвсем наясно, още от първия поглед, който беше ѝ хвърлил, че тя е жена, която всички други жени инстинктивно заклеймяват като „кучка“. — Само се чудех какво смяташ, че означава нейното пристигане. — „За мен, за нас“, можеше да добави той, но не го направи.

— Тя не го обича! — страстно изрече Хелън. — Жени като нея не могат да обичат някой друг. Те обичат само себе си. Ако нея изобщо я беше грижа за Алекс, никога не би се държала с Джон по този начин. Господи, та тя бе отвратителна, с нейното пърхане и премрежване на мигли! Поне можеше да забележи, че Алекс страшно се ядоса!

— А може това да е била целта ѝ? — осмели се да каже Чарлз, докато я подкарваше през моравата надолу към алеята с рози, отвеждайки я далеч от къщата. — И би ли си правила всичкия този труд, ако на нея ѝ беше безразлично?

А и цялото представление си беше чиста загуба на време, що се отнася до Джон, искаше да каже той. Това момче беше толкова не наясно със света, та изобщо не схвана за какво намекваше тя през цялото време. Той не би разпознал непристойния намек на една разгонена дама, дори този намек да летеше срещу него, възкачен на десеттонен камион!

Все пак, напомни си точно навреме той, нито един мъж не би си позволил, балансирайки върху тънкия лед на отношенията си с една жена, сам да го троши под краката си, правейки комични забележки по адрес на нейния син. Той успя да задържи езика зад зъбите си и зачака.

Но тя разбра посоката на мисълта му.

— Джон е този, който ме безпокои, — каза тя. — Той къде ще се дене?

— Какво искаш да кажеш?

— Добре, ние трябва да се махнем оттук, разбрах го в секундата, в която Алекс се обади по радиотелефона, за да ми съобщи, че ще доведе „една дама на гости“. — Ръката ѝ се вдигна към белязаното от тревогата чело, отмахвайки косата назад с оня жест, който той толкова много обичаше. — Независимо дали той си играе на благоприличие и я настанява в къщата за гости или прекарва по двадесет и четири часа в денонощието в собствената си стая заедно с нея в леглото, тя пак си остава неговата приятелка, това може веднага да се забележи, дори само от начина, по който се отнася с нея. И ако той сега е господарят на Кьонигсхаус, значи тя е следващата господарка.

Всемогъщи боже, колко далеч беше отишла тя!

Чарлз беше направо благодарен, че тъмнината прикри тихото му подсвирване, предизвикано от изненадата. Беше поканил Хелън на тази нощна разходка, защото се чувстваше отговорен за нея, още повече след това ново и неочаквано развитие на събитията. Но бе си представял, че той е този, който ще я преведе през всички болезнени главоблъсканици, че стъпка по стъпка, мъчително бавно трябва да ѝ обясни последиците от това, което се беше случило. Едва сега осъзна, че през цялото време я бе подценявал.

— Ти изглежда много добре си претеглила и преценила всичко — осмели се да каже той.

— Да, така е.

Кога беше успяла да постигне тази твърдост в гласа си, питаше се той.

— Напоследък почнах да прозирам много неща, просто помъдрях! — каза остро тя. — Макар и късно, както изглежда. Толкова много неща не съм забелязвала, а те са ставали под носа ми, и съм се предавала в плен на други, с които изобщо не е трябвало да се примирявам, дори за секунда. Господи, каква идиотка съм била! И сега ми се наложи да прогледна! — Тя се изсмя с тих, нерадостен смях. — А и това, че съм била глупава жена, в наши дни не е кой знае каква награда и утешение, нали?

— А какво ще стане с Джон?

Тя неочаквано спря под един голям кедър, със свити в юмруци ръце.

— О, Чарлз. — Цялото ѝ тяло трепереше, тя с мъка потискаше напирашното в гърлото ѝ, задушавашо ридание. — Не мога да го

понеса, не мога да понеса да мисля какво ще стане с Джон! Преди не смеех да си представя какво би означавала загубата на Кьонигсхаус за него, защото никога досега не съм вярвала, че това ще се случи и той ще го загуби. Аз мога да отида навсякъде, за мен това няма значение, и преди съм чукала по чужди врати, ако сега ми се наложи, пак ще го правя. Но той не знае нищо за света. И какво ще излезе от него?

Сега, сега, когато всички бяха в леглата си и спяха, сега беше най-доброто време.

Като всички истински провинциални жители Джон не се страхуваше от тъмното. В действителност някаква частица от него обичаше дори повече нощната полупустиня. Меките, покрити само с кожа нощни създания, със своите огромни, пригодени към нощната тъмнина очи, полюшващи се по дърветата с главите надолу, за да го поздравят, всъщност бяха негови приятели: той можеше да различи всеки вик, всеки шепот, който стигаше до ушите му, всяка пръчка, която изпращяваше под нечийи други, не неговите, крака.

Но тази нощ той нямаше да се отдаде на една от среднощните си разходки, които му бяха любимо занимание още от детството. Сега крайната му цел не стигаше по-далеч от офиса и неговите жизненоважни радиовръзки и факсове.

Дори в цяла Австралия всички да спяха, всички да спяха по целия свят, имаше една порода мъже, които бяха денонощно будни и той го знаеше. Той трябваше да говори с тях, докато всички останали в Кьонигсхаус бяха блажено заспали. Промъквайки се в сградата на офиса, Джон бързо откри номера на контролния център на въздушния трафик в Сидни, вдигна портативния радиопредавател и натисна бутона „предава“.

— Тук Кило Хотел Сиера, Кило Хотел Сиера, Стопанство Кьонигсхаус, да, здрасти там. Може ли да ни свържете с отдел „Полети за Северната област?“ Правя проучване. Полет от Сиднейското летище, да, посока Кьонигсхаус. Благодаря.

Той провеси крак отстрани на бюрото на Филип, полуседнал върху плота му и зачака, взирайки се право напред.

От стената срещу него, на свой ред го бе зяпнала училищната снимка на Филип. На нея Филип беше безмълвен, с мрачно лице,

абсурдно слабо и арогантно... Само един съвестен ученик може да бъде такъв. Бавно очите му преминаха по черния, богато орнаментиран курсив, стоящ под снимката: ФИЛИП ЙОХАН КЪОНИГ, ПЪРВЕНЕЦ, РОК ХАМПТЪНСКИ КОЛЕЖ 1948–49 г.

Първенец.

Добрият стар татко. Началото на колекцията му от завоевания, която той бе обогатявал през целия си живот.

И която не трябваше без време да свърши заедно с него в една падина между две скали, където той бе сгачен като животно, от гадина, от човешки гад...

Познатата горчивина на гнева се надигаше в него: „Ще ги пипна, тате, обещавам, няма да им се размине, ще ги пипна...“.

— Ало? Тук Кьонигсхаус, да, здрасти, приятел, извинявай, че те безпокоя по това време. Но сме загубили следите на плана за полетите отпреди седмица или две и шефът тук чак посиня от викане. Чудех се, дали не може да ни пратите по факса копие с подробностите, нали при вас се пазят записи на бордовите дневници.

Той почака, докато отговорът от другия край дойде.

— Кога? Било е миналият вторник, единственият полет, който сме имали през целия месец, освен няколкото курса на хеликоптера. Ще го направите? Чудесно! Благодаря. Добре, нека ви дам номера на факса тук, задръжте така, а ето го и него. — Внимателно продикува номера на невидимия оператор от другата страна на линията. — Може ли да ми го пуснете сега? Много ти благодаря, приятелю, не знаеш какво означава това за мен.

Малко по-късно той вече държеше документа в ръцете си. Буквите и цифрите заиграха пред очите му: „Малогобаритен самолет, Victor-X-ray-4355, изл. Сидни, 22 часа, посока — Кило Хотел Сиера, Стопанство Кьонигсхаус. ЕЧП — 00:10 ч. Обратен полет ЕЧИ — 2:30 ч., пристигане лет. — отбелязано 4:40 ч.“.

Значи наистина е имало самолет!

Той все още не можеше да повярва и се насили да разшифрова оскъдните данни.

Victor-X-ray-4355...

Някой беше излетял от Сидни в десет часа, пристигайки тук малко след полунощ. След това бяха тръгнали в два и половина

сутринта и пристигнали обратно в Сидни малко след четири и половина. И всичко скрито-покрито.

Два часа и половина.

Според изчисленията на Мъглявия това време беше достатъчно за човек да вземе разстоянието от малкото летище до водоема, да се разправи с един спящ човек и да се върне обратно в самолета.

Очите му трескаво пробягаха по страницата. „Пътнически манифест: 3“.

Значи Мъглявия се оказа прав.

Трима мъже.

О, копелетата!

Но кой беше шефът, кой беше отговорен за това, чия беше идеята?

Очите му попаднаха на последните данни. „Самолет, регистриран на «Кингдъм Холдингс» ООД, притежател и пилот — г-н И. А. М. Кингдъм^[1], собств.“

О, това копеле.

Проклетото, скапано копеленце.

Той седна, неподвижен като камък, докато информацията си пробиваше път до съзнанието му, все едно че мраморна скала се сдобиваше със своите драгоценни жилки.

Имаше само един мъж в Кьонигсхаус, който два пъти е бил измамен от „кралството“: веднъж по силата на това, че се беше родил втори и още веднъж, когато бизнесът му е бил откупен и иззет от един по-стар, по-силен мъж.

Само един мъж тук би извършил убийство. Човекът, решен да запази, да спаси своята бизнесимперия, съградена на мястото на онова, което му е било отнето.

Само един мъж притежаваше такова горчиво, сардонично чувство за хумор, което би му подсказало да нарече тази компания прикритие на името на изгубената си империя.

Имаше само един мъж, сърдит и с хладен ум, който да притежава решителност и достатъчна мотивация, за да убие.

Да убие Филип Кьониг.

Чарлз.

Нямаше кой друг да е, освен Чарлз.

Чичо Чарлз.

Мозъкът на Джон се взриви и той започна по нов начин да нарежда и съпоставя картини от изминалите дни, неща, на които той не бе обръщал внимание преди, но които сега го бомбардираха с прозренията на оформящата се в главата му схема.

Чарлз.

Чарлз, хванал майка му под ръка, докато те вървяха по пътеката в църквата на погребението на Филип...

Инстинктивното обръщане на Хелън към Чарлз в момента, в който чу завещанието...

Чарлз, използващ Хелън, за да ускори продажбата на имението на госпожа Мацуада и влиянието, което упражняваше над нея той в оня момент...

Очите на Хелън, които не се откъсваха от Чарлз на днешната вечеря...

Не!

За каквото и да преследваше Чарлз майка му, каквото и да искаше от нея, негово беше задължението да сложи край на всичко това! Негова беше грижата за майка му!

Съвестта го гризеше жестоко. Защо не беше се притекъл на помощ на майка си, за да може тя по-леко да мине през всичко това. Вместо да го направи, той се бе измъкнал като някакво животно и се бе усамотил, за да ближе собствените си рани. Защо беше упорствал и се беше напил, размотавайки се с Гийна наоколо... Господи, той я беше оставил сама на себе си, изобщо не бе проявил грижа и разбиране към нея! И възползвайки се от този вакуум, старият му чичо Чарлз беше започнал да я ухажва като някакво момче, току-що пренесло се в нейния квартал, беше се заперчил като мъжа спасение, като мъжа мечта!

Не!

Не и докато той все още може да се грижи за нея!

Мушвайки летателния план в джоба си, далеч от чужди очи, Джон стана, на един скок взе разстоянието между бюрото и вратата, угаси лампата и напусна сградата на офиса, потичвайки. „Само ще проверя дали мама си е легнала, след това ще премисля още веднъж

цялата работа“, реши той. „Опитай се да се справиш, сдобий се с повече подробности, открий още доказателства, грижи се за мама...“

Като всички бушмени^[2] Джон тичаше леко, безшумно, стъпвайки по земята така, че да не обезпокои онези, които спяха в къщата. Бушменът в него винаги усещаше кога наоколо има други, още преди те да са уловили присъствието му.

Какво беше това?

Той забеляза някакво леко раздвижване под дърветата отвъд моравата, но на изложените му до преди малко на силна светлина очи им трябваше секунда или две, за да се пригледят към тъмнината. Тогава за свой невъобразим ужас той различи Чарлз и майка си, застанали близо един до друг, обгърнати от топлата, приятна нощ. Той видя как Чарлз взе Хелън в прегръдките си, притисна я до гърдите си и след това я зацелува страстно и продължително по устата. Под безнадеждната светлина на изстинала, невярна звезда, отдалечена на милиони мили отгук, той видя как майка му се изгубва в жадната, дълбока прегръдка на мъжа, който беше убил неговия баща.

[1] Кралство. — Б.пр. ↑

[2] Коренното аборигенско население на Австралия и тези, които живеят или са израснали в австралийските полупустини, контактувайки ежедневно с местното население. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— Благодаря, че ме докара, татко. Просто тази сутрин не можах да помоля госпожа Кьониг да ме доведе с колата си дотук, както винаги досега. Тя изглеждаше толкова... не знам как да го определя! Но с онази „гостенка“ никак не е чудно, че е в такова състояние!

Вкиснат и удивен в същото време, Бен забеляза, че дъщеря му все още не можеше да се отърси от своето училищно възпитание, та да назове нещата с истинските им имена, а думата си беше точно тази: „кучка“!

— Триша ли? — попита мрачно той. — Да, тя не е замесена от фермерска мая, нали? Не я виждам да се установи тук и да превърне Кьонигсхаус в свой дом, така както Хелън го направи, дори и да има милион години пред себе си. Но най-скапаното нещо в цялата история е, че тя ще изтика Хелън от мястото ѝ, дори да няма намерение някога да живее тук.

— Да. — Сърцето на Гийна се изпълни с ревниво негодувание. — А и Джон, сега, когато тя е тук, Джон също трябва да напусне. — Тя положи ръка върху рамото на баща си. — Тате, ти познаваше господин Кьониг — защо той промени завещанието си и лиши от наследство Джон?

— Същото се питам и аз — отвърна тежко Бен.

Механично взе последния завой на черния път и свърна в селището на аборигените. В центъра на широкото оградено пространство стоеше един висок бял мъж, който бе сериозно въввлечен в някаква дискусия с млади мъже от племето. Сърцето на Гийна подскочи. Джон?

Бен кимна към него.

— Познаваш Хенри Сафък, управителя на стопанството, нали? Поздрави го от мен, аз няма да спирам, по-добре е да вървя. — Той се усмихна едва-едва. — Искам това да свърши по-бързо и да се махнем оттук. Мисля, че и двамата имахме достатъчно преживявания в

Кьонигсхаус и изобщо с Кьонигови, та ще ни държи влага за дълго време, нали, детето ми?

„Горкият татко, горкият скъп татко.“

С болка в сърцето си Гийна стоеше и махаше на Бен, докато той се измъкваше с колата от лагера. Като всички дъщери на овдовели бащи, тя го обичаше с някаква покровителствена любов, която беше още по-силна, защото това беше нещо, за което те двамата никога не говореха. „Горкият стар татко. Той се стараеше толкова много и винаги рано или късно беше прецакван.“

Дали някои мъже се раждаха само, за да губят, размишляваше мрачно тя, или просто биваха побеждавани, сразени от времето, от лошия шанс, от липсата на достатъчно пари, от агресията на други мъже...

— Здравсти!

Тя се обърна, за да види как един висок, добре сложен мъж се приближава към нея, въртейки в ръцете си поизбеляла каубойска шапка. Неговото приятно, открито лице би било красиво в очите на жена, дълбоко влюбена в него, но усмивката беше тази, която му придаваше оня особен чар на нежност и срамежливост, дори на някаква несигурност, характерни за човек, който не бе имал достатъчно време да си позволи забавления или поне да вземе участие в тях.

— Госпожица Никълс?

— Гийна — каза тя, прибавяйки и усмивка към отговора си.

— Просто се спрях да ви кажа „здравсти“ — каза неловко Хенри, дълбоко съжалявайки вече, че изобщо се бе забъркал в това. Господи, когато преди малко в главата му щукна да се приближи и хвърли един поглед на малкото, прелестно създание, което беше видял да се носи из Кьонигсхаус, той не си беше представял колко опасно е да последва този свой импулс! „Твърде много нощи, прекарани с момчетата около огъня в пустошта и почти никакъв опит с дамите“, мислеше си яростно той. А и под немигация поглед на тези огромни, влажни очи, очи, в които всеки дървеняк можеше да се удави, той просто не можа да измисли нещо по-свастно.

— Какво ви води насам? — пророни почти беззвучно Гийна, омеквайки като всички жени, когато срещнат срамежлив мъж, особено

такъв, криещ срамежливостта си зад фасада, която не би посрамила дори младия Джон Уейн.^[1]

— Просто се отбих, за да се уговорим с момчетата за следващия сбор на добитъка. То, разбира се, Дъсти си я движи тая работа, но аз трябваше да се уточня с него, за да мога да кажа на Джон как вървят нещата.

Тя сподави една въздишка.

— Ако винаги сте наясно с развоя на нещата, то вие сте щастливец, господин Сафък. Де да можех и аз да кажа същото за себе си!

Като на кинолента снощната ужасна вечеря отново се превърта пред очите ѝ. Защо трябваше толкова много да боли? Поне той беше откровен и направо ѝ каза какво е нейното положение в пространството. Между тях нищо не е имало и никога не може да има, беше ѝ казал той по възможно най-директния начин.

— Моля да ме извините, господин Сафък — каза тя, — но аз трябва да вървя, както, струва ми се, и вие. И поздравете Джон от мен, когато се видите с него.

Тя забърза през огромния двор към импровизираната танцова площадка, където танцьорите бяха започнали да се събират един по един. Нейното пристигане беше най-горещо очаквано от Тимбо, очертал се вече като един от най-талантливите и най-отдадените на танца в цялата трупа.

— Хей, Гийна — започна направо той, — беше ни казала да поразпитаме старците за стари истории, които бихме могли да използваме за представлението, за танца, който правим за Помагача, нали? Мисля, че попаднах на нещо.

Очите му искряха и Гийна почувства как собственото ѝ вълнение нараства под влияние на неговия възторг.

— Великолепно, Тимбо, какво е то?

Вместо отговор той я завъртя, прихващайки кръста ѝ с тънките си пръсти и я поведе обратно надолу по хълма към една отделена от другите малка колиба.

— Не говори, просто слушай. И без въпроси — тя е много, много стара, по-стара от хълмовете, разправя се, че е била взета за жена от най-първия Йохан.

Гийна хлъцна.

— Най-първия Йохан? Тимбо, това е невъзможно, тя трябва да е на повече от сто години...

— Шшт! — Отново слагайки пръст на устните си, Тимбо я подбутна напред и я въведе в колибата.

Вътре сред проблясващата мрачина, която сякаш танцуваше около нея, седеше една старица, кръстосала крака върху старо одеяло, пострано направо на земята в центъра на помещението. Отломки от начупеното сякаш на парчета слънце се посипваха през процепите на покрива, донатрошавани и отразявани от пращинките, които се щураха нагоре-надолу из стълбчетата светлина и лудо играеха, увенчавайки с ореол чисто бялата коса и синкавочерното лице, чиято кожа не беше просто набръчкана, а издълбана, прорязана от линии, по-дълбоки от самото време. Очите ѝ, две огромни сфери, изпълнени с мляко, се визираха немиждащо нагоре, към покрива. Под тях се виждаше една беззъба, хлътнала навътре уста и малките ѝ, набръчкани ръце, които почиваха като два паяка върху коленете ѝ.

Момчето коленичи пред нея, повдигайки една от ръцете ѝ към лицето си, за да може тя да го разпознае.

— Тимбо е, бабо — каза ясно той. — Доведох момичето. Разкажи ѝ историята, за нейния танц.

И старицата започна напевно, все едно че беше чакала да ѝ подадат точно тази реплика.

— Бащата на Всички Неца направи мъже бели, мъже черни, направи жени, за да им бъдат половинки. Много отдавна най-първият Йохан имаше тук своя собствена жена, бяла жена от негова страна и черни мъже имаха свои жени.

Гийна рязко си пое дъх. Тимбо ѝ отправи предупредителен поглед, докато старицата продължаваше да фъфли.

— Йохан дошъл да вземе. Всичко, което хора имали, той взе. Той взел земя, той взе кенгуру, от което живеели, той взе вода. Но искал още. Той видя жена на вожд на наше племе и нея също искал вземе. — В тишината наоколо нищо не помръдваше. Старият глас продължаваше да напява. — Той искал нея и дойде за нея. Той дойде в пустош и ухаждал я и тя отиде с него. Тя мислела, тя го има тайно, той бъде добър към неин народ. Но той искал нея само за себе си, като земя, всичко само за него. Затова той заприщи път към вода, прогони народ далеч да умре, сложи добитък свой там. — Тя млъкна,

тананикайки си тихо, сякаш на себе си. — Но техни сънувачи сънува негови нови животни само стари кенгуру, които върнали се, за да има храна. И те убили негови животни. После той убил тях. Всички, освен жената. Когато тя видя тя не може спаси свой мъж или свой народ, тя спаси нея си. Тя избяга от камшици и пушки, тя тича, тича, тича. Но той дошъл след нея и намери я. После той задържа я като своя черна жена. И тя стоя негова жена, въпреки той убил неин мъж, убил неин народ, взел тяхна земя. И тя никога не забрави, никога не забравила нищо, което случило се. Айеее! Айееее!

И слагайки ръка на главата си, тя зави като на умряло, издигайки гласа си високо и сърцераздирателно. Тимбо хвана китката на Гийна и я измъкна навън от колибата.

— Е, какво мислиш? — попита той.

Гийна само поклати глава, все още дълбоко впечатлена от разказа, за да може да говори. Своята собствена история ли им разказа старицата? Тя ли е била момичето, което старият Йохан е пожелал толкова силно, та е избил цяло племе, за да я притежава? Или просто си бе въобразила, беше се сънувала на мястото на онази млада жена, възкресявайки нейната трагична съдба?

Гийна сграбчи ръката на Тимбо в изблик на радост.

— Ако тя ни позволи да превърнем тази история в танц... Аз просто не мога да измисля нищо друго, Тимбо, нищо по-силно въздействащо и правдиво, което да отговаря повече на това място и на празника на „Помагача“!

„Господи, трябва да е чудесно да работиш върху нещо толкова плавно и лесно като танца“, мислеше си Хенри Сафък в момент на дива завист, „вместо да вършиш някаква си груба работа като тази!“ Чувствайки, че пропада в странно, кисело настроение, той гледеше как Гийна, редом с която вървеше Тимбо, се връща бавно през ограденото пространство, за да се присъедини отново към своята група от танцьори. Той се обърна пак към групата мъже, събрали се около него.

— Добре, значи, събирането на добитъка — уточнено. Сега като знам, че всичко при вас е окей, веднага ще ви известя, щом бъдем готови за придвижването.

Редицата глави закима и мъжете се раздвижиха, показвайки желанието си да се разотидат.

— Само още едно нещо, преди да си тръгнете — сети се Хенри. — Известие от господаря... от младия господар, господин Джон, който е... не, вижте, исках да кажа...

Той замлъкна, объркан, мислено ритайки се отзад. Господи, колко време още му трябваше, за да свикне с мисълта, че Филип е мъртъв? Ами само това ли! Колко време щеше да му е нужно, за да свикне с още по-ужасната мисъл, че не Джон е новият господар, ами онова градско мекере, Алекс?

Хенри яростно изпсува себе си и съдбата. Започна отново, опитвайки да прикрие неловкостта си:

— Вижте, Джон ме помоли да ви попитам, дали някой от вас не е видял или чул нещо в нощта, когато старият господар умря?

Последва дълбока, напрегната тишина. Всички мъже се бяха вторачили пред себе си, избягвайки да погледнат другите в очите.

Хенри се усмихна.

— Никой няма да се забърка в неприятности, обещавам ви, независимо какво сте забелязали. Джон просто иска да знае, дали някой от вас не е бил буден или пък е имал да изпълнява някакво поръчение, дали не сте видели нещо необичайно, това е всичко.

Питането му беше посрещнато от редица празни, безизразни лица и поклащане на глави. Хенри се предаде.

— Добре — каза той. — Е, благодаря, че ме изслушахте. Ако някой си спомни нещо — просто да ми се обади. Това е само една идея, да се проследи всяко необичайно, ненормално нещо, което може някой да е забелязал. Това е всичко.

— Добре, шефе — изсмя се Слим, показвайки с широк жест към една влачеща се фигура, свиваща край тях, — защо не му кажеш да поприказва със стария Марки там, мъжа на Ели? Той е нещо ненормално, откъдето и да го погледнеш! Хей, приятел! — изчурулика той, без да чака някой да го насърчи. — Шефът иска да знае видял ли си нещо напоследък? Нещо необичайно да е станало?

Като повечето пияници, Марк винаги беше готов да заподозре обида и будалкане, възпламеняваше се на минутата. Гледайки нагоре, малките червени свински очи се наляха с кръв, докато силното тяло на Марк се издуваше от кипналия гняв.

— Струва ми се, аз трябва да питам това господаря! — изпелтечи яростно той, свивайки едрите си юмруци, докато говореше. — Господин Високи и Могъщи Кьониг държи мойта жена горе в Кьонигсхаус всеки проклет божи час тези дни! Сутрин, обед и вечер сега тя е там горе: посетители, вечери, чистене, готвене, аз не знам какво още, по дяволите, не върши! Сега кучката си придава важности и си вири носа, вече е твърде добра за мен, тя, видиш ли, нямало какво общо вече да има с проклетия си беден съпруг!

Той все повече се навиваше, докато говореше, изпадайки в истински бяс, бързо губейки малкото останал му разум. Той се придвижи към Хенри, размахвайки юмрук.

— Вие сте еднакви, всички сте проклето еднакви! Ако не е старият господар, ще бъде някой от вас, младите копелета, вие си мислите, че с едно щракване на пръстите може да имате всички момичета! Е, кажи на твоя шеф, ако някой горе се навърта около женичката ми, кълна се, че ще го убия. Той може да си получи плешката прясно заклано месо! Ще му направя малко подаръче! Ще го убия ебливото говедо!... ебливо говедо... ще я убия...

Дрезгавият глас заглъхна. Като загуби нишката и започна да се препъва в думите, макар да не преставаше да къльне и псува, Марк падна на колене и се разрида, а неговите заплахи и клетви се преливаха една в друга, докато най-после се превърнаха в едно дълго, несвързано стенание.

— Вземете и го разкарайте оттук.

Хенри направи жест към другите мъже, докато оглеждаше останките в краката си с неприкрито отвращение. „Всичко това е вятър и мъгла“, мислеше си той, „като при всички други пияници.“ Те никога нищо не правят. А никой, който ги познаваше, не би повярвал, че Марк и Ели ще си седнат някога на задниците и ще заживеят като една щастлива семейна двойка. Но тя нямаше да пострада, колкото и да дрънкаше той! Докато нейният любящ съпруг продължаваше да се дави в съдържанието на тенекиените кутии, Ели спокойно щеше да дочака края на дните си.

Освен това той си имаше други неща, за които да се тревожи.

Поне за едно нещо, във всеки случай.

То стърчеше около 160 см над своите боси, кафяви, мускулести малки крачета, главата му би стигнала, колкото да се отърка в копчето

на джоба на ризата му и отговаряше на името Гийна.

[1] Известен американски актьор. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Само ако Джон би се почувствал щастлив от това, каза тя на Чарлз.

Истински щастлив, което значи, непресторено радостен и удовлетворен за нея, за Чарлз и за себе си, освободен от непосредствената грижа за майка си — това беше единственият начин, по който можеше да мисли тя за евентуалното развитие на отношенията си с Чарлз.

Когато тази сутрин се събуди с чувството за неописуемо щастие, докато все още лежеше сънлива и затоплена в леглото, потопена в море от светлина и отпочинала като котка, в един момент на лудо опиянение Хелън се запита дали не беше се влюбила. Последният път беше толкова отдавна. Така ли се чувстваше човек, когато е влюбен? Би могла да се закълне, че е така...

И тогава само за няколко кратки мига тя се отпусна и си помечта. Беше прекрасна мечта.

Да има отново мъж, мъж в живота ѝ, в леглото ѝ, неин собствен мъж — защото дори тази кратка агония на вдовство я беше научила веднъж и завинаги, че тя не е жена, която може да мине през живота сама. О, имаше жени, които ценяха своята независимост, обожаваха свободата си. Но след цял един живот, в който като лоза се бе увивала около Филип, беше разбрала, че не е една от тях. Тя беше жена, която имаше нужда от мъж.

И не само за секса — въпреки че той ужасно ѝ липсваше. То беше да имаш мъж, за когото да се тревожиш, за когото да се грижиш по всеки един възможен начин. Някой, чието добруване да бъде важно за нея, отколкото нейното собствено. Някого, около когото да организира живота си, за когото да става сутрин, когото да жадува вечер да види, да бъде заедно с него в леглото, както и в горещото желание за любов.

Цяла сутрин, докато ставаше и се обличаше, докато минаваше през обичайните си задължения на закуска... Тя разбра, че не може да

сложи и залък в устата си, в съзнанието ѝ като в съзнанието на някакъв пубертет продължаваше да се разиграва и преиграва миналата нощ: дъхавата нощ навън, те двамата, разхождащи се под луната, меката светлина на звездите...

О, Чарлз...

Той не се появи на закуска и тя отново не можеше да реши дали съжالياва или се чувства облекчена.

И сега седеше на своя прозорец, витаейки над самотния, безрадостен пейзаж, унесена в мечти, вместо да се заеме с хилядата неща, които трябваше да свърши.

Мечтаейки за Чарлз...

Какво чувстваше към него? Можеха ли да се надяват да съживят онази първа любов, която бяха изпитвали един към друг толкова отдавна?

„Нека да бъде по твоему, Хелън“, беше прошепнал припряно той, докато я държеше в прегръдките си снощи, „както искаш постъпи, каквото искаш кажи на Джон или на който и да било друг. Но аз няма да чакам вечно! И без друго чакам дяволски дълго!“

А нима тя не беше чакала?

Не е ли била и тя като Роуз цял живот „жена за всеки случай“ — очаквайки одобрението на един-единствен мъж, винаги изчаквайки го той да получи своето удоволствие, непрестанно в очакване на настроенията му, на неговия гняв, на желанията му? Беше издигнала Филип на пиедестал, превръщайки го в бог, беше мислила, че той е Господ. И единственото, което дочака, беше да бъде стъпкана от масивните му, глинени крака на бог.

Така както се бе случило и с Роуз.

Тя трябва да превъзмогне безсмисления си гняв към Роуз, тя трябва да престане да обвинява икономката за онова, което Филип бе извършил. Какъв избор бе имала Роуз? Какъв избор изобщо са имали някога жени като нея?

Е, най-после бе дошъл и нейният ред да избира. Но първо трябваше да говори с Джон. Къде ли се бе дянал той?

Като Чарлз, и той не бе слязъл за закуска, но това не беше нещо ново, той често изпиваше едно кафе на крак в кухнята и се запиляваше по работите си, без да сложи залък в уста. Спирайки да провери стаята му, която изглеждаше така студена, празна и необитаема, все едно че

снощи в нея не е имало жив човек, Хелън продължи надолу по стълбите и излезе навън, за да го търси.

Тя за всеки случай реши да провери и офиса, да попита Бен дали евентуално не е виждал Джон или пък дали няма някаква представа къде може да бъде. Но ето че самият Джон беше там, седнал до Бен на бюрото му, надничайки в екрана на компютъра, зяпнал го в устата, да не би да пропусне някоя негова дума.

— Така, че виждаш — говореше Бен, — влезеш ли веднъж в системата с ключовата дума, вече можеш да си избираш какво да извикаш. Всичко е тук, всичко е някъде тук. Трикът е в това винаги да го намираш! — Той се изсмя. — Здравей, Хелън, да не си дошла и ти да вземеш участие в часа по компютърно обучение?

— Джон! — възкликна изненадана Хелън. — Какво правиш тук?

Въобразяваше ли си или той наистина си смени цвета на лицето в момента, в който я забеляза? Тя почувства, че самата се изчервява, споменът от изминалата нощ още гореше на устните ѝ, по лицето ѝ.

Но Джон не би могъл да знае нищо за снощи, тя не беше казвала на никого, а би се заклела, че и Чарлз...

„Господи, тя вече се чувства виновна“, помисли си потиснат Джон.

— Просто уча — каза кратко той, изчервявайки се леко и без да откъсва поглед от екрана. — И доста понаучих, благодарение на Бен.

— Е, мисля, че е време да попрекратим — каза Бен. — Ще ида до къщата да си сипя малко кафе. Някой друг ще дойде ли?

Джон поклати глава.

— Мисля да си поиграя още малко с това.

Хелън махна с ръка.

— Ти върви, Бен, на мен ми се искаше да си поприказвам малко с Джон.

— Добре тогава, ще се видим на вечеря, ако не и по-рано — каза Бен и излезе.

През цялото време, докато бе търсила Джон, нейната увереност бе нараствала, нетърпението ѝ се увеличаваше, накрая тя вече изпитваше непреодолима потребност да сподели чувствата си с него. Но сега, когато бяха останали насаме, на нея ѝ беше дяволски трудно да започне.

— Ти си поискал Бен да ти покаже как работи компютъра? — успя да каже тя.

— Да.

Той нарочно се правеше на зает и сякаш погълнат от заниманието си не искаше да отдели очи от екрана на компютъра.

— Просто съм любопитен... за някои неща. А и няма какво да правя до следващия сбор на добитъка. В случай че има следващо събиране на добитъка, поне що се отнася до нас. — Гласът му се промени. — Ако обаче прословутата госпожа Мацуда успее да надене кънките дотогава, ние ще трябва да се спасяваме оттук!

— Затова... точно исках да говоря с теб, Джон, скъпи — започна несигурно тя. — Не сме имали възможност да помислим върху това досега... но каквото и да решиш, че ще правиш оттук нататък, аз не искам ти да се чувстваш отговорен за мен.

Той се изчерви, хвърли й един поглед и бързо отвърна очи.

— Да съм отговорен за теб? Но естествено е аз да съм отговорен за теб! Ти си моя майка! — „И аз не искам да се влюбваш в онова копеле Чарлз!“, искаше му се да изкрещи.

— Е, сега аз ще трябва да се погрижа за себе си.

Той странно я погледна.

— Мислиш ли, че ще се справиш?

— Какво исках да кажеш?

Очите му потърсиха сигурност в компютърния екран и неговите примигващи зелени знаци.

— Нека погледнем истината в очите, мамо — по дяволите, та ти си водила един затворен, осигурен живот. Никога не си познавала друг мъж, освен татко...

— Това не е вярно! — избухна тя. — Аз познавах Чарлз преди още да познавам Филип и той... той се грижеше за мен!

„Чарлз! Е, дяволски добре се нареждаше, няма що!“

Шокиран, Джон най-после схвана, че се е добрал до още едно парченце от мозайката. Разбира се, той знаеше, че Чарлз е запознал майка му и баща му, това беше един от онези въпроси отговори, от рода на „как сте се срещнали“, което всяко хлапе открива за своите родители още преди то да е осъзнало какво значат. Но това е било нещо повече от едно случайно запознанство — сега той осъзнаваше, че

Чарлз я беше обичал, — това можеше да се прочете по израза на лицето ѝ!

А дали тя го бе обичала? Дори да оставим настрана внезапната смърт на Филип и колко удобно беше всичко?

Дали го обичаше и сега, това ли се опитваше да му каже?

Той трябваше да я спре, преди да го е изрекла, преди да го е направила наистина.

Той продължи нататък.

— Дори да е така, татко правеше всичко вместо тебе, той вземаше решенията, той се грижеше за теб... а навън има хора — „и тук, тук вътре, на територията на Кьонигсхаус също ги има!“, искаше да изкрещи той — ... хора, които трябва зорко да наблюдаваш... от които трябва да се пазиш...

Тя го погледна с явно недоумение.

— Но какво имаш предвид? За кого говориш?

„За проклетия Чарлз, ето за кого! За мъжа, който е убил твоя съпруг! Мъжът, по чиито дири съм сега, опитвайки се да вляза в неговия компютър, та да проследя неговите тъмни бизнес машинации и повратливи номера, и да намеря начин да му потърся сметка.“

Тя все още се бе вторачила в него с широко отворени очи. Той извърна отчаяно поглед.

— За никого по-специално.

„Горкият Джон“, мислеше Хелън, сърцето ѝ бе преизпълнено с майчина любов, „нервите му са опънати до скъсване, не бива да доливам още масло в огъня. Той е притеснен до смърт за бъдещето си, за Кьонигсхаус и за всичко останало, а ето че аз се разтакавам с глупави увертюри и му плещя глупости, вместо да му кажа истината направо, и то, защото съм толкова стъписана — като момиченце, което за първи път си има гадже.“

Тя дълбоко си пое въздух.

— Виж, скъпи, има нещо, което искам да ти кажа... относно... относно бъдещето. Моето бъдеще. Разбира се още е много рано, но аз съм ужасена от идеята да остана сама до края на живота си. Просто исках да разбера как би се чувствал относно... как би се чувствал ако... как би приел възможността отново да си намеря някой друг... може би дори да се омъжа повторно...

— Да се омъжиш повторно? — Той не би могъл да изглежда поужасен, дори тя да го бе ударила през лицето. — Да се омъжиш? За бога, недей!

— Защо не?

Той се втренчи в нея. По лицето му премина буря, в която отчетливо можеха да се прочетат шока, гнева и болката.

— Всемогъщи боже, майко, та ти си на четиридесет и две!

— Това не значи, че съм стара — каза, оправдавайки се тя.

— Това е... това е... — Той неистово заби пръсти в косата си. — Въпросът не е само в това!

— В какво е тогава?

Той ѝ хвърли още един ужасен поглед, след което сведе очи в нежелание да среща повече нейните. Изглеждаше отвратен.

— След татко... след мъж като татко... как изобщо можеш да мислиш за такова нещо?

— Джон... виж... аз обичах баща ти, но... той не е единственият мъж на света!

Той се обърна към нея, цялото му тяло се беше напрегнало в безмълвен гневен упрек.

— Какво е тогава, майко — не можеш да свикнеш с мисълта, че вече няма да бъдеш господарка на една голяма къща ли? Или вече си хвърлила око на някой, който да заеме мястото на татко — преди още той да е успял да изстине в гроба?

Какво можеше да каже тя?

Но Чарлз не беше „заместник“, за бога, той беше друг човек, друга личност и ако тя го обичаше, то беше, защото той беше пълната противоположност на Филип...

Ако тя го обичаше...

— Не може да е... — Джон млъкна, изчерви се силно и прехапа устни. — Не е... физическата страна на въпроса, нали? — Той изглеждаше измъчен от неудобството си, но решен да продължи нататък, независимо какво би му коствало. — На твоята възраст...

„На твоята възраст...“

Това ли си мислеше той?

Тя се разтрепери от болка, когато изведнъж се видя през неговите очи.

— Не, разбира се, че не, аз не исках наистина да... не знам какво ме накара да го кажа, забрави го, просто се престори, че никога не съм го казвала, окей? — Разбираше, че плещи глупости, но ѝ беше невъзможно да спре. — Разбира се, че си прав, скъпи, нямах това предвид, забрави, че изобщо някога съм казвала нещо.

Докато говореше, тя се придвижваше към вратата и единственото ѝ желание в този момент беше да се измъкне по-бързо навън. Джон моментално се бе залепил обратно на компютъра, широките му, паднали рамене се възправяха срещу нея и срещу света така, сякаш той се изолираше от нейното присъствие в стремежа си да заличи всяка следа от разговора, който бяха водили. Тя избяга. Останал сам, Джон зарови лице в ръцете си и започна да псува и себе си, и нея, но най-вече Чарлз.

Значи толкова далеч беше стигнало копелето му с копеле? Господи, какъв бързак беше само! А майка му беше толкова уязвима, толкова наивна, съдейки за другите по собствената си доброта, какво разбираше тя?

Той не можеше да повярва, че на нея ѝ беше известно каква роля е изиграл Чарлз за смъртта на Филип, не би повярвал, умът му не го побираше. Тогава се намеси един невикан, нежелан спомен и го спря наред безкрайните му мисловни навивки: майка му, която се опитва да отвори сейфа в деня на погребението на баща му и начинът, по който изглеждаше — обсебена от нещо, виновна...

Не! Невъзможно беше! Добре, тя отдавна вече не обичаше баща му. Заедно с проблясъка дойде и болката от внезапното осъзнаване на значението на всички онези ненатрапчиви, но определени знаци, които бяха минавали покрай очите му без той да им обръща внимание. Но тя не би го убила... или...?

Не, Чарлз беше, той трябваше да е.

И той трябваше да я предупреди, да ѝ каже за Чарлз.

Но какво щеше да ѝ каже?

Какво можеше да ѝ каже, какво знаеше със сигурност?

Нищо, абсолютно нищичко!

Позвъняването до Службата за регистриране на полетите тази сутрин не беше довело до никакъв положителен резултат, до никаква по-съществена информация, която да прибави към онова, което вече знаеше за „Кингдъм Холдингс“. Регистрираният от нея офис се

намираше на ул. „Маккори“ в елегантния бизнес квартал на Сидни, просто адрес на помещение: никой не живееше там.

С много настояване от негова страна и с помощта на отзивчивия чиновник от службата по регистрацията, той беше успял да установи, че „Кингдъм Холдингс“ принадлежеше на друга компания, на която обаче не се явяваше дъщерно подразделение, както търпеливо му бе обяснил чиновникът. Цялата работа беше замислена като хвърляне на прах в очите и убиецът съвсем спокойно можеше да се измъкне във вдигнатата от него пушилка, сигурен, че оня, който би се опитал да пробие през нея трябва да е още по-голям мошеник и играч.

Не му оставаше нищо друго, освен да тръгне след него, по следите, които беше оставил.

„Ще те пипна, приятелче, въпреки целия ти ум, независимо колко дяволски ловко се измъкваш и лавираш!“

Зеленикавата светлина, струяща от екрана, хвърляше зловеци отблясъци върху изопнатото, мрачно решително лице на Джон, докато той продължаваше своите непохватни занимания с вездесъщия компютър, а лекото почукване по клавишите се разнасяше из стаята като неравномерен акомпанимент на безкрайния поток на обърканите му мисли.

„Чарлз е обичал мама, обичал я е още преди татко да я познава, трябва да е я обичал през цялото това време, мъжете извършват убийство дори за далеч по несъществени неща.

Той мразеше татко, цял живот е бил унизяван от него, това е още една причина за убийство, която иде от дълбините на времето, още от Каин и Авел.

Той беше на ръба да загуби всичко, защото татко не искаше да си мръдне пръста и да се оправи в неразбориите около бизнеса, той спокойно би могъл да го убие и заради това...

И изведнъж — всичко се урежда!

Татко умира и той е свободен и чист. А след това и мама пада направо в ръцете му, в минутата, в която той ѝ дръпва конците.

Да се измъкнеш от неприятностите, да туриш всичко под контрола си, да сложиш ръка върху жената, която обичаш, и бизнеса, който ти е толкова по сърце, това не са ли повече от достатъчно мотиви за който и да е мъж! Той знае, че аз бих се съгласил на всичко, за да може Кьонигсхаус да продължи да съществува и функционира, но не

като татко, аз не бих се бил с него за бизнеса в Сидни, нито за «Кьониг Холдингс», той би го получил на тепсия. Но не е могъл да предвиди, че татко ще промени в последния момент завещанието и в края на краищата и двамата ще загубим всичко.

А той е и Кьониг. Йохан е изтребил цяло едно племе, за да получи онова, което е желал. На мястото на Чарлз и аз бих бил изкушен. Значи ли това, че Кьониг винаги прибягват до убийство, когато нещо или някой застане на пътя им? И нима аз трябва сега да убия Чарлз? Това ли е начинът, по който може да се получи разрешение на конфликта между нас двамата, той и аз, вкопчени в смъртна схватка, като част от нашата съдба да бъдем Кьониг?

Я се стегни, приятелю, това е истинският живот, а не някакво си въображаемо момчешко приключение!“

Потръпвайки, Джон отново се съсредоточи върху компютъра. Мотивът не представляваше нищо, ако няма съответното доказателство, трябваше да докаже, че Чарлз е способен на престъпление, трябваше да открие някакво доказателство, че той е имал причина да се нахвърли на Филип като змия, каквато си беше, и да отнеме живота му.

И най-накрая той го откри.

Със смъдящи очи, със схванат врат и въртяща се глава, той стоеше и гледаше в екрана, разбрал, че най-после е намерил онова, което толкова търсеше.

СПИСЪК НА ХОЛДИНГИТЕ...

Той се взираше мрачно в екрана, докато осъзнае на какво се беше натъкнал.

Нова програма с данни за извършване на сделки с недвижимо имущество или прекратяване на владееене и собственост.

Един амбициозен замисъл с множество предприемачески ходове и покупки, които да доведат компанията до състояние на неплатежоспособност и да я лишат съвсем от капиталите ѝ, безнадеждно изложена на всякакви кредиторски искания, тикащи я към банкрут.

Целият проект бе ръководен от Чарлз Кьониг, изпълнителен директор на „Кьониг Холдингс“ — име на проекта — „Операция Кингдъм“.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

„Добре де, беше се позабавлявала и сега трябваше да си плати за това!“

Що се отнасяше до Алекс, не можеше да се каже, че денят му бе започнал превъзходно.

— Хей, господар!

Борейки се да се измъкне от тресавището на кошмарите, той отвори очи, за да ги впери в натрапника, който най-малко желаше да види в този момент.

— Какво правиш тук?

Пред него стоеше една разплакана, наострена Ели, която носеше подноса със сутрешния му чай и яростно сипеше своите жалби и оплаквания.

— Ти довел таз жена тук, ти вече не ме иска! — изстреля тя първия си залп.

„Проклетата кучка...“

Още докато я зърна, вътрешностите му се преобърнаха и той се почувства така, все едно че се бе натъкнал на петно от своята собствена нечистотия.

— Права си — отвърна студено той, хвърляйки й поглед, изпълнен с отвращение. — Не те искам вече.

За щастие тя бе толкова глупава, та да повярва в това, което бе изтърсил набързо, макар и да беше истина.

— Айее!

В пристъп на ярост, тя тръшна подноса и се нахвърли отгоре му. Така че той бе принуден да спре тази неочаквана атака, да я постави на мястото й по оня изпитан от времето и обичая начин.

След това тя бе плакала и се бе разкайвала, притискайки се към него по начин, който просто го бе провокирал да иска още по-силно да я удря, още по-здраво да я блъска.

— Направи нещо за мен — плачеше тя. — Мой съпруг знае за нас, той мене заплашва, ще направи нещо страшно.

Той се напрегна.

— Знае какво за нас?

„Виж, тези коори, всички те са лъжкени“, напомни на себе си той, „не можеш да имаш вяра, дори на една-едничка дума от онова, което тези повлекани казват. Не се паникьосвай, запази самообладание.“ Стори му се, че в горящите, ядни кафяви очи на Ели се появи лукаво пламъче, докато отговаряше на въпроса му.

— Той мисли, аз прекарва твърде много време тук горе, в къща, за онова, което нося у дома, казва, аз трябва получава повече пари или той ще...

— Или той какво...?

Тя подсмръкна.

— Или той мене бие...

Той се изсмя студено.

— Повече, отколкото аз?

Тя обидено сви своите почти детски раменца.

— Не е също, когато ти мене бие.

Господи, те всички бяха еднакви, тези жени, нищо чудно, че мъжете изпитваха желание да ги ударят! Той хвана брадичката ѝ между палеца и показалеца си, както все още си лежах в леглото, и я извърна към светлината. Под тъмната кожа на лицето, около окото ясно се забелязваха контурите на започналата вече да потъмнява синина.

— Повече бой, отколкото вече ти е хвърлил?

Тя отново се разциври.

— Той мене пипне, той мене убие, той казва аз бъда мъртво месо преди разреши аз бъда още една черна жена, която проклети Кьониг да си играят с...

Алекс отново се изсмя.

— Да те убие? Той? — но все пак се притесни.

— Вземе мене тук, господин Алекс! — настояваше тя. — Много стаи отзад, къде живее Роуз, мога живее там, помага като нея и тогава аз бъда в безопасност от него.

Господи, да я вземе тука в къщата, каквато е разлигавена и вирнала крака като кучка, и с Триша наоколо, една жена, която би подушила интереса на друга към него дори от миля разстояние...?

Обзе го паника.

— Ами ако не го направя?

Но тя нямаше защо да го разтръбява.

Ами ако беше се изпуснала...

Господи!

Само това липсваше: някаква глупава афера, която гадно понамирисваше на скандал, сексуална бъркотия, раздухана докрай от обиден, агресивно настроен мъж рогоносец, която можеше да разбунни и аборигенския лагер. Той се намираше толкова близо до къщата и семейството. Това беше последното нещо, което им трябваше, ако се надявах да приключат сделката с госпожа Мацуда. Японците се отнасяха строго към тези неща, те не хранеха уважение към онези, които не можеха да се сдържат и смесваха работата с по-низшите форми на удоволствие.

А кой друг би се наел да купи кладенец, чиито води са така дълбоко размътени от предишните собственици?

А освен всичко друго, Триша беше такава ужасна снобка, че само да разбере коя е нейната съперница, да узнаеше, че той се чука с домашната помощница...

Докато все още се въргалияше заедно с малката кучка в леглото, която продължаваше да му гука в ухото, да си играе със зърната на гърдите му и да си представя как пак ще се гушне под крилото му, той се беше насиллил да остане спокоен, постепенно и цялостно анализирайки ситуацията. След това бе казал няколко сладки думи на момичето и й бе подхвърлил няколко, дори още по-сладки доларчета за „допълнителната работа“, беше я потупал по задника и я беше изпратил по пътя й. Но, Господи, трябваше да я държи изкъсо за в бъдеще, иначе... тя щеше, цялата работа щеше...

Поне за едно нещо и то доста приятно, можеше да се поздрави през този скапан ден — позвъняването на Кари, който му беше казал, че работата по прехвърлянето на имението върви гладко, завещанието е било потвърдено и скоро всичко ще премине в негови ръце.

Но дори това не беше достатъчно, за да разведри спомена от миналата нощ. Припомняйки си изживяното унижение, Алекс отново пламна.

Снощи.

Вечерта, която бе очаквал с такова възделение, вечерта, която трябваше да прекара с Триша. А неговата дама на сърцето реши да отдаде всичкото си време на неговия брат, флиртувайки така разпалено

с Джон, навеждайки се към него и предлагайки се толкова явно, че имаше опасност да се изсипе от оскъдната си рокля и да му се поднесе съвсем гола на тепсия, пред погледа на всички.

Добре, така да е.

Нека това да е нейният начин да играе играта. Но за всеки миг, който той трябваше да изтърпи, седейки на масата и гледайки я какви ги върши, тя щеше да си плати тройно.

Както и в този момент.

Крачейки през поляната към къщата за гости, Алекс се задъхваше от ярост, която бе нараснала след изминалата нощ, в която Триша го бе предала. Той не бе показал с нищо колко много го е засегнала, никога не би й доставил това удоволствие: тя да разбере, че той се е хванал на въдицата ѝ и е безкрайно уплашен.

Напротив, той я бе изпроводил до покоите ѝ в къщата за гости както всеки джентълмен би постъпил със своята дама, въпреки че никоя дама не би се натряскала така, като божествената мис Триша снощи. По целия път обратно тя се бе клатушкала и хихикала, и явно беше безкрайно доволна от себе си и от ужасното си държание.

И нито една истинска, изискана господарка, с претенции, че в жилите ѝ тече синя кръв, не би сграбчила вратовръзката му, докато той се опитваше да я въведе през вратата, и не би го затеглила към кревата, опипвайки го навсякъде, преди той да успее да освободи от хищните ѝ нокти струващата двеста долара копринена вратовръзка — дело на Армани.

Наказание...

То можеше да почака, беше си казал той, докато я стоварваше в леглото ѝ, откопчвайки се от нея. Щеше да го остави за времето, когато тя ще бъде достатъчно трезва, за да го запомни.

Така че снощи той се бе задоволил само с това да спаси вратовръзката си и онова, което беше останало от себеуважението му. Борейки се с нея, той ѝ бе помогнал да си легне, беше се уверил, че тя се чувства добре и покланяйки се, бе напуснал. Тази сутрин той идеше с намерението да отмъсти, веднъж завинаги да покаже кой беше господарят на кралството и че неговата дума трябва да бъде закон. Щеше да покаже какво се случва на лошите момичета, когато не са се държали добре.

Гийна и Бен трябваше да са излезли след закуската, пресметна кисело той, Бен трябваше да се е върнал към вечните си занимания, трепейки се над проклетия компютър в офиса, а Гийна — към колежанската версия на същото, само че с нейните черни приятелчета. Това означаваше, че бунгалото за гости щеше да е изцяло на тяхно разположение, което щеше да е добре дошло за онова, което беше намислил.

Взимайки наведнъж ниските стълби, водещи към входа, Алекс премина през малкото преддверие и влезе, без да почука в първата врата насреща му. Напирайки иззад спуснатите сатенени розови завеси, обедното слънце бе заляло цялата стая в мека, чувствена светлина. Той се отпусна тежко до спящата фигура, свободно изтегна се напреко на огромното легло с кралски размери, впери очи в поруменялото лице, наполовина скрито под водопада искрящи къдрици, и зачака.

Чакането не продължи дълго. Като всички светски люде, Триша безпогрешно разпознаваше кога се е сдобила с компания.

— Тъъ! — изстена тя, започвайки дългия преход на възвръщане към съзнанието. — Кой е?

„Колко е часът, Кумчо Вълчо?“

— Кинг Конг — каза той.

Тя лениво се протегна, като малко дете.

— Тъъ! Какво искаш?

„Кумчо Вълчо, какви големи зъби имаш!“

Той се усмихна, показвайки редицата бели зъби в една невесела усмивка.

— Ще ти се наложи да се събудиш, за да разбереш.

Тя се претърколи, все още омотана като мумия в смачканите чаршафи и се опита да отмахне косата от очите си.

— Алекс?

Беше започнал да се напушва още повече, чувстваше как с всяка следваща секунда фитилът на яростта му се скъсява и всеки момент щеше да избухне.

— Кой друг?

— Добре, ако това е всичко, което имаш да казваш — дрезгаво промърка тя, — можеш да ми донесеш нещо за пиене или се разкарай!

— Да оставим пиенето за после, скъпа — каза почти нежно той.
— Сега е време малко да се позабавляваме.

— Да се позабавляваме? — Тя успя да отвори едното си око, а после да го фокусира и с двете. — Защо, къде има тържество?

„По-добре да те глътна цялата с парцалите...“

— Тук — каза той.

Искаше му се да я убие. Нещо в неговия глас накара очите ѝ, все още сънливи като сутрешни слънчогледи, рязко да се отворят, стреснати от звука. Ръцете ѝ се вдигнаха в самозащита, тя инстинктивно сграбчи чаршафа и го вдигна, стискайки го, до брадичката си. Той се изсмя. Смехът му я накара да изстине още повече.

Както си седеше на леглото до нея, той рязко се присегна и издърпа чаршафа от здраво стискащите го пръсти! Тя беше облечена в някаква шумоляща фантазия в прасковено розово от дантела и сатен, вид нощно одеяние, чиито размери бяха обратнопропорционални на цената му. Една малка роза, изработена от коприна, заобиколена от множество ефирни сатенени фльонги, се мъдреше в падинката на великолепия ѝ бюст. Сграбчвайки с една ръка панделките, той яростно я дръпна.

— Копеле!

Звукът от съдирането, който съпровождаше късането и разпадането на ефирната материя, ѝ подеждаше като токов удар и тя рязко се надигна, мъчейки се да докопа лицето му. Той брутално я отблъсна, карайки я да заеме предишното си положение, после, сграбчвайки деколтето с двете си ръце, го раздра до пъпа ѝ.

— Недей! — изпищя тя, борейки се за онова, което беше част от нея самата. — По дяволите, Алекс, това съм го купила от Блумингдейл, струваше ми цяло състояние. Престани, копеле такова!

Но с цялата си злоба той издърпа остатъците от дрехата изпод полуизлегналото се тяло и ги накъса на парчета.

Сега тя лежеше така, както той най-много я харесваше: напрегната, лишена от гордостта си, с широко разтворени зеници, дишайки на пресекулки, опитваща се да отгатне какво е намислил да прави и колко ще ѝ коства неговото омиротворяване. Стойки в основата на леглото, той щателно оглеждаше прекрасното, проснато в цял ръст тяло с такава студенина и отчужденост, която я плашеше

много повече, отколкото най-дивата страст. Той бавно легна отгоре ѝ, опипвайки внимателно белоснежното тяло, разкошно в своята мекота след съня.

Добре, тя бе готова.

Също и той.

С леки, заучени движения той милваше меката заоблена гърд, обикаляйки нежно с палеца си около зърната, докато те щръкнаха, откликвайки на допира му — той искаше те да са раздразнени докрай, за да усетят пълната сила на онова, което щеше да последва. Ръцете му се плъзнаха надолу по заобления ханш и дългите бели крака, тръгвайки по нежния ѝ, заплетен храст, и той почувства яростното си желание да я обладае, което нарастваше успоредно с подутината в джинсите му.

— Добре, бебчо — прошепна той накрая. — Хайде сега ръцете зад гърба.

Очите ѝ още повече се разшириха.

— Но, Алекс, аз...

Той се наведе напред и нежно хвана косите ѝ, спускащи се от двете страни на лицето, след това бавно ги прекара под брадичката ѝ, а после и около врата ѝ. Бавно, безпощадно той почна да ги затяга около гърлото ѝ. Няколко мига по-късно бе възнаграден, виждайки как двете ѝ ръце с неистова бързина и готовност се подпъхват под гърба ѝ. Тя затвори очи и склони глава пред съдбата си.

— Така е по-добре — каза той, все със същия мек глас. — Сега вече знаеш за какво е всичко това, нали?

Тя кимна.

— Искам да го чуя, скъпа. — Ръката му намери гърдата ѝ и жестоко дръпна зърното ѝ. — Питам те. Знаеш за какво е всичко това, нали?

Тя кимна отново, все така със здраво стиснати клепачи.

— Да.

— И си го заслужаваш, нали?

Гласът ѝ беше съвсем тих.

— Да-а-а.

— Нека да го чуя...

— Заслужавам си го!

— Добро момиче. Хайде, получи си го сега...

Държейки тялото ѝ с лявата си ръка той, звучно я изпляска през разлелите се гърди. Първите удари оставиха червени следи в меката бяла плът, но той продължи.

— Защото... аз... не обичам..., когато... ти... се... умилкваш... около... друг... мъж, — изрече на пресекулки той, докато продължаваше ритмично да обработва тялото ѝ.

— Ох! Ох! О-о-ох...

Нейното ниско, стенещо проплакване само го настърви още повече, следите, оставащи по гърдите ѝ, подуващите се ореоли около пламналите ѝ зърна му доставяха някакво върховно, изтънчено удоволствие, което той се надяваше, че е равно на болката, изпитвана от нея.

— И... аз... няма... да... търпя... това... особено... пък... когато... въпросното... копеле... е... моето... малко... братленце!

Дишайки тежко, той спря и погледна надолу. По цялата си сатенена повърхност гърдите ѝ бяха почервенели, като лумнал огън, техните меки розови връхчета — потъмнели и настръхнали от желание, зажаднели за неговия допир. От полуотворените ѝ устни излизаше тежко стенание и сълзи бяха наводнили затворените кладенци на очите ѝ.

Добре, но това беше само началото.

Освобождавайки тежкия колан от джинсите си, той захревърля из ума си идеята да я обърне по корем и да започне да я налага отзад. Да стопли това леденостудено моминско тяло, да зачерви белоснежното му задниче...

Но вътрешният му напън бе започнал да му дава зор. Това можеше да почака до утре. Без да се бави повече, той пъкна два пръста в копринения триъгълник в основата на краката ѝ и усети влагата ѝ: сякаш тя ридаеше за него. Нейната готовност го възбуди още повече. Трескаво освобождавайки се от дрехите си, той проникна с цялата си сила в нея, познавайки отново онова неземно блаженство, което единствено тя можеше да му достави, дивия екстаз, до който нито една друга жена не бе успяла да го доведе.

— Копеле такава!

В момента, в който го почувства гол и беззащитен между краката си, Триша живна, пронизана от порива да нападне отново.

— Господи, какво копеле си ти! Въшлив, проклет копелдак!

Тя трепереше под него, обзета от нещо средно между гняв и желание. Не по-дребна от него на ръст, тя се замята, събрала цялата си сила, за да му се противопостави, докато той я яздеше като непокорна кобила, овладявайки всеки неин напън. Забравила сълзите, сега тя цвилеше от удоволствие, докато той натискаше ръцете ѝ или успяваше да избегне размаханите ѝ юмруци, нанасяйки удари с ръце и крака, диво задирайки я със зъби, докато най-накрая успя да докара и двамата до жесток, разтърсващ оргазъм. После те се отпуснаха преситени и уморени, постигнали онази степен на омиротворяване, което техните бурни души можеха да получат на този свят, преди да са намерили вечния си покой в смъртта.

Като всеки земен мир и този не продължи дълго. Както лежаха, все още замаяни и полуунесени след освобождението на акта, те дочуха тътрузене, последвано от дрънчене отвън в преддверието, след което вратата се отвори с трясък.

— Да изчисти стаята ви, госпожа? — долетя гласът на Ели, в който нямаше и капка уважение. В следващата секунда тя забеляза Алекс, който се бе обвил около Триша в леглото и нейната триумфираща грубост премина в кресчендото на ревността и яростта.

— Ти тук... с нея?

— Ти друго не знаеш ли, освен да се влачиш в чужди спални, докато хората още спят?

Преди да успее да я спре, Триша вече гневно се бе надигнала на лакът и се бе втренчила в натрапницата със зачервени от бяс очи.

— Какво си зяпнала, ма? Я се измитай на секундата и да не си посмяла да се довлечеш пак. Разкарай черния си задник оттука, грозна краво такава! И, коорска кучко, да знаеш, че си уволнена!

— Скачай вътре, ще те откарам!

— Благодаря ви... Каква приятна изненада. Цяло щастие е за мен, че се случи да минете оттук.

Щастието, размишляваше в себе си Хенри, нямаше нищо общо с това. „Случило“ му се бе да си намери някаква неотложна работа в аборигенския стан и като не се „случи“ да открие Гийна там, и научавайки, че тя е тръгнала пеша към господарската къща, той си бе намерил някаква причина, за да отпраши в същата посока, поради

което в този момент той попътно беше прибрал дребното същество, влачещо се в трептящата горещина на дългия следобед.

— Да, — отвърна неловко той. — За щастие, минавах оттук. Но съм изненадан, че ти си тръгнала пеша към къщата. Не те ли откарваха обикновено с кола?

Тя се усмихна печално, вдигайки нагоре очи и го удостои с един страничен поглед, който го прониза право в сърцето.

— О, да, всеки ден, като изключим днес. Но всички са сякаш превъртели, откакто... откакто пристигна приятелката на господин Кьониг. Толкова много се струпа на главата на госпожа Кьониг, а знам, че тя не престава да се тревожи и за Джон...

— Значи, просто реши да си направиш една разходка?

— Е, когато тръгвах, не ми изглеждаше толкова далеч! — Тя се разсмя, издавайки сладък гърлен звук. — Не и докато сама не се уверих. Така че направо се зарадвах, когато чух шума на идещия по пътя камион и те видях.

Дали наистина си го мислеше? И как би могъл да отговори достатъчно непосредствено? Господи, само ако можеше да я разговори още малко! Имаше толкова много неща, които искаше да ѝ каже. И сега, когато най-накрая успя да измъдри нещо, то излезе толкова нескопосано.

— Разкажи ми за себе си — изтърси той.

— За себе си? — По лицето ѝ се изписа непресторената изненада на действително скромнен човек. — Няма нищо за разказване!

— Е, с какво се занимаваш в Сидни?

— Със същото, с което и тук! — разсмя се тя. — С танци! Това е единственото, което умея да върша! И затова се заех с подготовката на това шоу, захващайки се с хората от селището, докато чакам татко да приключи работата си в Кьонигсхаус.

— О, да, празника. — Защо тя го караше да се чувства толкова плосък през цялото време?

Вече се приближаваха към къщата, не му оставаше още много време да бъде с нея.

— Правите го за „Помагача“, нали? — попита той. — Съвсем скоро ще е, само след седмица, най-много две, а?

— Да! — кимна радостно тя.

Те спряха пред парадната врата на Кьонигсхаус и тя веднага скочи, отбеляза той с някаква нотка на тъга, определено нямаше желание да се мотае с него наоколо. Докато колата потегляше, Бен излезе забързано от офиса, откъдето очевидно ги беше наблюдавал.

— О, ето те и теб, Гийна — започна той. — Видях, че всички днес са прекалено заети и никой няма да може да дойде да те вземе. Мислех, че...

— Добре съм, тате, не го прави на въпрос, достатъчно голяма съм вече! — Тя го накара да замълчи, залепвайки една целувка на бузата му. — Сам виждаш, че съм била в сигурни ръце! — И тя възнагради Хенри с една топла, ослепителна усмивка.

— Е, а сега да вървя — каза Хенри, чувствайки се по-неудобно от всякога. — Довиждане, господин Никълс. Довиждане, Гийна... пак ще се видим... ще се срещнем пак някой път.

Двамата стояха и гледаха как той се отдалечава с колата.

„Е, е, е“, мислеше си Бен, поглеждайки крадешком към нищо неподозиращата си дъщеря, „Хенри Сафък, а? Е, не беше зле, можеше да ѝ се падне някой далеч по-лош“.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Защо времето винаги беше прекрасно, когато всичко останало се нареждаше от зле по-зле? Отвърщайки лице от слънцето, чувствайки, че в момента единствено гадни сиви небеса и буреносни облаци, понесли цялата тъга на света, биха съответствали на настроението ѝ, Хелън закрачи по коридора, който водеше към стаята на Чарлз. Сега, когато вече беше взела решение, тя трябваше да му го съобщи възможно най-бързо. Дължеше му го — като едно последно внимание. Надали щеше да има друга възможност да му го каже.

— Влез!

Изглеждаше великолепно, забеляза тя с болезнена тъга, когато бутна вратата и застана колебливо на прага. Току-що излязъл изпод душа, със сресана, все още мокра коса, гладка и тъмна, все едно че е била мазана с брилянтин, той стоеше пред отворения гардероб, избирайки си чиста риза и панталони, препасан само с една кърпа около кръста.

— Хелън! — извика той и лицето му светна от радост. — Влез, затвори вратата!

— Не, не — тя се почувства неловко. — Няма да оставам. Просто дойдох да ти кажа, че няма..., много съжалявам, но няма да мога да сляза тази вечер за вечеря...

В същия момент той вече го бе проумял, беше разчел присъдата, дори през немощните думи на обичайното извинение.

— И няма да вечеряш с мен в обозримото бъдеще нито тук, нито където и да било другаде, това ли е?

О, Господи, защо беше толкова мъчително?

Бе размишлявала дълго върху това, беше ридала, беше се молила, беше се опитвала да постигне баланс между дълга си към Джон, дължимото уважение към продължителния си брак, към мъжа, който ѝ беше дал възможност да ги има и двете — и брака, и сина, и новите стари чувства към Чарлз, които бяха изплували толкова мощно на повърхността точно сега.

Най-накрая тя бе намерила разрешение на конфликта. Каквото и да ѝ бе коствало това, тя се бе озовала там, бе намерила своя път.

Но сега, виждайки това лице...

Тя се почувства като убиец, нанасяйки последния удар върху неговата любов, върху надеждите му. Излъчването му изведнъж се промени, все едно че действително го беше ударила: той се разтрепери целият, космите на ръцете му настръхнаха. Той пристъпи към нея като сомнамбул.

— Не го вярвам, Хелън, не мога да повярвам, че ти искаш да ме отхвърлиш.

— Трябва — изплака тя. — Говорих с Джон...

— Джон! — Скръбта и гневът му се взривиха едновременно в експлозията на горчивината му. — Хелън, къде се е чуло и видяло, син да гледа с умиление как майка му се губи в прегръдките на друг мъж? Особено пък син като Джон, който бе превърнал баща си в идол и продължава да счита майка си за толкова елементарна, та не може да си представи как тя се е оправяла преди баща му да се появи!

— Чарлз, той не е такъв, той...

Той я сграбчи грубо за лактите.

— Хелън, направи ми една последна услуга, стига си ми говорила за твоя драгоценен син! Аз и преди ти казах, че е дошло време да го оставиш да порасне! В реалния живот жените имат синове и любовници. Крайно време е малкият Джони да проумее това. Но това си е ваш проблем — твой и негов!

Той млъкна и поклати глава, завъртайки я от едната страна до другата, като бик на корида, раздразнен до крайност от матадора. После вдигна очи към нейните и в тях се четеше такава болка, каквато тя не бе виждала никога досега.

— Ако ми казваш „не“, Хелън, ако искаш да ми кажеш, че между нас не може да има нищо, имай куража да ми го кажеш от свое име. Погледни ме и ми кажи: „Чарлз, аз не те желая, не те обичам, искам да си отидеш и никога вече да не ме безпокоиш!“.

— О, боже, боже мили — проплака тя, — не мога, не мога-а-а...

— Не можеш да го кажеш! — Сега той я разтърсваше с всички сила и тя се почувства като марионетка с изпокъсани конци. Тялото му беше съвсем близо и на нея страшно ѝ се прииска да погали гърдите му, да прокара пръсти по всяко негово ребро, да целуне меката ямка в

основата на шията му... — и причината, поради която не можеш да го кажеш, е, защото това не е истина!

В този момент ѝ се искаше да падне върху гърдите му, да изплаче сълзите си на рамото му, да потърси онзи комфорт, който предлагаша силните ръце на един мъж, и целувайки я, той да изпие всичките ѝ скърби и те да изчезнат. Но ако направеше само още една крачка, тя знаеше, че е изгубена.

— Трябва да си отидеш — успя да каже през сълзи тя. — Не мога да се омъжа за теб, не мога да бъда с теб, не мога да си позволя да изгубя сина си!

— И какво ще стане, когато той си намери жена? — поинтересува се Чарлз. — О, Хелън, мислиш ли, че тогава той ще има време за своята мамичка?

— Не знам — плачеше безутешно тя. — Но сега... сега, когато той току-що е изгубил баща си... аз не мога да поискам от него да каже „Довиждане“ и на майка си!

— Хелън, ти си глупачка! — Той се бе отдръпнал от нея, въръжвайки се отново с достойнство, и бе започнал нападите си с нова сила. — Ти принасяш и себе си, и мене в жертва, и всичко онова, което бихме могли да изживеем двамата, поради някакво чувство за вина. Това няма да те направи щастлива, както вероятно и Джон. Добре, за мен няма място в твоето уравнение. Но поне няма да съм наоколо, за да видя кашата, която ще забъркаш.

Сега той я гледаше с погледа на свещеник, на изповедник, не на любовник.

— Ти направи своя избор. Добре, аз ще замина, можеш още сега да си вземеш довиждане с мен. До края на престоя си тук, докато сделката приключи, аз ще се старая да стоя далеч от теб, а след това, когато вече съм свободен да напусна, аз ще си отида завинаги. — Той млькна и дори успя да я дари с една ослепителна усмивка. — И то ще бъде завинаги, скъпа моя, защото на нашата възраст птиченцето рядко се връща, за да кацне отново на рамото ни. И втори път няма да се спънеш в гърнето със злато в края на дъгата — особено, след като си била достатъчно луда веднъж вече да го подминеш. — Усмивката му сега бе побрала страданието на всички разбити и изгубени любови, откакто свят светува. — Глупак съм бил да повярвам, че ние за втори път сме открили нашата любов. Грешката е само моя, това е всичко. —

Той я притисна в прегръдките си и обърна лицето ѝ към своето. — Ще ни трябва цял живот, за да се сбогуваме истински. Довиждане, до нашия следващ живот, мое скъпо момиче.

Господи, тя е била в стаята му, заедно са били кой знае колко дълго, той я е целунал за сбогом, какво, по дяволите, ставаше тук?

Приключвайки един ден на крайно изтощение, през който се беше опитвал да разбере възможно най-много от компютърната система, от която почти нищо не схващаше, Джон беше ни жив, ни умрял, докато изкачваше стълбите. Беше решил, че ще пропусне вечерята и може би щеше да изведе Кайзер да се поразтъпче или щеше да си направи една разходка пеша, за да се опита да прочисти главата си. После можеше отново да опита с компютъра и да потърси повече информация за Чарлз. Или пък да се обади на доктора, за да провери дали резултатите от аутопсията на баща му са готови. Той не можеше да повярва, че всичко в тях щеше да е окей...

Не беше чул нищо, докато влизаше в къщата. Но и той самият не бе вдигнал никакъв шум, след като тежката външна врата стоеше широко отворена, както, между впрочем, винаги в тези горещи следобеди. Сега, когато се качи по стълбите, вниманието му бе привлечено от някакво раздвижване на площадката. Хелън излизаше от стаята на Чарлз с ръка на устата, с недвусмисления жест на жена, която току-що е била целуната. Цялото ѝ тяло излъчваше последиците от тази среща. В същия момент Чарлз затваряше вратата, очите му бяха наведени, лицето му изопнато от овладелите го емоции, а самият той бе препасан само с една хавлия.

Какво, по дяволите, ставаше тук?

Сигурно не са...

Отново го овладя тъмно подозрение, той целият изтръпна от страх: знаеше ли тя какво бе извършил Чарлз? Тя ли го беше насърчила да се отърват от нейния съпруг? Беше ли го планирала заедно с него?

Господи, не!

Нямаше време за размисъл. Той взе на една крачка разстоянието до стаята на Хелън, безцеремонно почука на вратата и недочакал отговора, влетя вътре.

— Добре, майко, време е да поговорим!

Тя стоеше точно зад вратата, затъкнала уста с юмруци, привела рамене като някакво изгубено дете, борейки се с напирещите сълзи.

— Джон... какво...?

Той пристъпи напред, мисълта за убийство не напускате главата му.

— Него ли имаше предвид, майко, за Чарлз ли се гласеше? За него ли искаш да се омъжиш? Кога го реши това „аз не мога да издържа да остана сама до края на живота си“?

Той я пародираше с цялата си жестокост, имитирайки дори интонацията ѝ. Тя се изчерви от срам.

— За какво говориш, Джон?

Нейното объркване изглежда само го ядоса още повече.

— За какво говоря ли? Помисли само, скъпа ми майко! Помисли! Ако изобщо в момента можеш да мислиш! И когато свършиш да се поздравяваш за избора си на нов съпруг, тогава може би ние ще можем да си поговорим!

— Джон, аз... — Тя започна да плаче. — Съжалявам, ако...

Той не можа да се сдържи.

— Ти съжаляваш единствено, че аз в този момент минавах! Или успях да видя само финала! Но както и да е.

— За бога, Джон! За какво говориш?

Изведнъж той промени тона и започна да говори важно-важно, като някакъв разсилен в съда.

— За тебе, майко. За теб и за Чарлз. Господи, та аз ви видях току-що! Ти излизаше от неговата стая, напускате неговата стая и той стоеше там, пременен единствено в някаква хавлия около кръста!

Най-после тя разбра, разбра какво беше си помислил той в неговото превъзбудено състояние. Обзе я дълбоко отчаяние, а тя вече нямаше сили, за да се пребори с него.

— Не трябваше да виждаш това.

— Тук напълно си права — не трябваше, не ми се полагаше да го видя!

— Не, аз... имам предвид... че нямаше какво да се вижда!

— Майко, моля те! — Гласът му трепереше от отвращение. — Направи ми услуга, не ме залъгвай, аз съм възрастен човек, не съм вече дете! Сигурно не мислиш, че ще повярвам на това, а?

— Виж, Чарлз и аз... — Господи, звучеше толкова неубедително, трябваше да може да постигне нещо по-добро от това!

Но той се отдръпна и като че ли почти беше готов да запуши ушите си.

— Не искам да чувам повече за това!

Тя се опита да посъбере сили.

— Виж, ти го започна, значи, ще трябва да чуеш нещата до края!

Неговите очи срещнаха нейните.

— Ти си ми майка!

— Но аз съм и човек! — извика тя. — И трябва да имам свой собствен живот, така както и ти...

— Никога не съм казвал, че нямаш право на това!

— И Джон... — сега тя бе отчаяна, в противен случай тя никога не би си представяла, че ще го изрече, — ти не знаеш колко нещастна съм била и все още съм аз...

Той сграбчи ръцете ѝ и болезнено ги изви.

— Е, разбира се, че си нещастна, майко, всяка вдовица е, всяка жена би трябвало да бъде, след като е изгубила такъв мъж като татко!

— Мъж като баща ти... Джон, той...

Тя се спря. О, Господи, трябваше ли да го направи? Да разруши представата за баща му само заради някакво абстрактно понятие като истината например, или само заради собствената си кауза? И след като така или иначе вече е изгубила Чарлз? Защото неговата целувка беше едно истинско прощаване, дори да се виждаха сто пъти на ден сега, той вече се беше сбогувал, той нямаше да се върне, той никога вече нямаше да бъде неин отново.

Джон все още продължаваше със своите бръщолевения.

— Добре, ти се чувстваш зле, какво те кара да си мислиш... — Той почти се задави, до такава степен не можеше да понесе да произнесе омразното име. — Какво те кара да си мислиш, че той може да те направи щастлива?

— Не знам, аз просто...

— Но животът продължава, това ли е? Татко е мъртъв, а ти си жива?

— Джон...

— Не се ли казва това в такива случаи?

— Джон, истина е! Животът продължава!

— Не и за него! — Лицето му бе живата маска на скръбта, докато той говореше. — Не и за татко! Той е шест стъпки под земята, а ти разиграваш веселата вдовица с проклетия чичо Чарлз! Е, да му го начукам! Както и на тебе!

Той никога не бе си позволявал да псува пред Хелън, още по-малко пък самата нея. Те се гледаха един друг, шокирани и безмълвни: две души, стремително пропадащи в кладенеца на ужаса. Изведнъж тялото на Джон бавно започна да се разтърсва от насъбралото се в него огромно ридание. Хелън протегна ръка, за да погали лицето му, потискайки импулса да го грабне в прегръдките си, както беше правила при всичките му скръбни изблици в миналото.

— О, сине мой, сине мой...

— За бога, майко, недей!

Той злобно отблъсна ръката ѝ, а заедно с нея и сълзите, които напиреха в очите му.

Сега я обзе някакво спокойствие.

— Просто ме изслушай — каза дрезгаво тя. — Изслушай ме, без да правиш свои интерпретации, след което можеш да се гневиш колкото си искаш. Ще ме изслушаш ли?

Той се поколеба, но после, макар и все още вътрешно разбунтуван, кимна с глава.

— Чарлз ме беше помолил да обмисля и реша дали бихме могли да подновим нашите едновременни отношения — започна тя толкова спокойно, колкото това ѝ бе възможно при дадените обстоятелства. — Защото ние... ние бяхме от голямо значение един за друг преди... много отдавна... преди баща ти да се появи. Чарлз винаги е мислил, че аз съм му била отнета от Филип. Сега моментът изглеждаше добър... — гласът ѝ заглъхна, губейки своята увереност...

Но той все още слушаше, очите му бяха потъмнели от обзелите го чувства, но продължаваха да не се отделят от лицето ѝ. Уморено тя продължи.

— Но аз му казах „не“. Онова, което си мислиш, че си видял, каквото и да ти е минало през ума — незаконно отдаване, тайна любовна следобедна среща — всъщност беше едно сбогуване. Когато вчера говорих за това с теб, когато те изслушах, аз осъзнах, че това нещо с Чарлз просто не може да се получи. — Тя си пое дълбоко въздух. — Така че аз вече извърших онова, което ти искаше от мене, да

те вземат мътните! Отпратих го вече. Той ще си тръгне възможно най-скоро и аз никога повече няма да го видя, ясно ли е?

Сега той беше толкова засрамен от езика, който беше държал, от подозренията, които беше хранил към майка си, че не знаеше къде да свре поглед.

— Ясно — промърмори той.

Сърцето ѝ, цялото ѝ същество кървеше, тя се чувстваше така, сякаш някакъв невидим садист беше отворил у нея вена. Джон ли беше или Чарлз? „Мисли за Джон“, подкани се тя, „той е важният, той е оня, заради когото ти изтърпяваш всичко това!“

— Виж, забрави за мен! — каза сърдито тя. — Мисли за себе си, пред теб се откриват повече възможности, отколкото си мислиш, че имаш.

— Възможности? Какви „възможности“?

— Ти знаеш, че аз винаги съм искала ти да постъпиш в колеж... да опиташ в университета...

— О, майко...

Той сякаш всеки момент щеше да я удари, отбеляза тя в безмълвна ярост.

— Виж... — той се опитваше да се овладее. — Виж, мамо, знам, че ти винаги си ме мислила за неоткрития гений на Северната област, но истината е, че аз не съм скроен за книжен плъх, нямам онова, което се изисква, за да бъдеш учен! Аз дори не искам да изкарам най-опростения курс на обучение, ако поискат, могат да изгорят всичките проклетни книги и аз няма да имам нищо против! — Той въздъхна и вдигна глава, погледът му несъзнателно затърси хоризонта. — Аз принадлежа на земята, мамо. На тази земя.

— Но сега...

— Сега, когато татко почина — повтори упорито той, — нуждата от мен в стопанството е дори още по-голяма.

Тя би могла да изпици при тази негова наивност.

— Но от стопанството в скоро време няма да остане и помен!

Той ѝ се усмихна с някаква налудничава, изкривена усмивка.

— Да не би да го отнесат? Дали ще могат да го дигнат, а?

— О, Джон...

„Не плачи“, сурово си заповяда тя, „не плачи, доста сълзи се изляха пред него и около него напоследък.“

— Джон, ти знаеш какво имам предвид аз.

— О, да, знам какво имаш предвид. Искаш да кажеш, че аз трябва да намеря нов живот за себе си и да престана да си играя на каубой. Че реалното ми бъдеще не може вече да се свързва с това тук, че е време да осъзная фактите. — Той попадна в обсега на някакъв мощен импулс, който тя не можеше да проследи. — Фактите, майко, нека да погледнем фактите! Ако само знаехме какви са те в действителност! — Той отново се обърна към нея. — Знаеш ли, че бих убил, за да се сдобия с някои факти — да туря ръка на някои неудобни факти, вместо всичкото това... всичкото това...

— Всичко това какво?

Хелън беше обзета от някакво неочаквано вълнение. Беше ли с Джон всичко наред? Той беше преминал през такова напрежение — и това между нея и Чарлз изглежда се оказа капак на всичко. Той винаги е бил чувствителен и доста нервен, още от ранното си детство. О, Господи, дали не превърташе?

Изглежда той почувства страха ѝ и укроти порива, който го беше понесъл на невидимите за нея криле.

— Да, дай ми някакви факти и аз ще се обърна към тях — каза той с хладна, но доста по-нормална отпреди усмивка. — Аз не се страхувам, мамо, аз съм размишлявал за „бъдещето“, както ти го наричаш, и знам какво да правя. Ако госпожа Мацуда купи имението, аз ще я помоля да ме вземе на работа тук. Тя не би могла да го управлява само с помощта на оня идиот, цифровия еквилибрист Бъкли. Тя ще има нужда от управител.

Тя не можеше да се въздържи и да не му го каже.

— Джон, но ти бълнуваш! Да работиш като управител в това място, което е било...

— Което е било на баща ми? А преди това на неговия баща и на бащата на неговия баща, та чак до началото, когато Кралството е било създадено? Къде ни доведе всичко това? И къде оставам аз?

Лицето му придоби учуден израз. Сякаш на себе си той промърмори.

— Къде ме остави, татко? — После по приумицата на някакво жестоко прищракване, той отново попадна в плен на предишната си мрачна веселост. — Те сигурно имат планове за обновяването на това старо място, госпожа Мацуда и нейната нова метла. Може би, когато

обърнат параклиса в дискотека, аз ще си намеря място там като дисководец!

— О, Джон...

Изведнъж той пак се върна към нормалното си „аз“.

— Слушай, аз винаги ще обичам Кьонигсхаус, а освен това дадох дума на татко... на себе си я дадох, че ще се грижа за него, докато се появи следващият собственик. Алекс не може да го направи, дори сега да е негово, той си няма и понятие от тези неща. — Очите му потъмняха. — Защото едно стопанство като това е жив организъм, то не може да бъде оставено на самотек, още по-малко добитъка или конете. За всеки ден, в който не се полагат грижи за него, по-късно ще трябва да се плаща с лихвите. В този момент ние сме задължени на Кьонигсхаус да се грижим за него по начина, по който той винаги се е грижил за нас. И аз ще продължавам да правя това докато мога.

Той млъкна и се загледа през отворения прозорец, отново отдалечен на светлинни години от нея. Ниските звуци на пустошта достигнаха до тях, пробивайки гъстия, сякаш подгизнал от слънчевата горещина въздух, за да ги поздравят. Когато проговори пак, гласът на Джон се върна отново към плетенето и разплитането на меката паяжина, която представляваше живата човешка душа.

— А след продажбата, ето какво ще правя: ако мога да намеря някакъв начин, ще остана да живея и работя тук, в Кьонигсхаус, ако ли не — просто ще трябва да си намеря някакво местенце, където да започна отначало. — Той я погледна така, както имаше навика да я гледа, когато беше на дванадесет години. — Все някъде ще мога да отглеждам животни. И да се грижа за теб. Все някъде, но колкото се може по-близо до Кьонигсхаус.

„Да се грижа за теб...“

Той все още не разбираше, не беше проумял и една-едничка дума от онова, което тя се бе опитала да му каже, дори след всичко това...

Тя се хвана, че задава въпрос, за който не бе подозирала, че е мислила през цялото време.

— Някъде с Гийна?

— Гийна. — Лицето му се сгърчи. — Не, не мисля, че ще бъде с нея.

— Е, помисли си!

Той се усмихна, изведнъж изглеждайки безкрайно състарен.

— Ти си романтичка, майко. Ти чистосърдечно вярваш, че любовта побеждава всичко.

— Добре, но тя наистина го прави!

— Майко. — Той клекна пред нея и взе ръцете ѝ в своите. — Понякога нещата загниват и се разлагат. Цели семейства. Народи. Както умрялото животно, оставено на милостта на слънцето. За ден, може би два, то може да остане да лежи там, все едно че е потънало в дълбок сън. Но след известно време неизбежно идва процесът на разлагането. Той започва най-напред отвътре, от сърцевината, и никой не го забелязва. Но въпреки това процесът съществува и неговото развитие в един момент стига дотам, че никой не може да го отрече. Нито любовта, нито бракът са в състояние да се справят с него. — Той въздъхна дълбоко. — И това е нещото, за което трябва да се погрижим тук, в това стопанство, преди всеки от нас да може да помисли за каквото и да било друго!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

От висотата на петдесетия етаж на една от най-престижните административни сгради в Сидни, компанията „Мацуда“ разполагаше с възможно най-широкия поглед върху бизнеса на цяла Австралия. А това означаваше и на света, както си мислеше Крейг с някакво чувство, което много приличаше на щастие, доколкото подобно чувство можеше да бъде изпитвано от едно сърце сметачна машина.

О, разбира се, мадам имаше честта да заема ъгловия апартамент. Гледката, която се разкриваше от неговите стъклени стени, беше като ритуално преклонение пред двамата братя близнаци на австралийската архитектура: Харбър Бридж и Операта, разперили крила в основата му като ято гларуси, почиващи в полет. Но и от неговия офис, който беше врата до врата с нейния, човек можеше да се наслаждава на същата прекрасна панорама, дори имаше и своите предимства. Защото от своето бюро той почти можеше да надникне в бетонните каньони на финансовия квартал с неговия безкраен поток от мравки работници, които се трудеха неуморно по долните етажи. Това го караше да се чувства добре, беше почти като Уолстрийт, все едно че си беше вкъщи. А когато покажеше на мадам какво беше открил в счетоводните ведомости на Кьониг, той щеше да се почувства като завърнал се най-после у дома човек.

— Крейг?

А ето я и самата нея.

Той така и не свикна с нейната привичка да влиза направо, без да почука и без да предупреди, той все още бленуваше за формалния стил, който беше усвоил по време на своето лишено от въображение бизнес обучение. А и това нейно поведение беше толкова нетипично за японците. Но така или иначе тя беше шефът. Той скочи на крака.

— Да, да, всичко е готово.

Той внимателно я настани в стола, на който допреди малко беше седял, и застана прав край нея, с ръка на компютърната клавиатура.

Тя кръстоса своите обувки в копринени чорапи крака и със закачлив поглед се облегна назад.

— Ти каза, че имаш нещо да ми показваш? Нещо интересно, надявам се? Виждала ли съм го преди? Или ще ме изненадаш с нещо ново?

Той много добре знаеше, че не трябва да захапва въдицата по време на работа. Внимателно отвърщайки очи от примамката, която се криеше под петролно синия делови костюм с едри перлени копчета и под блузата от сурова коприна с цвят на магнолия, той се върна към това, което беше изучавал на компютърния екран.

— Ето това — каза кратко той. — Мислех, че ще те заинтересува.

Никога не му се налагаше да обяснява цифри и сметки на Йошико, те бяха първият език, на който тя някога се бе научила да говори. Той много добре знаеше, че реакция от нейна страна няма да последва, но докато дочиташе екрана, очите ѝ се навлажниха и заблестяха по същия начин, по който това ставаше, когато те двамата правеха секс, забеляза иронично той.

— Така значи! — каза накрая тя с някаква нотка на обреченост в гласа.

Той кимна.

— Да, независимо какви ги приказва Чарлз Кьониг, „Кьониг Холдингс“ доста са поразкрасили финансовата си ситуация. — Той посочи с глава към екрана. — На практика с някои от машинациите, които са забъркали, бих казал, че е само въпрос на време кога Австралийската комисия по контрола върху ценните книжа ще започне да души наоколо със своите неудобни въпроси. — Той отново се усмихна. — В счетоводството няма място за творчество! Но това тук е нещо необозримо, то не се побира в главата ми!

— Да.

В такива случаи тя обикновено не казваше почти нищо. Но по дишането ѝ той разбираше, колко много обичаше тя, когато той успее да смъкне кожата на потенциалната ѝ бизнес жертва, да я разчлени на части и да ѝ поднесе останките, за да разполага тя с тях така, както ѝ беше угодно.

— Който и да е ръководел цялото това нещо, просто е загубил контрол над него. Те са изпаднали в една ескалираща ситуация на

понасяне на загуби, без да успеят да се справят дори с месечните лихви. И скоро ще стигнат до задънена улица.

Последва пауза, по време на която тя проверяваше казаното от него, общувайки безмълвно и продължително единствено с танцуващия пред погледа ѝ оранжев екран. Той чакаше търпеливо. Накрая тя откъсна смолисточерните си очи от цифрите и ги впери в него.

— Ти казваш „който и да е управлявал компанията“? — каза тихо тя.

Той кимна с усмивка, изразяваща пълната хармония между тях.

— Мисля, че е това, това е тайната на сладкарския специалитет и причината, поради която той се гъне и сгромолясва.

„Каж ми“, казаха очите ѝ.

Господи, колко обичаше той настъпването на този момент! Както и нея самата!

— Те са имали сигурен, консервативен, добре управляван бизнес в продължение на двадесет и повече години и само до преди няколко години. Тогава, към края на осемдесетте те започват да задлъжняват. Банките хвърлят сума пари по тях, а те грабят с пълни шепи. След това идва октомври 1987-а, нещата се оплескват още повече със сгромолясването на пазара за говеждо месо, и оттогава те само лавират и манкират.

— И сега?

На него му се искаше да каже: „Ти знаеш какво следва сега“. Но това беше част от техния ритуал и не беше в неговата власт да го променя.

— Здравата са били шамаросани през изминалата година и от новото пропадане на пазарите. Биха могли да продадат международните и градските части на бизнеса си, да изчистят дълговете, да се свият в черупката си и да се задоволят с едно по-скромно съществуване само в пределите на стопанството Кьонигсхаус.

Тя се усмихна като котка, която току-що е забелязала извънредно голяма купа сметана.

— Но някой е решил, че няма да продава, че това би се изтълкувало като знак за неуспех. Този някой не е искал да се задоволи със скромно съществуване, не е искал да прекара остатъка от живота си, затворен в Кьонигсхаус, отдалечен на мили откъдето и да било.

— Точно така. Ето защо те са били увлечени в лудешката спирала.

Той обожаваше тази нейна игра на котка и мишка, това го възбуждаше така, както нищо друго, с изключение на парите.

— И... въпреки че са успявали твърде ловко да ги покриват достатъчно дълго време, тяхната тежест рано или късно ще ги повлече на дъното.

— Те?

Беше негов ред да се престори, че не разбира за какво става въпрос.

— Те?

Сега тя беше щастлива, играта бе доиграна до оня момент, в който тя да достигне върховното си удоволствие.

— Край — изкомандва тя.

Той почувства, че набъбва, сега можеше да я толкова колкото си иска, във всеки един сантиметър от проклетото ѝ тяло.

— Ти знаеш кой е наредил това, кой е бил неговият изпълнител и кой е бил оня, който го е покривал през цялото време — меко каза той. — През цялото време си го знаела, но сега ние имаме доказателство. Това означава, че сме хванали „Кьониг Холдингс“ и „Кьониг: едър рогат добитък“ по бели гащи. И още в този момент ти можеш да надупиш всяка жива душа във въпросния екип, включително и проклетите крави, и ако искаш, да им го набуташ. — Той самодоволно се усмихна и включи командата за отпечатване на компютъра. — Ти си на ход сега. Действай както намериш за добре.

Тя засия насреща му.

— А какво искаш да правиш ти?

— Искам — започна сериозно той, — да ми кажеш какво си решила относно следващия ни ход. След това искам да те изведем оттук и да отидем в онова френско бистро на ул. „Маклей“, за да ти покажа какво се казва истинска, добре стотвена храна. — Той си позволи едно леко ужилване. — Съвсем различна от ония ваши японски лайна — макар да знам, че добрата стока винаги се пласира в малки пакетчета.

[1] А след това искам...

— А, да — каза отнесено тя, — ти искаш да хапнем „При Даниел“? Където съдържателят е толкова мил? — Тя махна с ръка към

външните помещения на офиса. — Кажи им да поръчат една маса за нас. И след това...

Сега беше негов ред да я прекъсне.

— Но преди това — Кьониг Холдингс.

— А, да.

Това беше финалният ход на тяхната партия. Не за първи път тя решаваше, че една от причините, поради която обичаше Бъкли, беше тази, че макар да беше много далеч от представата ѝ за принц, той винаги, точно както и господин Мацуда, поставяше работата над удоволствието.

— Господин Алекс Кьониг сега всеки ден е на телефона — каза тя, — припирайки ни по-бързо да се върнем. Имали някакъв празник „Помагача“... подготвяли специално шоу, разказващо историята на Кьонигсхаус... възможност стопанството да се види от най-добрата му страна, казва той...

Можеше да дочете мислите ѝ. Вървейки към външните помещения на офиса, той каза:

— Добре, ще им съобщя да извършат съответните приготовления и ще позвъня в Кьонигсхаус. Утре ли ще летим натам?

— Утре. — Тя кимна, след което го погледна безизразно. — И донеси сака с тоалетните си принадлежности в бистрото... тази вечер няма да нощуваш у вас.

Защо той се чувстваше толкова зле, след като нещата се нареждаха добре? Раздразнен, Алекс грабна дипломатическото си куфарче от предната седалка и забързано влезе в къщата. Добре, обядът с оня помпозен червей, управителя на банката, се бе оказал цяло мъчение, още чувстваше досадата. Но той бе успял да излезе от това изпитание с развети знамена и цялата дандания приключи с милата сценка, в която вонящият пръдливец разтърсваше ръката му в нямо възхищение, все едно се бе сдобил с приятел за цял живот.

И цялата работа почти беше стигнала до финала. За да съобщи това на Кари, с плъховидното лице, почти не му стигна една проточила се обедна почивка. Каквото и да се случваше, завещанието беше „потвърдено“, това ставаше все пак в наши дни и за рекордно кратко време, беше горд да обяви Кари.

— В най-скоро време всичко това ще бъде ваше, господин Кьониг! — декларира триумфално той. — В момента, в който това се случи, вие може да разчитате изцяло на мен. На секундата ще ви уведомя за епохалното събитие!

— Много ви благодаря, господин Кари — беше го уверил най-горещо той, отвърщайки със същото подобно на помпане ръкостискане, като че ли Кари му бе най-добър приятел. — Не зная как да ви се отблагодаря. — Той поспря, след това, понижавайки глас, за да постигне по-голямо въздействие, продължи. — Сигурно няма нужда да ви казвам, не считам това като начало на едно дълго и взаимно изгодно бизнес сътрудничество. Мисля, че се изразих съвсем ясно.

Той се усмихна в себе си. На кучето в задника, ето докъде смяташе да докара той бизнесотношенията си с Кари. Но какво му костваше да пръсне малко радост наоколо...

Тогава защо не можеше да пръсне малко и за себе си?

Е, една от причините беше този проклет недостиг на налични пари!

Да, прекият наследник беше той, но засега това беше само очевидно, а налице нямаше нищо. Е, да, беше успял да омае хората от бюрото за коли под наем, когато им върна ужасния, проклет Форд, и се ширеше тук нашироко, като свиня в кочина, без да плаща наем, но и без пукнат грош в джоба, и това положение беше започнало да му втръсва.

И на нея беше започнало да ѝ втръсва.

От какъвто и материал да бяха направени жените, Триша не беше скроена за играта на изчакване. Въсейки се страховито, той се отправи към „бърлогата“ и погледна часовника си. Минаваше два, следователно досега тя трябваше да се е събудила. С познатата болка в сърцето, която се появяваше винаги при мисълта за нея, той не можеше да реши дали да свърне към къщата за гости или да изчака тя сама да се появи и да го потърси. И в двата случая по-добре беше първо да ѝ приготви тоника за „разсънване“.

Захвърляйки куфарчето, което носеше само за тежест, той се отърва от сакото на своя строг бизнескостюм и тръгна по коридора към кухнята.

— Добър ден, Роуз!

Роуз седеше на масата, заедно с Ели, забеляза набързо той, докато минаваше покрай тях. Това беше много добре, значи — с вчерашната мелодрама беше приключено.

— Вест от госпожа Мацуда — докладва монотонно Роуз. — Те се връщат утре, ще бъдат тук за „Помагача“.

Чудесно!

Само за секунда цялото му лошо настроение се изпари и го заля вълна на триумф. Тя трябва да е решила да купи Кьонигсхаус, няма друга причина, поради която да се връща, жена като госпожа Мацуда не пилееше на вятъра времето и парите си! Сега вече щеше да има какво да съобщи на Триша и какво да отпразнува заедно с нея! Щеше да ѝ каже, че ще могат да заминат оттук до края на седмицата, здраво пипнали в ръцете си паричките! За поливането на този случай можеше да измъкне специалната бутилка, която беше скътал на сигурно в дъното на хладилника.

Почти беше излязъл от кухнята, преди да осъзнае, че аборигенското девойче, което беше съгледал откъм гърба да седи с Роуз на масата, в края на краищата не беше Ели. Той понечи да потисне пламъчето на загрижеността. Значи на глупавата кучка ще ѝ трябва доста повече време, за да преглътне „уволнението“ си. Е, колкото по-рано се появи отново, толкова по-добре! Тя трябваше да е разбрала, че не е уволнена наистина, че не Триша е тази, която решава кой да идва и кой да си отива от Кьонигсхаус. И тя сигурно разбираше, че е вдигнала голяма шумотевица, когато избяга от спалнята, пищяща, и повече никой не я видя. Макар и със закъснение, той се опита да заглади грешката си.

— Добър ден, Гийна.

След това той грабна бутилка бяло вино от хладилника и се измете възможно най-бързо.

— Хммм. — Роуз вложи цялото си неодобрение от постъпката на Алекс в отмятането на косата си, което придружи неговото излизане от стаята, така че от думи нямаше нужда. А като си помислиш, дивеше се Гийна, че тя го познава от детските му години, вероятно даже го е учила да произнася първите си думи...

Съзнателно Роуз промени настроението, оттласквайки се от онова, което бяха видели.

— Просто не разбирам, що си толкоз притеснена за това твое шоу.

Гийна се усмихна угрижено.

— Ех, толкова бързо дойде времето за „Помагача“! В началото ми се струваше, че до него има поне сто години и изведнъж се оказа, че остават само няколко дни.

Роуз се загледа в нея без каквото и да било съчувствие.

— Но ти репетирала толкоз много.

— Да, но все още не сме изгладили всичко — умилително рече Гийна.

Роуз плесна нетърпеливо по масата.

— Стига и толкоз, само да разберат за к'во става дума.

— Но толкова ми се иска да съм уверена, че то ще се превърне в успех!

Роуз протегна черната си, твърда ръка.

— Нека тогава да попитаме картите.

Гийна затаи дъх. Тя не знаеше дали иска да научи това от картите или не. Но Роуз беше непреклонна.

— Цепи! — нареди тя. — Още веднъж!

Според Роуз, още първата карта разпръскваше всички тревоги на Гийна. Победоносно тя я постави на масата, обръщайки я към нея.

— Кралицата на света! — почтително изрече тя. Гласът ѝ премина в благоговеен шепот и тя погледна Гийна с още по-голямо уважение. — Тя е върхът на дървото, последната от големите аркани. Това е най-добрата карта, която би могла да ти се падне.

Леко треперейки, Гийна се загледа в светлия, самоуверен образ на жена, чиято единствена корона бяха буйно разветите ѝ коси, божествена в своята голота, ако се изключи малката препаска около Венериния ѝ хълм, която сякаш танцуваше върху повърхността на един носещ се облак. Над нея един ангел и един грифон поддържаха лавровия венец на успеха, а в краката ѝ се бяха сгушили лъвове и коне, вдигнали поглед нагоре в нямо обожание, подчинявайки се на нейната сила. Гийна насочи разширените си, удивени очи към Роуз.

— Какво означава това?

Роуз се изсмя. Чу се един сух, остър звук, като при кашлица.

— Това значи, че целият свят и всичко, което е в него, ще бъде в краката ти, скъпа моя! Това значи успех в заниманията ти и грандиозен

завършек на нещо, върху което работиш. Това значи, че шоуто тук — то ще има небивал успех и въздействие, макар и не по начина, по който ти си го представяш. Тя носи омиротворяване и удовлетворение.

Леко шокирана, Гийна осъзна, че Роуз изглежда толкова щастлива, колкото едва ли я бе виждала някога, че тя живееше чрез картите, че извличаше цялото си удоволствие от тях.

— Ще извършиш велики дела, добри дела — каза тя убедено. — Това е първото ти таро и ти изтегляш Кралицата на Света? Нека ти кажа нещо, госпожичке, просто си родена с късмет!

Гийна разбираше, че трябва да бъде доволна, дори благодарна на старата жена за нейното благонамерено тълкуване на картите, за успеха, който ѝ се падаше. Но докато се бореше вътрешно в себе си, за да намери думите за благодарност, една мъничка мисъл си проби път и я ужили: „Това не ми е достатъчно!“.

Естествено, тя желаше успех за шоуто. Целият ден краката ѝ бяха като вдървени, представлението приближаваше и тя осъзнаваше колко много ѝ е необходим един добър резултат, колко много се надяваше да получи наградата и удовлетворението за целия вложен труд. Но това не беше достатъчно... това не беше всичко... това не включваше Джон...

Сега Роуз я гледеше лукаво. Тя прекоси стаята до хладилника и намери своята приятелка — бутилката.

— Искаш ли една глътка, а?

Гийна отново потрепери.

— Да, с удоволствие.

„Той е добър човек“, беше ѝ казал Бен, „можеше да ти се падне някой далеч по-лош“. Как можеше да му отговори: „Да, татко, но аз искам за себе си нещо много повече“? На практика тя дори не бе забелязала съществуването на Хенри Сафък, докато Бен не бе обърнал вниманието ѝ върху тихия младеж.

— Знаеш ли — беше отбелязал замислено той, докато Хенри се бе отдалечавал, след като я бе оставил пред къщата, — аз не мисля, че той гореше от желание да се прибере вкъщи.

— Защо да не е искал? — любопитства разсеяно тя.

— И аз не го обвинявам — продължи Бен.

— Татко! — Защо я дразнеше така? — Но какво искаш да кажеш с това?

— Хенри — отговори просто баща й. — Той те харесва.

— О, татко! — беше се засмяла самодоволно тя. — На твоето мнение не може да се разчита, та ти си пристрастен в случая, според теб всички мъже ме харесват!

— Не, не съм в грешка, повярвай ми. — Той беше съвсем притихнал. — И съм сигурен, че неговите намерения са...

— Неговите намерения! — Тя моментално пламна. — За бога, татко, та аз съм разговаряла с него, всичко на всичко, един-единствен път.

— Доколкото си спомням, ти спомена, че си се видяла с него и преди, в селището, когато той слязъл, за да говори с мъжете?

— Добре де, два пъти са! — зае тя отбранителна позиция. — По дяволите... виж, татко, хайде да прекратим този разговор, а?

— О, Гийна. — Хващайки я за ръка, той я поведе към тънещата в тишина къща за гости. — Когато майка ти умираше, аз й обещах, че когато му дойде времето...

— ... гледай да не пропуснеш „подходящия“ мъж!

Той се усмихна тъжно, но пропусна саркастичната й забележка и продължи нататък.

— Когато му дойде времето, аз обещах, че ще се погрижа ти да намериш и да се задомиш с някой, който е в състояние да ти осигури добър живот, такъв, какъвто тя би била доволна да водиш. — Той замълча, след което продължи мрачно. — И аз не мисля, че този някой би могъл да бъде Джон Кьониг.

Тя реагира моментално.

— Защо, какво толкова е направил той?

Той я погледна с цялата си жалостива бащина любов.

— Точно в това е въпросът, Гийна, че той не е направил нищо досега. Той не показва никакъв интерес към теб, дори те избягва! Аз виждам как ти се топиш по него и това ме докарва до лудост! И пак според мен, мъж, който не е в състояние да види какво представляваш ти, да проумее какво богатство предлагаш, не заслужава дори малкия ти пръст!

„Но той ме обича, аз знам, че ме обича!“, искаше да изкрещи тя. Но как можеше да убеди в това баща си, когато самата тя бе разяждана

от червея на съмнението?

— Сега този младок Сафък, Хенри, де — продължаваше сериозно Бен, — той е съвсем различна кандидатура. Семейството му се състои от свестни, мили хора, почтени до мозъка на костите си. — „Не като Кьонигови“ искаше да продължи мисълта си той, но не го изрече на глас. — Той е стабилен... надежден...

— И тъп като галош! — Гневният ѝ глас затихна в момента, в който тя погледна към него. — О, татенце, съжалявам, не исках да кажа това. Но аз не го обичам, не изпитвам нито интерес, нито влечение към него. Той може да е най-милият и надежден мъж, но...

Настъпи тягостна тишина.

— Но ти обичаш Джон?

Тя се изчерви цялата.

— Не съм казала това!

— О, скъпото ми. — И с непривичен за него жест, проявявайки за първи път открито чувствата си, той обви ръце около телцето ѝ и я притисна до сърцето си. — О, скъпото ми, то е ясно, няма нужда да го изричаш на глас.

— Да предположим — Роуз продължаваше да скача от мисъл на мисъл, отдадена изцяло на картите пред себе си, врачуването ѝ сега се съпровождаше с яко посърбване от бутилката, услужливо кацнала до ръката ѝ, — нека само предположим, че Кавалерът на купите — т.е. този млад мъж тук, той е кавалер, рицар, един млад принц от Свитата на Любовта, — се забърка с Дамата спатия... — тя сближи картите, подбутвайки ги една към друга с ръката си. — Дамата спатия тук е една по-възрастна жена с ужасен характер, тя обича сблъсъци и бой, мъже, които да се бият за нея — а обича и по-млади от нея мъже...

Какво се опитваше да каже тя? Че младият мъж е Джон?

— Дамата спатия — продължаваше Роуз със своя напевен глас, — не е приятелски настроена към жени, може да се каже, че малко кучка си пада. Силна воля, но и много вятърничава.

„Единствената по-възрастна жена в имението, ако се изключи майката на Джон, е онази кучка, настанена до нас в къщата за гости, онази Триша... Няма нужда да си врачката Роуз, за да проумееш това“, мислеше си Гийна с помръкнало сърце.

— Вятърничава?

— Непостоянна. — Очите на Роуз сега бяха станали кръгли като очи на кукумявка, плувнали от питието и взирането в бъдещето. — Невярна.

Сърцето на Гийна се преобърна. От тази кучка Триша можеше да се очаква всичко. А тя още първата вечер бе показала достатъчно ясно и на всички, че си пада по Джон. Но щеше ли Джон да си позволи да се забърка с нея? Би ли могъл? В това тя не можеше, не искаше да повярва.

— Тя обича да постига своето. А поповете и валетата са просто тесто в нейните ръце...

Попове и валета...

Алекс и Джон?

Всред горещината на падащата вечер Гийна почувства как се разтреперва и изстива.

[1] Алюзия, едновременно отправена към навиците на японците да опаковат храната в малки пликчета и към вида, в който се разпространяват наркотиците. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Какво беше това натрапчиво безпокойство за Ели?

И защо той хвърляше цялата вина за това върху Триша?

Господи, дори сутринта, когато другите жени обикновено изглеждаха като чуми и около тях се носеше спарената миризма на кучешка колиба, тя продължаваше да бъде прекрасна, мислеше той отчаяно, докато влизаше в стаята ѝ. Прекрасна и прокълнатата.

— Къде ми е пиенето? — попита агресивно тя в момента, в който се свести. Това беше стандартният ѝ въпрос напоследък. Сега пиеше още повече. Те и двамата се бяха пропили.

— Ето ти го — каза той, подавайки ѝ гладката, изстудена бутилка.

Тя се раздвижи, надигайки се от леглото, чорлава, разкривена, но все така великолепна. Той се отпусна до нея, вдъхна тежкото ѝ, сладникаво ухание и се опита да си възвърне малко от доброто настроение, което до неотдавна бе изпитвал.

— Нещата са вече на път! — подхвърли весело той. — Току-що научих, че госпожа Мацуда се връща и съм абсолютно сигурен, че това означава само едно: ние успяхме! Продажбата ни е в кърпа вързана!

— Значи продължаваме с проклетото разтакаване! — оплака се тя. — Още една седмица в това бласто и аз ще полудея съвсем!

— Е, стига! Единственото, което се изисква сега от теб, е да бъдеш мила с госпожа Мацуда, да изиграеш прелестната домакиня така, както само ти умееш, да се усмихваш като Кралицата на Англия по време на „Помагача“ и всичко ще се нареди чудесно. — Той замълча. — И недей да пишеш толкова много, а? И само още едно нещо. — Той се усмихна. — Знам, че всяка, която си позволи да нахлуе в покоите на мис Триша, когато тя си почива след здрав и изтощителен секс, заслужава да бъде обесена за палците, с набити и запалени клечки кибрит под ноктите на краката. Но ти не можеш да уволняваш хората в Кьонигсхаус просто ей така, както вчера взе, та уволни

прислужницата. Ели и Роуз са на практика част от семейството. И се стегни, защото тя ще се върне.

Очите ѝ заискриха.

— Добре, но тогава ще се наложи да я уволня отново!

Той се наведе напред и я сграбчи за китката, стискайки я с всичка сила.

— Ти не ме слушаш, скъпа. Не ти назначавах и уволнявах в Кьонигсхаус, а аз! И когато Ели се появи отново, ти ще си тази, която трябва да замаже конфузното положение и да прояви внимание и такт към нея, разбрахме ли се?

По лицето ѝ премина буря от емоции.

— Ти я чукаш! Ето защо не искаш тя да си отиде!

Гласът му запази приятния си тон, но лицето му се превърна в камък.

— По-добре е да си го набиеш в прекрасната си главица веднъж завинаги, любов моя, че на този свят за твоя покорен слуга съществуват и някои други неща, които стоят по значимост далеч преди секса. Едно от тях е продажбата на Кьонигсхаус. И тя ще се осъществи единствено, ако всички ние успеем да опазим лицата си чисти — дяволски, ама дяволски чисти! Кой би купил имение, претъпкано с враждебно настроени местни жители, без кухненски персонал и изобщо вонящо на лоши чувства и отношения?

Той направи пауза. Очите му хвърляха искри.

— На мен хич не ми пука за Ели или за която и да е млада чернилка като нея, досега трябва достатъчно да си ме опознала, за да си наясно с това! Но аз няма да позволя тя — или който и да било друг — да започне да прави сцени точно сега, когато Кьонигсхаус се струва на компанията „Мацуда“ като розова градина. Това предупреждение се отнася и за теб. — Той не по-малко злобно сграбчи и другата ѝ ръка, навеждайки се напред със заплаха, която се излъчваше от всяка черта на напрегнатото му тяло. — Схвана ли това най-последно? Или ще трябва да те науча, както аз си знам?

Седнал в офиса, в края на още един безплоден ден, Джон прехвърляше през ума си поне за хиляден път всичко, което беше направил досега, и се чудеше, защо не бе отбелязал почти никакъв

напредък. Боже мили, той знаеше кой е обектът на отмъщението му, държеше копелето на мушката и въпреки това не можеше да намери начин да го свали!

Той се облегна назад в стола на Филип и видя как Бен се отдалечава от офиса към къщата за гости, за да се приготви за вечерята, нещо, което трябваше да направи и той самият. Но на него му трябваше нещо, с което да се похвали, нещо, което да каже, че е свършил, след един толкова изморителен, изпълнен с напрегнато ровене ден.

Ех, само да можеше да го открие!

Повечето от проблемите му произтичаха от програмите в компютъра. От Бен беше научил единствено как да влиза в основните програми. Всеки един, който знаеше повече от него — а това на практика означаваше всички, които познаваше, — можеха да вкарат каквото си искат вътре и никой не би могъл да ги надхитри.

Беше започнал да прозира, че никога няма да го открие. Ако изобщо съществуваше „нещо“. Ако окончателното доказателство, което той толкова усърдно издирваше, наистина съществуваше, много по-вероятно то да е мрежа от изключително дребни следи, които трябваше да се съберат в едно цяло, за да блесне вината на Чарлз. Тези детайли биха изисквали нещо повече от щателно ровене. Щеше да му бъде трудно да изкара лисицата от дупката ѝ.

Както най-често се случва, той бе направил големия си удар в началото. Тогава, когато се бе натъкнал на проекта „Кингдъм“, който недвусмислено свидетелстваше, че Чарлз е бил обхванат от манията за купуване — тази мания бе довела компанията до състоянието ѝ на дължник, паднал на колене. В този момент той бе сигурен, че съвсем скоро ще достигне целта си. Но оттогава — нищо!

Защо продължаваше да упорства и да мисли, че ключът към всичко това е тук, тук някъде в тази стая, отчасти офис, отчасти „бърлога“, отчасти мъжка пушалня, в която витаеше несъмнената аура на стари тайни и нови интриги? От своята наблюдателница зад бюрото на баща си той започна унило да се оглежда наоколо. Осъзна, че напоследък все повече се застоява тук, седейки в стария стол антика на Филип, без много-много да се замисля върху това. Не се ли опитваше да играе ролята на господаря на кралството през тези последни дни, преди то да е преминало в нечии други ръце? Защото ако Алекс беше

прав относно връщането на госпожа Мацуда, продажбата на Кьонигсхаус вече беше решена и той не би могъл да направи нищо повече!

Със смесени чувства, твърде дълбоки, за да бъдат наименувани, той оглеждаше странната смесица на старовремско и модерно, която за него беше ключът към разбирането на Кьонигсхаус — най-доброто от старото продължаваше да живее и диша редом с най-доброто от новото. Неговият разсеян поглед попадна върху международно утвърдената хардуерна технология, която щастливо съжителстваше с мебелировката на Стария свят, с тежките бюра и столове, с отдавна миналия в архивата сейф...

Сейфът.

Добре де, защо баща му го бе задържал през всичките тези години? Вярно е, че той беше традиционалист, но не страдаше от излишна сантименталност: стари вещи като тази запазваха мястото си в неговия живот само ако те изпълняваха някаква роля, той никога не оставяше нещо само заради спомените от миналото. Каква роля изпълняваше това тук?

Трябваше да има нещо вътре, което той никога не би поверил на компютъра, независимо колко хитро можеше да го скрие в него.

Обзе го някакво трескаво вълнение. Какво ли бе скрил баща му вътре? И къде, къде беше скрил комбинацията от цифри, които отваряха това чудо? Числата трябваше да са шест, всички стари сейфове работеха с набор от реверсивни механизми. С препускащ мозък, той се вторачи в старата училищна фотография на Филип, която висеше над огромния, обточен с месинг сейф: Филип Йохан Кьониг... Първенец... 1948-49!

О, умният стар негодник!

Джон едва не избухна в смях. Майка му го беше търсила, той го беше търсил, кой знае още кой ли не беше го търсил под дърво и камък, а ето къде бил той през цялото това време! Толкова просто, че чак би те чукнало по носа, ако отидеш малко по-близо до него! Колко много обичаше това Филип — да се изсмее последен в лицето на всички.

1948–49.

Или 19-48-49?

Бавно, безметежно, Джон се надигна от стола. Сега бе уверен. Той прекоси до сейфа и коленичейки пред него, протегна ръка към главния циферблат. Циферблатът беше клеясал от годините, но пръстите му твърдо завъртяха колелото натам, накъдето той знаеше, че трябва да се завърти.

19.

Не му се наложи да чака повече от секунда преди да чуе как тежките реверсивни механизми вътре в циферблата едва-едва се раздвижиха, след което паднаха.

48.

Отново обнадеждаващото леко изщракване.

49.

Щрак-щрак, щрак-щрак, щрак-щрак. Бавно завъртайки дръжката, той широко отвори вратата на сейфа.

Нищо.

Вътре нямаше нищо.

Каквото и да си беше представял, че ще намери вътре, неговите очаквания бяха излъгани. Дълбоките прегради на вътрешността, изпълващи място колкото за един голям хладилник, бяха абсолютно голи. Той почувства диво разочарование, което премина в дълбока обида.

На дъното на сейфа имаше плитко чекмедже, което минаваше под най-долния рафт. Той апатично го издърпа. Вътре лежаха няколко папки от груба хартия, даже не и картон, изпомачкани, с разръфани ръбове, потънали в прах. „Вероятно някакъв проклет списък, предназначен за перачницата, от времето на бащата на тате!“, помисли си в безсилна ярост той. И той разгърна най-горната от тях.

СВЕДЕНИЯ ЗА ХЕЛЪН ГРЕЙС УИЛЯМС

Отпърво той не можа да схване.

„Изготвени за господин Филип Кьониг от Невил Харви, частен детектив, Дарлинг хърст, Сидни...“

УИЛЯМС.

Та това беше моминското име на майка му. Той не можеше да повярва, не можеше да хване вяра, дори след като го бе видял със

собствените си очи. „Татко е разследвал мама, преди да се ожени за нея? Но защо?“ Потресен, изпълнен със страх, той започна да чете избелелите страници, запълнени с машинописен текст.

Госпожица Уилямс в момента е наета като сезонен работник в животновъдното стопанство „Голдън Маунтин“^[1]. Известна е като тих и резервиран човек, добър работник, предпочита да живее усамотено. Единственият човек, с когото контактува, изглежда е господин Чарлз Кьониг, неин редовен посетител, който в разстояние на шест месеца се вижда периодично с нея и минава за неин любовник.

Шест месеца като редовен любовник на Хелън? А колко ли още преди това я е познавал Чарлз?

Сега Джон се върна към скромните думи на Хелън, произнесени по адрес на Чарлз — „Ние се познаваме отпреди“. Оказа се, че това е било много повече от кратко, случайно запознанство, както бе предполагал той.

Предишните местонахождения на госпожица Уилямс тънат в мистериозно мълчание. Тя избягва да говори за семейството си и нейните колеги са забелязали, че тя говори с неохота и за самата себе си. Но тя доверила на една от жените, с които работят заедно, че е напуснала дома си и е тръгнала да пътува, защото не се е погаждала с баща си. Той очевидно е притежавал деспотичен характер и искрено е вярвал, че има право да се разпорежда с живота на единствената си дъщеря.

За госпожица Уилямс също така е известно, че е била и в други животновъдни ферми, където се е хващала временно на работа и винаги е оставяла най-добри впечатления от работата си, преди да напусне. Неколцина от предишните ѝ работодатели биха били щастливи да я преназначат на постоянна работа, но госпожица Уилямс

винаги е отказвала. Казва, че искала да пътува. Очевидно тя спестява, за да предприеме околосветско пътешествие.

При разследването не беше открито лице от женски пол под това име да е било осъждано за криминални или други наказуеми граждански деяния.

Слисан, Джон седна на петите си, зашеметен от прочетеното. Изведнъж Хелън от тийнейджърските ѝ години, скромна и тъй истинска, все тъй подхранваща трогателните си момински мечти за пътуването като спасение и изход, оживя толкова ярко пред него, та чак му се доплака.

Тя беше искала да обиколи света и не беше стигнала по-далеч от Кьонигсхаус. Беше избягала надалеч от един деспотичен баща, който управлявал живота ѝ, а се бе омъжила за Филип, който просто заел мястото на стария звяр.

И Хелън — Хелън с нейните открити, доверчиви начини на държание, с нейната все още жива момичешка вяра в любовта и романтиката — тя от всички жени на света да се омъжи за мъж, който да падне дотам, че да я разследва с частен детектив? И момичето, което беше мечтало да пътешества, беше намерило края на пътуването си, привързано към един мъж, който я зарязваше вкъщи, понякога с месеци, всеки път, когато отиваше да се поразтърпче я във Франция, я в Германия, я в САЩ?

И все пак дали тя беше толкова невинна?

Защо неистово се бе опитвала да отвори сейфа в деня на погребението на баща му?

Дали беше търсила това? И от какво се страхуваше, какво можеше да изкаже то? Или беше търсила нещо още по-тъмно, нещо, което би могло да я инкриминира, да покаже, че тя има пръст в смъртта на Филип? Защото сега Джон беше започнал да вижда мъжа, за когото тя е била омъжена, все едно че гледаше през очите на жена, която е загубила цялата любов към своя съпруг.

В душата му пропълзя гадното чувство на уплах и отвращение. „Защо си го направил, тате, защо ти е трябвало да разравяш така около нея?“ Душата му се разтресе в ридание. „Как си могъл да го направиш,

как изобщо ти е дошла подобна идея в главата? И от всички жени, точно към мама...?”

И не само към майка му. Още в секундата, в която отваряше втората папка, той вече знаеше чий живот щеше да види там, оголен и разкъсан на парцали.

СВЕДЕНИЯ ЗА ТРУДИ МАРИЯ КЪОНИГ, по баща ФОСТЪР

Първата съпруга. Е, в това имаше някаква логика, ако си разследвал едната съпруга, защо не — и другата? Разследването беше дело дори на същия детектив, тези частни капути трябва да изкарват добри пари, прехранвайки се от страховете на подозрителни съпрузи! Чувствайки как с всяка изминала секунда на него му се повдига все повече и повече, той прелисти съдържанието на папката, която беше доста по-дебела от тази на Хелън.

Труди Фостър е името, под което госпожа Кьониг е била известна по времето, когато е сключвала своя брак. Това обаче не е истинското ѝ име, оказва се, че то е било прието от нея известно време, след като тя е напуснала дома си, при опит да скрие истинската си самоличност...

... родена в семейството на изполичар, в крайна мизерия и бедност, Труди Кьониг започва живота си като Синди — Лу Робъртс, в едно стопанство точно на север от Сан Карлос, в окръг Хендерсън, Тексас, САЩ. Най-голямата от многолюдно семейство, тя напуска дома си след една трагедия, в която намират смъртта си всичките ѝ роднини. Бащата, който е имал славата на непоправим пияница, очевидно е изпаднал в амок и изпострелял цялото си семейство. Синди — Лу оцеляла, защото по това време била излязла да свърши някаква работа у един от съседите им. Непосредствено след разигралата се трагедия тя напуснала града и повече не се завърнала там.

... след това прибрана като малолетна скитница в Лос Анджелис, Калифорния. Обвиненията срещу нея за проституция и употреба на наркотици били оттеглени поради липса на доказателства. Скоро след като била настанена в семейство, което да се грижи за нея, тя отново е била върната на Отдела за работа с деца в Лос Анджелис, поради жалването на приемната майка, че момичето било предлагало своите сексуслуги както на нейния съпруг, така и на непълнолетния ѝ син. Не след дълго въпросното лице бяга от Изправителния дом за деца, където е било настанено, докато чакало да бъде предадено в ръцете на други приемни родители.

... след това следите ѝ водят до Сан Франциско, където се опитва да се реализира като модел и актриса, без особен успех. Живее луксозно, без да има явни средства, които да ѝ позволяват това. Предполага се, че е проституирала. Две години по-късно тя се появява в Ню Йорк като компаньонка на известен бизнесмен, чиито легални дейности са смятани само за прикритие на нелегални операции, свързани с наркотици. Чрез него получава достъп до висшите социални и благотворителни кръгове в Ню Йорк, където се запознава с господин Филип Кьониг...

Останалото, както се казва, беше история.

С въртяща се глава, Джон трябваше да остави папката и да се облекне на стената, за да осъзнае всичко това. Той не поставяше под съмнение онова, което беше прочел, дори този суховат, стегнат стил на детективския доклад му придаваше някаква още по-голяма сила. Баща му се бе оженил за някаква разтропана барака! Неговата първа жена е била момиче за забавление, гастролираща проститутка, приемаща наркотици, и което е по-лошо, забъркана с онези мръсници, отговорни за тяхното пласиране, ако детективът беше прав за последния ѝ приятел!

Как бе успяла да омотае баща му, защо той не бе забелязал нищо от това първия път, когато са се срещнали?

Но как ли би могъл? Все още млад и мислец се за по-умен, отколкото в действителност е бил, пристигащ пресен-пресен от провинцията, направо заслепен от американската дама от висшето общество, без да има причина да не вярва на нито една нейна дума, той се е оказал най-печелившата комбинация, за да стане жертва на замайваща любовна история и на собственото си тщеславие — да се завърне триумфално с красивата си булка в Кьонигсхаус, за да удари в земята завистливите си съседи. Така трябва да е било. И всъщност е твърде разбираемо.

Но той не е могъл да знае всичко това, преди да се ожени за нея. Мъж като Филип никога не би взел жена, която си е развявала опашката насам-натам, камо ли да е изкарвала прехраната си по въпросния начин.

Значи заради това...

Припряно той обърна изпонамачканата и избеляла папка на първата страница и трескаво затърси датата. „Доклад, изготвен и подписан от... по-бързо, по-бързо! — от мен, Невил Джеймс Харви, на 12 юни 1969 г...“

Знаеше, че трябва да го провери. Но той знаеше също, без да има нужда от проверка, че Филип бе живял щастливо с първата си съпруга в продължение на много години, години, които им бяха подарили и техния прекрасен малък син. А той знаеше от разговора, който бяха провели в деня на неочакваното появяване на Алекс, кога точно се бе случил фаталният инцидент по време на езда, оставил тринадесетгодишното момче без майка и превърнал го в беглец, спасяващ се от собствения си дом.

1969.

Настръхнал целият от внезапен студ, Джон вече беше абсолютно убеден, че Филип бе получил и прочел този доклад за Труди Кьониг само седмица или две преди неговата първа съпруга да намери смъртта си.

[1] „Златната планина“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Опитвайки се да намери усмивката си, така както други мъже се опитваха да намерят връзката в джобовете си, за да допълнят своето официално облекло, преди да се появят в обществото, Алекс забързано слизаше по стълбите. Само преди няколко секунди той бе напуснал своето убежище в Кулата и сега се бе запътил към кухнята. Навън падаше нощта, която като тежка завеса в преливащо синьо-лилаво индигово до непроницаемо черно се спускаше, прикривайки още един огненочервен тропически залез, но той нямаше време да зяпа по звездите. Хеликоптерът беше вече тръгнал, а той още не знаеше дали вечерята ще бъде готова навреме — и дали изобщо щеше да представлява нещо по-така, ако вече я бяха приготвили. И това беше истински кошмар за него.

„Да я вземат мътните Ели!“, яростно псуваше той. Да върви по дяволите, задето си бе позволила да се скатае бог знае къде точно тази вечер, когато трябваше да е тук и да помага целия ден на Роуз! Само да я мернеш — заклеваше се той, — щеше да си достави върховното удоволствие да покаже колко е недоволен от нея по всички известни му болезнени и унижителни начини. Никога не беше си позволявал да я бие, както правеше глупавият ѝ съпруг, но сега така щеше да я нареди, че тя нямаше какво друго да показва, освен някои много, ама много сини места, през идущите седмица или две...

„Все пак не забравяй да се усмихваш пред войската...“

— Как върви, момичета, справяте ли се?

Около него Хелън, Гийна и напушената Роуз работеха с бясна скорост, за да приготвят храната: Хелън обработваше бутче от най-доброто месо, собствено производство на Кьонигсхаус, Гийна режеше зеленчуци като автомат, а Роуз жонглираше с кубчета пьпеш, грозде, домати, гъби и скариди.

— Чудесно — отговори механично Хелън.

Господи, тя изглеждаше ужасно, откакто Чарлз я чупи или каквото и да ѝ беше направил, забеляза Алекс. Продажбата на

Кьонигсхаус не би могла да я разстрои толкова, та да изглежда така!

— Горе главата — изрече той победоносно. — Ако не за госпожа Мацуда, намери поне една усмивка за Джон. Той ще има нужда да поддържаш настроението му тази вечер!

— О, да — кимна едва забележимо Хелън.

— А как е моята Роузи?

Тя се обърна към него с отровно пламъче в окото.

— Как ще са оправим без таз повлекана Ели, хич не знам! Снощи нямаше значение, че не се появи, само семейството беше. Но таз вечер! Трябва да я уволниш, господин Алекс, да ни остави така в тоз критичен момент!

Господи, доста им се беше насъбрало, заради тази чернилка!

— Не се притеснявай, Роуз — увери я той, — тя не си е заминала, скоро ще се появи отнякъде, мога да се закълна в това.

— Ако тя появи се сега, аз ще ѝ прекърша проклетото вратле! — изрече Роуз, връщайки се яростно към своите скариди.

— Значи, всичко ще е окей? — каза приповдигнато Алекс, надявайки се отчаяно те да се съгласят, да се стегнат, да вдигнат гарда. — И Чарлз е отишъл до летището, за да ги доведе? Добре, много добре! — Изведнъж той осъзна, че се държи като някакъв малоумен водач, който иска да повдигне духа на следовниците си. Ако продължеше все така, можеше да се цани на мястото на някой проклет евангелист, пришпорващ телевизионната публика с безкрайните си излияния и наставления.

„Я по-спокойно, момче“, каза си той, след като грациозно се изнесе от кухнята, „просто запази самообладание. Всичко, което ти остава да направиш сега, е да отидеш до къщата за гости и да се увериш, че мис Триша се е стегнала и пременила по начина, по който ти ѝ заповяда, и всичко останало ще се нареди от само себе си“.

— Добре ли мина полетът?

Госпожа Мацуда се усмихна.

— Никога не съм имала проблеми при полет. — Тя безгрижно махна към човека, който я следваше по стълбичката на излизане от хеликоптера, с ръце, пълни с куфарчета и папки. — А също и Крейг. Ами ти, Чарлз? Добре ли си?

— Във форма — отвърна късо Чарлз. — Няма ли да влезем в колата?

„Не носят почти никакъв багаж със себе си“, отбеляза той с онази част от мозъка си, която винаги бе обърната към работата, „това означава, че няма да останат дълго. Те вече са решили какви ще са условията им и не мислят, че ние ще се опъваме. Но нека да видим какво е предложението им. Тогава ще знаем дали това е една добра или една лоша новина.“

— Защо я няма Хелън?

Бъккли винаги душеше наоколо като фокстериер, помисли си кисело Чарлз. Той може да е усетил, че жените тичаха из къщата като полудели, за да успеят за няколко часа да свършат онова, което по принцип би им отнело цял ден. Е, този път няма да има възможността да научи нещо повече!

— Ние винаги се редуваме в Кьонигсхаус, когато трябва да вземем новодошлите от площадката за кацане — каза непринудено той. — И тъй като сега е мой ред да карам, мислех, че мога да ви покажа част от стопанството, която миналия път не сте имали възможност да видите. Няма да се отклоняваме много от пътя. Но мястото си заслужава да се посети, особено при падането на нощ като тази.

Влизайки в задължителния разговор за дребни, незначителни неща, той обърна и подкара по пътя на залязващото слънце.

— Знам, че при предишното си идване видяхте водоема от хеликоптера — каза той. — Но тогава животните бяха там, а той е съвсем различен, когато е съвсем пуст. Мисля, че ще оцените това.

Докато говореше, те вече бяха успели да наближат ръба на огромната, създадена от майката природа чаша. В последната отразена светлина на деня странните, наполовина оживели дървета, като че ли се бяха събрали около скалите като танцьори за някакъв грандиозен празник и трепереха в напрегнатото си очакване. Под тях лежеше огромната прозрачна плоча на водната повърхност, която като огледало отразяваше грандиозната скала и пещерата от дъвен пясъчник. Като че ли целият свят бе затаил дъх пред това величие. Дори Бъккли изглежда изпитваше някакво страхопочитание, а госпожа Мацуда сякаш бе потънала в гледката и не проронваше нито дума.

— Искате ли да се поразтъпчете малко? — попита Чарлз.

Гостите се измъкнаха едновременно от колата и направиха няколко крачки по посока на водоема. Над главите им с крясъци се разлетяха ято пъструпери папагалчета, явно стреснати от внезапното им нахлуване, а откъм водата се обади нощният хор на местните жаби, чието крякане той винаги бе оприличавал на изхъркването, на хриптенето в една предсмъртна агония. Въздухът около тях се изпълни с живот, когато насекомите започнаха да възстановяват крехката мрежа на своите дейности и нощните създания се размърдаха в дупките си, готови за своя нов ден с падането на нощта.

Когато се чу нейният вик, той някак естествено се сля с нощта наоколо.

— А-а-а!

— Господи, Йошико, какво стана? Какво се е случило?

— О, Крейг... там... виж там!

С рефлекса на момче, прекарало детските си години в полупустинята, Чарлз вече бе изскочил от колата и тичаше с прожектор в ръка, преди още неговото съзнание да бе успяло да си състави програма за действие. А осъзнаването дойде по-късно — секунди или дори минути, след като неговият търсец лъч бе пробил падащия здрач, за да спре върху сгушената фигура, която лежеше захвърлена между две скали, с глава, изкривена под такъв ъгъл, какъвто никога не би могла да постигне сама.

— Е, тя е мъртва, в това не може да има никакво съмнение!

„Разчитай на полицията да дойде и да ти съобщи очевидното!“,
мислеше си Джон.

— Сигурно! — каза той. — Но имате ли някаква идея кой може да я е убил?

Едрият, набит щатски полицаи в светлокафява униформа поклати глава.

— Засега можем да кажем само това — каза със съжаление той.
— Но ако бихме могли, щяхме да кажем още, нали, Роскоу?

— Естествено, че бихме казали, Джордж — отвърна дружелюбно спътникът му, един едър, рус австралиец с биче телосложение, който би могъл да бъде брат на своя партньор.

— О, по дяволите! Аз се връщам обратно в къщата!

Джон махна към отдалечаващия се гръб на Алекс.

— Трябва да извините господин Кьониг — каза неловко той. — Той е под голямо напрежение... тази вечер е пристигнал важен гост... бизнес...

— А, онази дама, японката, нали? — каза заинтригуван Роскоу. — Онази, дето видяхме горе, в къщата с нейния приятел, същата, която е открила момичето, нали?

— С нейния финансов съветник — поправи го Джон. „Господи, ако тези двама клоуни продължат да ги плещят същите и пред госпожа Мацуда, Алекс би ги убил на място!“

Джордж се изкикоти.

— „Финансов съветник“, как ли пък не! Макар че не му е лоша титлата.

— Деликатни неща са това, Джордж, деликатни — посъветва го Роскоу.

Джон имаше чувството, че полудява, че са го хванали в капана на някаква сюрреалистична пиеса в две действия. В момента, в който колата бе спряла пред Кьонигсхаус, за да се появят от нея бялата като платно госпожа Мацуда и глътналият езика си Крейг, с Чарлз, който сновеше между тях, мъчейки се да ги изкара от погребалното им състояние, кошмарната вечер, за която се бе подготвял психически, бе преминала в някакъв друг, истински кошмар.

— Така, и какво ще става сега? — попита безизразно Джон.

Роскоу засмука зъбите си и двамата мъже набързо размениха погледи.

— Е, ами ние вече сме я идентифицирали — каза най-накрая той. — Изглежда няма никакво съмнение, че това е Ели Хендс.

— Но да, разбира се, че това е Ели! — извика ядосано Джон. — Ние всички я познавахме, всеки от нас може да каже, че това е тя! — Той трябваше да извърне очи от нещастната купчинка, която лежеше недалеч от тях. Струваше му се, че този празен разговор с двамата малоумници е обида към останките на Ели. — Това, което искаме да узнаем всички ние е: Кой е нейният убиец!

— Убита? Да сме казвали, че е убита, Джордж?

— Не съм чул думата „убита“, Роскоу.

Джон беше почти сигурен, че сам може да каже следващата реплика, беше започнал да схваща такта и езика на ужасното дуо.

— По това трябва да се произнесе докторът, а, момчета?

— Патологоанатомът — поправи го Джордж. — Което ще рече докторчето със смешното костюмче.

— Но междувременно — каза Роскоу великодушно, — мисля, че можем да приемем предположението ти за убийство. Най-малкото, което можем да кажем, е, че една деликатна дама, свършила с извит врат там, където би трябвало да бъде лицето ѝ, надали сама се е подредила така.

— Като говорим за свършване — намеси се Джордж, — мисля, можем да кажем, че каквото се изискваше тази вечер тук от нас, вече е направено. — Той кимна към мъжа, застанал на пост край тялото. — Съдебният лекар и другите скоро трябва да дойдат. Отваряй си очите дотогава, разбрано? — Той се обърна към Джон. — Да ви вземем ли с нас обратно до къщата?

Умърлушената компания се бе събрала в трапезарията. На никой не му идваше и наум за ядене. Специалитетът със скариди на Роуз и нейният Сюрприз ала Кьонигсхаус се спаружваха, кацнали от двете страни на превъзходното печено, над което Хелън толкова си бе играла, и някога апетитните, а сега повехнали камари от зеленчуци, пригответни от Гийна. Когато Джон влезе, първото нещо, което видя, беше Триша, заела позиция в единия край на масата, по-близо до количката с напитките, и наливаща се с шардоне, все едно че бе минерална вода. До нея седеше Алекс, по-мрачен откогато и да било, докато в далечния край на масата се бяха сгушили Хелън, Гийна и Бен, търсейки някаква утеха един в друг. Госпожа Мацуда и Бъкли бяха отишли да си легнат, но дали поотделно или заедно, това никой не знаеше, а и не се интересуваше. Само Чарлз стоеше усамотен, вирайки се невидящо през прозореца в обляната в лунна светлина полупустиня навън.

— Някакви новини?

Джон разбираше, че Алекс сега съжالياва, че се бе оттеглил толкова прибързано от сцената на убийството — той обичаше да бъде в течение на нещата. Добре, той щеше да му каже.

— Никакви.

— Как никакви?

Алекс почти се озъби. Нещо в Джон подскочи и въпреки усилията му да се спре, ухапа въдицата.

— Недей да ми се зъбиш, приятелче, не аз ръководя това разследване!

Хелън побърза да усмири духовете.

— Надали могат да направят нещо до сутринта — вметна тя. — Едва утре ще можем да имаме някакви по-определени новини.

— Искаш да кажеш, че дотогава ще го открият?

Защо трябваше дори гласът на Триша да звучи толкова дрезгав, чудеше се гневно Гийна, все едно че чуваш някакво дяволско какаду! И защо така се е вторачила в Джон? Със следващата мисъл дойде и бодването на ревността — и ако тя го прави, защо трябва той да ѝ обръща внимание? Защо той не откъсва поглед от нея?

— Него? — Джон прекоси до количката с напитките. — Кого имаш предвид, Триша?

Тя му хвърли усмивка на ленива котка, докато той протягаше ръка към отворената бутилка.

— Не е ли ясно? Да, сипи ми и на мен, като си тръгнал да наливаш, виното е чудесно. — Кокетирайки, тя прие наливането му като някаква закачка между тях двамата, после продължи. — Сигурно е била убита от оня неин съпруг, дете ви е непрекъснато в устата?

— Кой, Марк ли? — каза Джон, който самият хранеше подобни подозрения, но не би искал да рискува и да обвини по погрешка невинен човек.

— Да, той или някой от другите — провлече Триша. — Предполагам, че всеки от оня техен лагер би могъл да го извърши, те всички са дяволски еднакви, тези проклети чернилки.

Настъпи болезнена тишина. След това Гийна се изправи бавно на крака.

— Извинете ме — каза високо и ясно тя. — Отивам да си легна. Лека нощ.

Нежните стъпала с тяхната танцьорска стъпка, винаги малко отворена навън, изтропаха предизвикателно навън в нощта.

— Е, мисля, че Гийна изрече всичко, което имаше да се казва — произнесе твърдо Хелън. — Аз също ви пожелавам „лека нощ“.

Един по един събралите се, се разотидоха, оставяйки Джон, Триша и вгълбения в себе си Алекс, който беше зает с това да спасява

останките от разбитите си надежди.

— Ти каза ли им да си мълчат по случая, а? — започна той без всякакви излишни въведения.

— Да кажа на кого?

Лицето на Алекс почервения от гняв.

— На кой мислиш, че трябва да кажеш? На полицията, разбира се, ние все още можем да се спазарим с госпожа Мацуда, ако я убедим, че скандал няма да има. Нали знаеш японците, те най-много се страхуват от разразяването на скандали.

Дали не беше превъртял? Джон се загледа в него и чувстваше как започва да кипи вътрешно от гняв.

— За бога, приятелю, убит е човек, а единственото, което продължава да те вълнува, е проклетата сделка! Това е жена, която от дете работи за семейството. Жена, която ти... — Той прехапа език и млъкна. Нямахме смисъл да изважда това на показ пред Триша, но ако имаше някой мъж, на когото най-много да му пука за Ели, това трябваше да бъде той!

Алекс пребледня.

— Я не ми изнасяй лекции, Джон — Джон — каза тихо той. — Вземи, та влез във форма и направи това, което зависи от теб, за да стане продажбата, като едно добро братче, а след това ще видим какво може да се направи за онова местенце, дето да е само твое, за което си бяхме говорили, а?

Джон се опита да се изсмее.

— Ти изпускаш едно нещо, големи братко — каза той със същия подигравателен тон, с който Алекс се бе обърнал към него. — Че аз не искам Кьонигсхаус да бъде продаден! Не ми пука дали ще ми предложиш и двадесет места, които да са само мои, това е единственото, което аз искам! Това стопанство за мен не е само пари, за мен то не е шанс набързо да получа големи мангизи, а живо същество, частица, която се е сраснала с нас! И ако искаш някой да предаде инструкциите ти на онези двама чукундури, Джордж и Роскоу, иди и пусни обява във вестника, защото аз, приятелче, не съм тук, за да ти върша черната работа!

— Черна работа, значи? — Алекс си бе възвърнал самоконтрола. — Пък аз винаги съм си мислел, че тя е всичко, на което си способен, ти не си скроен за нищо друго, освен да вършиш черна работа! А при

мисленето, което цари наоколо, тя направо е изключителна и надминава възможностите ти! — Той се изправи с някакво почти змийско сияние в очите. — Моля да ме извиниш — обърна се той любезно към Триша, — но се налага да опитам да хвана онези двама чукундури, както ги нарече Джон, преди да са се прибрали обратно в града и да са си отворили големите усти. Може би ще успея да ги уловя по радиото от колата. Няма да се забавя. — И той забързано излезе.

Джон сви ръце в юмруци и едва устоя на изкушението да не си удари сам едно кроше. Какъв смисъл имаше в тази глупава препирня? Той все още държеше всички карти, Кьонигсхаус все още беше само негов...

Господи, каква вечер! Първо откриването на скритите досиета в сейфа на баща му, с техните отвратителни тайни, а после и това.

И Ели — какъв отвратителен начин да си отиде, какъв още по-отвратителен начин да се души около нейния покъртителен живот, трагично прекъснат по средата...

Обзе го неистовото желание да остане насаме със себе си.

Той се обърна към Триша, която все още седеше облегната в стола си и въртеше чаша из ръце, все с онази нейна опасна усмивка на устните.

— Лека нощ — каза почитателно той.

Тя се изправи на крака.

— Да, и за мен е време да вървя. Ще ме изпратиш ли до къщата за гости?

Докато слизаха по стълбите, излизайки от парадната врата направо в лъхтящата на канела нощ, тя закачи високия си ток, залитна и още малко щеше да се строполи в краката му.

— Имаш ли нещо против? — каза тя, опирайки се на ръката му.

Докато вървяха бавно през поляната, той почувства как нейната пълна, тежка гръд се притиска към него и през тялото му премина гореща тръпка. Срещу това негово плътско усещане към тази животински чувствена жена се възправи споменът за малката нежна фигурка, облечена в бяло, която с неподражаемо достойнство и гордо вдигната глава бе напуснала трапезарията само няколко минути преди това, и той почувства как пламва в горещината на залелия го срам. В същото време обаче той не можеше да отрече, че имаше още един,

много по-мощен източник на топлина, и това бе жената, вървяща до него.

— Ето че стигнахме!

Опитът му да каже нещо бодро и жизнерадостно, падна между тях като лоша шега и тя изцяло го игнорира. Направи крачка към него, после още една, докато разстоянието между тях почти се стопи.

— Алекс те нарича „малкото братче“ — започна тя, мъркайки тихо. — Но знаеш ли какво? Мисля, че си много готин.

Той знаеше, че трябва да се отдалечи на момента. Но ласкателството беше толкова приятно.

— Да — каза сардонично той. — Така разправят всички.

В отговор тя вдигна ръка и прокара лакирания си нокът през гърдите му от горе до долу. Кръвта му кипна от диво желание. За първи път в живота си той попадеше в ноктите на обиграна, опитна жена, която знаеше какво прави. Сега тя най-накрая бе успяла да разкопчае горните копчета на ризата му и да плъзне ръка вътре, изследвайки с нежна ръка горната част на тялото му. В същото време протягаше другата си ръка, за да достигне врата му и бавно го притегляше в желанието си да срещне устните му.

Господи, как се целуваше тя! Развеселен той откри, че мозъкът му все още удържаше, макар доста по-отслабен контрол над положението, дори когато тялото му беше хвърлено в пламъци, буйни и непотушими като горски пожар. Той я желаше диво, сега разбираше защо Алекс се разгонваше по нея всеки път, когато я погледнеше.

Но това не беше достатъчно!

„О, Всемогъщи боже!“ — мислеше той, полуотчаяно, полу на смях. „За първи път и на мен да ми се случи нещо подобно на фото разказите в мъжките списания!“ Но той знаеше, че е загубен... или спасен.

Той погледна към Триша, която леко се олюляваше в обгръщащата я лунна светлина. „Не искам.“ Цялата тази прекрасна, толкова женствена плът, цялата ѝ поза, кокетството ѝ, всичката ѝ изисканост и хъс, дори всичко това взето накуп не му бе достатъчно. То не можеше да натежи срещу дребната, жилава фигурка, повече мускулеста, отколкото пълна, срещу онези детински чисти очи и къдрави коси, които не дължаха нищо от блясъка и красотата си на някакъв фризьор — редом с тях нищо не беше достатъчно.

За какво беше мислил той през цялото това време?

Как беше позволил на този прекрасен сън да изчезне — мечтата за него и за Гийна, и за тяхното общо бъдеще?

Дали беше мислил, че тя се интересува единствено от господаря на Кьонигсхаус, че тя не би го обичала, ако той е един обикновен Джон Кьониг, господар само на себе си?

Но ако това беше така, тя щеше да прехвърли вниманието си върху Алекс в секундата, в която се беше появил. Тя не го стори, предпочиташе да зяпа към него с оня нещастен, безнадежден поглед на влюбено камилче всеки път, когато той се появеше отнякъде. А той през цялото време я бе подминавал, чезнец в безрезултатните си опити да играе на детектив аматьор, търсейки да разкрие несъществуваща, уличаваща връзка между майка си и Чарлз!

Майка му...

И неговият баща...

Той никога вече нямаше да чувства същото към тях. Те се бяха оказали грешници, не могли да устоят на своите слабости; грешници с покъртителни тайни. А в случая на баща му, това бе дори и по-лошо — някакъв окаяник, който не бе успял да се въздържи и бе предприел това унизително разследване на жените, които се предполагаше, че трябва да е обичал. Е, какво казваше Библията — „защото идва време, мъжът да се отдели от баща си и майка си, и да се прилепи към жена си...“

Да, време беше.

— Време е да ви пожелаая „лека нощ“! — каза развеселено той. Преди Триша да бе имала възможност да реагира, той я хвана с желязна хватка и почти тътрейки я, почти носейки я, я преведе през стълбите навътре в къщата за гости.

— Ето че стигнахме! — Отваряйки със замах вратата на нейния апартамент, той запали лампите и я въведе почтително през прага. След това моментално се отдръпна и затвори вратата отвън. — Лека нощ!

Къщата за гости, въпреки че беше само едно бунгало, беше обширно жилище, като всяка от нейните стаи беше отделена от другите чрез широко преддверие и коридор. С лека стъпка и с още по-леко сърце той обърна гръб на апартамента на Триша и се отправи

надолу по застлания с килим коридор към стаята, която се предполагаше, че заема Гийна.

Отвън, пред вратата, той си пое дълбоко дъх, след което почука леко. Едно малко, изплашено лице се появи иззад вратата.

— Гийна? — каза нежно той. — Още ли си будна? Виж, имаш ли нещо против да излезеш и да се поразходиш с мен? Има няколко неща, които бих искал да ти съобщя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

До края на дните си Джон щеше да гледа на онази нощ като на едно върховно изживяване в своя живот.

Когато Гийна се измъкна безмълвно през вратата, за да тръгне с него, полууплашена, полублагоговейна, той все още не беше в състояние да се отдаде на чистата радост, която преминаваше през него на вълни на вълни. Когато я поведе надолу по стълбите пред къщата за гости и те излязоха навън в нощта, той не можеше да повярва, че все още стъпва по земята, струваше му се, че всеки момент ще полети от щастие.

Когато вървяха под сенчестия свод на огромните дървета зад къщата, тя пхна ръката си в неговата. Той мислеше, че държи между пръстите си рядка птица и ако не я пази като зеницата на окото си, може да натроши нейните крехки кости. През накъсания шепот той изтръгна от нея обяснението в любов, любов, която отдавна да бе споделена, ако той не беше толкова сляп, и най-накрая подпечатаха своето новооткрито разбирателство с целувка. Той най-последно вкуси и оцени райското блаженство.

— О, Гийна...!

— Какво?

— Нищо.

— Джон, какво има?

— Всичко, наистина всичко.

Те едновременно избухнаха в смях, тихичко. След това той изведнъж стана много сериозен.

— Имам нужда от теб, Гийна.

Нейните очи бяха две езера на желанието и копнежа.

— И аз имам нужда от теб.

— Не, искам да кажа... аз наистина се нуждаю от теб. — Той изведнъж млъкна. Колко и какво можеше да й каже?

Тя привлече една от ръцете му към лицето си и погали с нея бузата си.

— Обичам те.

Той се загледа изпитателно в очите ѝ и прочете истината в тях. О, тези нейни очи...

Нежно я привлече към себе си и отново я зацелува, най-напред леко, а след това все по-страстно и по-страстно. Той чувстваше как нейното тяло отговаря все повече и повече, треперейки под ласките му, докато той изучаваше дълбините на нейната уста. Обзе го някакво безкрайно удивление пред странната смесица у нея на детинска невинност и чисто женското отдаване на страстта. Тя беше онова възшебно единство на всичките му фантазии с най-доброто, изтръгнато от истинския живот, и всичко това, поднесено му от съдбата като един сладък, чудесно опакован подарък.

Сега те бяха навлезли дълбоко навътре, в скритите пазви на гората, където никой никога не идваше.

— Хайде да седнем — каза тихо той, милвайки нейното сияещо лице.

Той нежно я придърпа до себе си върху сухата, мека, песъчлива земя. Сред блещукащата мрачина земята ги прие с топлината на някакво живо същество. Той съблече ризата си и я разстла, за да може да я положи върху нея и да я поеме в прегръдките си.

Огромните ѝ очи, които не се откъсваха от неговите, по детски се бяха окръглили и излъчваха някаква тържественост. Това го изпълваше с неописуемо, абсурдно удоволствие.

— Всичко е наред, всичко е наред — шепнеше той, покривайки лицето ѝ с целувки, и беше възнаграден от гледката на нейните нежни, прорязани от фини капиляри клепачи, които трепкаха и се затваряха, докато тя му се отдаваше.

Изтягайки се като голяма котка, той се предаде на върховното удоволствие бавно. Методично започна да опознава малкото телце, което знаеше, че може да нарече свое. Под нейната проста, лека рокля той можеше да почувства гладките ѝ рамене, контурите на деликатните ѝ ребра и малките, твърди ъгли на тазовите ѝ кости. Съвсем бавно ръката му наближи малките ѝ, но добре оформени гърди и през него премина ток, когато откри, че тя е готова да му се отдаде изцяло. Връхчетата на гърдите ѝ бяха напъпили, протягащи се за неговото докосване. Все още чувствайки се неловко, той започна да я милва, след това с все по-нарастваща увереност обхвана двете ѝ малки гърди,

изтръгвайки от устните ѝ дълбоки, гърлени викове и ниски стенания на едва удържимо желание.

Както обикновено тя носеше проста рокля от лека памучна материя. Той внимателно я повдигна нагоре, най-напред над бедрата, а после я изхлузи през главата ѝ. Между нея и голотата ѝ сега останаха да лежат само тънките прегради на моминското ѝ бельо. Изведнъж го обхвана непреодолимия копнеж да я притежава и той я пожела с такава сила, с каквато не бе пожелавал нищо друго през досегашния си живот. Измъквайки се несръчно от джинсите си, започна да се бори със себе си, мъчейки се да овладее пришпорващото го от дълбините му нетърпение, за да може да отдаде сърцето и душата си на свещенодействието да я обича. И той я обсипа с дъжд от целувки, започвайки от горящото ѝ чело, преминавайки през овлажнената ѝ горна устна, стигайки чак до трапчинката под глезена ѝ, като всяка негова милувка срещаше и подхранваше властния прилив на желанието, надигащо се у нея, за да го залее.

Ръцете ѝ започнаха да пърхат около него, галейки ушите му, брадата, гърдите му. Нежно той издърпа копринените остатъци и откри гърдите ѝ. Продължи да целува връхчетата им, розови като напъпила роза, докосвайки сатенените бразди на ореолите им с благоговейни устни.

Той усещаше как тя започва да диша все по-дълбоко и по-учестено.

— О, Джон! — извика тя. — О, Джон!

За момент той я задържа в прегръдките си, сякаш я бранеше от нещо, докато нощният въздух ги удари в нетърпеливото си очакване, изпращайки им студ. После с широки, кръгообразни движения, пъплейки между потръпващите ѝ бедра, той продължи напред, все по-напред, докато пръстите му намериха центъра на нейното тяло и на нейната любов.

Тя потрепери като птица и се прилепи към него.

— Всичко е наред — прошепна отново той.

С цялата си нежност той я подготви и тогава, когато сетивата му го увериха, че времето е дошло, проникна в нея и обладавайки я, я направи своя.

След като всичко свърши, той я сгуши до себе си, треперейки от радост, изпаднал в едно състояние на душата и тялото, за което думите

са бедни, та да го изкажат. Но рано или късно щеше да му се наложи да проговори.

Какво да ѝ каже?

Докато я гледаше, куражът му се възвърна. Новата любов означаваше шанс за ново начало. Той беше се нагледал на наследството от лъжи и подозрения, които баща му бе оставил след себе си. Какъв беше смисълът на една връзка, ако не можеш да си честен и откровен с човека, когото обичаш? Той си пое дълбоко въздух.

— Гийна, слушай. Причината, поради която аз бях... е, в известен смисъл безчувствен, откакто татко умря... та тя няма нищо общо с теб самата. Истината е... че аз не мога да приема смъртта на татко като случайна.

— Какво? — От шока очите ѝ се разшириха. — Ти мислиш, че тя е била предизвикана? Че той е бил убит?

Той кимна тъжно, докато все още продължаваше да я притиска към себе си.

— Да, така мисля.

— Но кой...?

— Това е нещото, което не знам.

— Но ти мислиш, че...?

Той трябваше да е много внимателен, дори с нея.

— Мисля, че татко е бил убит, защото не би направил нищо, за да спаси бизнеса, да спаси „Кьониг Холдингс“, той искаше да поддържа само съществуването на Кьонигсхаус и не се интересуваше от нищо друго. — Той направи пауза. — Мисля, че някой е искал да го махне от пътя си, за да могат после да продадат стопанството и да се оправят с цялата работа.

Тя цялата гореше от ужас и възмущение.

— Джон, ти трябва да отидеш незабавно в полицията!

Той горчиво се изсмя.

— Смяташ ли, че не съм мислил за това? Но аз нямам никакво доказателство! — Той поклати глава. — Нямам нищо, което да им дам, нищо, с което да подкрепя думите си.

— Нищо? — Тя вече го познаваше толкова добре, колкото и той самият, помисли той. — Ти не би имал подозрения, ако нямаш нещо, което да ги подхранва. Ти знаеш нещо.

— О... — Той сви рамене. — Е, имам думите на Дъсти... думи на един абориген, който може да разчете следи, които никой друг не би забелязал. Един летателен план за самолет, който никой не е видял и един полузаспал скотовъд, който е чул самолета, превозвал татковите убийци от Сидни. И никакви свидетели.

— Нещо друго?

Той мрачно обмисли отговора си, преди да го произнесе.

— Моите собствени инстинкти.

Тя силно стисна ръката му.

— За мен това е напълно достатъчно.

— А има ли някой друг? — Той се извъртя, за да я погледне в лицето, целият потънал в отчаянието си. — Само виж как биха изглеждали нещата, Гийна. Аз съм единственият губещ наоколо, хлапето, което е лишено от наследство и не може да се примири с идеята за продажбата на стопанството. Естествено, че аз съм този, който би забъркал неприятности, нали? И ако започна да викам „убийство, убийство“, особено сега, при разкритата снощи насилствена смърт — кой ще повярва, дори на една-едничка дума от това, което казвам?

— Аз ще повярвам. — Нейният тих, дрезгав глас сега беше твърд и решителен. — И аз казвам, че въпреки всичко ти трябва да се обадиш на полицията, просто им кажи за твоите подозрения и ги остави да свършат останалото, това е тяхна работа! — Все още с ръце около кръста му тя го прегърна настойчиво. — И виж, няма да има по-добро време от това, в момента, сега полицаите са тук и вече претърсват около водоема и навсякъде!

Господи, та тя бе права! И нещата изглеждаха толкова прости. Той я притисна в обятията си.

— Гийна, обичам те!

Тя игриво започна да се съпротивлява.

— Просто иди и им кажи всичко, което знаеш, свали тежестта от гърдите си и повече няма за какво да се тревожиш. Ти ще си направил онова, което смяташ за правилно и то повече няма да тежи на сърцето ти, тогава ще си свободен. — Тя го погледна с усмивката на злосторница. — Ще си свободен за мен. Целият ще си само мой!

— Свърза ли се с полицаите?

Тя все още продължава да се налива, помисли си Алекс, когато съгледа бутилката, подаваща се от ръката на Триша, няма ли някога да спре? Дори великолепната ѝ кожа беше започнала да се поддава на опустошенията, самата тя изглеждаше развлечена и изнервена, изобщо не приличаше на себе си.

— Да — отвърна късо той, докато влизаше в апартамента. — Хванах ги по радиостанцията в колата им, когато вече се бяха отправили обратно към града. Те вероятно и сами биха си държали устите затворени, тези две стари момчета не са вчерашни. Но аз просто исках да съм сигурен.

— Ще пийнеш ли?

— Не. — Той се опита да се усмихне. — Има само едно нещо преди лягане, което искам да опитам. — Той тръгна към нея, чувствайки как сетивата му се раздвижват.

Но тя го отблъсна.

— Алекс, слушай, мислех си...

Като студен огън в него се разбуди яростта.

— Да не искаш да кажеш „пиех си“, скъпа? — поинтересува се той.

Тя хвърли към него един мълниеносен, вбесен поглед.

— Слушай, копеле такова... денят, в който малката кучка налетя отгоре ни, сутринта, в която аз я уволних, уволних тази не знам си коя си...

— Ели... — каза механично той.

— Да, нея, е, аз видях нещо онази нощ, нощта, в която тя трябва да е умряла...

О, не!

Това нямаше да го понесе.

Сега, когато продажбата бе на ръба на провала и единствената надежда беше в безболезненото, бързо полицейско разследване, извършено тихомълком и приключващо с ясна присъда, в момента, в който се стигне дотам, той нямаше да разреши на божествената мис Триша да се появи като звездата на вечерта — свидетелка на убийство, подходяща към свидетелската скамейка в съда като кинозвезда, решена да изиграе голямата си роля.

Той я сграбчи, привлече я към себе си и след това я хвърли на леглото.

— Нищо не си видяла — инструктира я той, събличайки сакото си и разхлабвайки връзката си, очите му горяха в убийствен огън. — Каквото и да си мислиш, че си видяла, всъщност не си го видяла. Ясно ли е? А сега си пийни още една глътка.

— О, какво прекрасно утро, Джордж!

— Наистина е такава, Роскоу, вие не бихте ли се съгласили, господин Кьониг?

— Хей, момчета, наричайте ме просто Джон. Договорихме ли се?

Излизайки от къщата и почти налитайки в ръцете на двамата едри полицаи, Джон се усмихна, откривайки, че днес е доста по-благоприятно настроен и в състояние да понесе техния доста странен хумор, отколкото снощи. Щастието е чудодейно лекарство, мислеше си той, то променя живота ти за една нощ.

А чукундури или не, двамата офицери, идещи по работа, се бяха появили точно навреме днес, преди късно ставащите да са приключили със закуската и преди госпожа Мацуда и нейният асистент изобщо да са се появили, за да успокоят нервите на бесния, напрегнат Алекс. Но Джон беше този, когото те бяха дошли да търсят.

— Закусихте ли вече, господин Джон? Чудехме се дали можем да ви зададем някой и друг въпрос след това?

— Не, но няма значение, не съм гладен, нямам намерение да закувам. — Като всички влюбени Джон не чувстваше нужда от храна. — Питайте ме, каквото ви е угодно.

Те го поведоха към вратата, докато говореха, по един застанал от двете му страни, разправяйки се през него, обръщащи се не към него, а един към друг, прекъсвайки се, недоизказвайки се и вземайки един на друг думите от устата.

— Чудехме се дали ще дойдете с нас до лагера на чернокожите...

— ... да ни помогнете да поразпитаем няколко човека там...

— ... особено Марки...

— ... Марк Хендс, което ще рече...

— ... съпругът на умрялата жена...

— ... истина е, че те не са много дружелюбно настроени към полицията там...

— ... едно-две спречквания със закона, по някое време в миналото...

— ... но те ви обичат...

— ... и ви вярват...

— Добре, добре! — Джон вдигна ръце. — Разбира се, че ще ви помогна, ще направя всичко, което е по силите ми. — „Почти ме привлякохте за каузата!“, едва не изтърси той. „Само престанете да бърбите през главата ми, а?“

Долу в селището същите възрастни се бяха насъбрали под същото дърво в същото положение и със същото отношение към света, в това той можеше да се закълне, така както ги бе заварил последния път, когато беше идвал тук. Такива, каквито са били в продължение на двадесет, четиридесет години, може би и по-дълго, вероятно откакто свят светува.

Ако той обичаше нещо в тази земя, то беше това безвремие, този вечен, неизменен покой. Около старите хора, седящи в центъра на лагера, животът на селището продължаваше своя ход, жените работеха, децата играеха, конете пасяха, кучетата ровеха наоколо и високо горе, на върха на възвишението, той съгледа слабата като молив фигурка на Гийна, работеща усърдно с нейната група, поставяйки последните акценти на своето шоу, и сърцето му се обърна. Но под нажеженото до бяло око на вечно прежурящото слънце, земята просто издържаше всичко, презирайки в своята божествена надменност човешката гмеж, която се щураше плачливо нагоре-надолу по нейната недаваща пет пари за нищо повърхност.

Измъквайки се от патрулната полицейска кола, Джон веднага бе наобиколен, както винаги, от ято превъзбудени дечица.

— Хей, здравейте, момчета — поздрави ги той, разрошвайки главица тук, пощипвайки закачливо някоя бузка там. — И момичета! На колко стана вече, Кристи, на двадесет и една? Ами, голямо момиче като теб не може да е само на дванадесет, нали?

Такова слабичко момиче с огромни очи ще трябва да е била и Гийна на същата възраст.

— Но аз съм, аз съм! — разхили се тя.

— Не, не си!

— Съм, съм!

Джон потупа сбитите ѝ плитки, възхищавайки се на пеперудените ѝ подскоци.

— Е, просто не мога да повярвам, ще трябва да попитам майка ти!

Смеейки се, той се откъсна от децата и веднага забеляза промяната в атмосферата. От старците, гледащи двамата полицаи като гуцери изпод спуснатите си клепачи, до войнствено събиращите се около селищния огън по-млади мъже. Самото присъствие на непознатите беше породило страх и прикрита неприязън.

— Здравсти, Франк! Здравсти, Слим, Джеймс! — Джон поздрави скотовъдите. — Как я карате? Чухте ли какво е станало?

Това на практика не беше въпрос.

— Естествено — отвърна неловко Франк, избягвайки да срещне погледа му.

— Дяволски лоша работа — каза Джон с повече убеденост, отколкото в действителност чувстваше. — Просто трябва да се уточнят някои подробности, това е всичко.

— Ти ли, шефе? — натъртено каза Слим, неговото обикновено весело лице сега беше изопнато и потъмняло. — Или те?

Нямаше място за съмнение относно враждебното подчертаване на последното.

— Здравейте, здравейте, здравейте — започна жизнерадостно Джордж. — Какво е всичко това, тогава?

— Те не изглеждат доволни, че ни виждат, Джордж — каза Роскоу.

— Е, истина е, че отдавна не сме наминавали насам.

— Истина е и е срамота. Това е нещо повече от срамота, това е недоглеждане от наша страна. — Роскоу се обърна към Джон. — Като деца често идвахме тук.

Джордж кимна.

— Не сме хвърляли „жабки“ във водоема от... о-о-от години, много години.

— От сто години.

— Откакто напуснахме училище.

— Скъпите златни училищни дни.

— Да, помним ги! — намеси се агресивно Слим. — Ние ви помним вас двамата като училищни другарчета... както и всичко останало!

— Хей, момчета, по-спокойно! — Джон беше удивен, тършувайки бясно из паметта си да изрови някаква следа, която да му подсказе, защо е тази неприязън към полицаите. Всеки наоколо познаваше на практика всеки. В околността имаше само едно училище, което можеха да посещават децата от областта. Така че не беше чудно, че Слим и другите познаваха двамата офицери, самият той ги познаваше.

Разбира се, той по-скоро знаеше за тях, отколкото лично да ги познава, те бяха по-големи от него, по-близо до поколението на Алекс, значи те би трябвало да са ходили на училище с него. Но дали в училище или в по-късната им кариера тези двамата си бяха извоювали лошата слава, с която очевидно се ползваха сред аборигените? Както и да си бяха спечелили тяхната враждебност, това нямаше да направи разследването по-лесно.

Това изглежда не тревожеше Джордж или Роскоу, дори най-малко.

— Просто искаме да знаем къде са били някои от вас по-предната нощ — отбеляза дружелюбно Джордж, пригласяйки назад светлорусата си коса.

— Особено стария Марки — продължи Роскоу. — Мъжът на Ели, Марк Хендс, някой да го е мяркал?

Всичко, което получиха в резултат на усилията си, беше гора от празни погледи.

— Колибата му е ей там — каза Джон, извъръщайки се с натежало сърце. Той посочи към другата страна на селището. — Ей онази там.

Той не можеше просто да стои и да моли мъжете, които считаше за свои приятели, да издадат един от своите редици. Но още по-неприятно му беше сам да изиграе Юда.

— Но, татко, аз мислех, че ти ще си доволен!

Не за първи път млад влюбен човек, гърчещ се в мъките на първата любов, се сблъскваше с неразбирането и нежеланието на по-

възрастните, препатили повече от него, да споделят радостта на откритието и задоволството му. От момента, в който Джон я бе изпратил обратно до стаята ѝ, след тяхното блажено бродене из омагьосаната градина на новоскрепената им любов, Гийна бленуваше да сподели новината с Бен. Нали баща ѝ мислеше, че Джон само си играе с нея, че я избягва и я третира по начина, по който Кьониг винаги третираха своите подчинени, особено жените си? Тя искаше да му съобщи колко дълбоко се е заблуждавал, колко добър и справедлив е бил Джон към нея, към себе си и към цялото семейство.

Тя знаеше, че не може да го изтърси направо, че дори добрите новини се нуждаят от малко сценична подготовка. Затова бе почакала, докато той изяде разсеяно закуската си и после го бе изпратила до офиса, където можеха да поговорят на спокойствие. В тази прекрасна утрин, когато слънцето бе изскочило на небето като току-що излязла от монетарницата блестяща златна гвинея^[1], когато речните рибарки и гълъбите гукаха и пееха толкова сладко из клоните на дърветата, на нея ѝ се струваше невъзможно той да не се зарадва и да не сподели щастието ѝ.

Но ето че той стоеше тук, посивял и отчужден, с примигващи очи, все едно че бе седял цял ден пред пулсиращия екран на компютъра, въпреки че бе още ранна утрин.

— Джон? — Той беше ужасен, потресен.

— Да, Джон! — повтори тя тревожно. — Но, татко, какво има?

Той заби поглед в стената, в пода, местеше го навсякъде, но не и към нея.

— О, Гийна! — Това изглежда беше всичко, което той можеше да каже.

— Татко, какъв е проблемът? — каза настойчиво тя. — Виж, ти не го харесваше, когато той не ми обръщаше внимание. А сега, когато той ми обърна внимание, на теб пак не ти харесва!

— О, Гийна! Обръщал ти, не ти обръщал — не разбираш ли, че това не променя нещата?

— Не, не разбирам! — извика отчаяно тя. — За бога, татко, какво толкова имаш против него?

— Той е Кьониг! — изкрещя ѝ той. — Той е просто един проклет Кьониг, а те всички са дяволски еднакви! Всичко, до което се докоснат, се разваля. Те са истинско проклятие и докоснат ли се до други хора,

превръщат и тях в същите гнили, окаяни твари като самите себе си! И никой не знае това по-добре от мен!

След това той покри устата си с ръка, обърна лице към стената и безмълвно, безнадеждно се затресе в ридания.

В колибата на Марк вонята на бира и спарен въздух, следствие на зле поддържана мъжка хигиена, беше толкова гъста, че би могла да се реже с нож. От мрака на вътрешността се долавяше тежко похъркване, но подпряната на стената фигура не беше потънала в сън.

— Да не сте припарили в колибата ми, не съм ви канил! — зловещо изграчи той, идвайки на себе си. — Ако искате да говорите с мен, ще изляза навън!

Изминаха няколко минути преди тежкото, мускулесто тяло да се появи на вратата, с вечната кутия бира в ръка. Марк видимо трепна при вида на двамата офицери, извисяващи се зловещо, обвинително на ярката слънчева светлина.

— Не съм го направил аз! — изпищя истерично той. — Не бях аз, дори не съм се докосвал до кучката!

— Кучка, а, Марки? — каза заинтригуван Джордж.

— Защо така, Марк? — поде на свой ред Роскоу. — Какво е направила, че да я наричаш така?

За ужас на Джон, пияницата изведнъж се обърна и тръгна, олюлявайки се, към него, сочейки го с треперещ от злоба пръст.

— Питайте него! — изкрещя той. — По дяволите, питайте него! Той й беше тъпкач!

— Е, е, е!

— Е, я престани с това!

Двата чифта бледи очи, фиксирани върху Джон, го шашнаха и шокираха много повече, отколкото самото обвинение. Той почувства как се залива в гъста руменина, докато успее да отвори уста, за да отговори.

— Но това е смешно! Аз никога... никога не съм я докосвал, даже и с пръст!

— Да, разбира се — каза Джордж със същия тон на дружелюбен интерес, — всички така казват, нали, Роскоу?

— Да, разбира се, това биха казали, Джордж, какво друго?

— Да, да ги таковам, това биха казали! — изхриптя Марк с пиянски глас. — Знам, че той е бил, тя ми каза, че я е таковал. И брат му, мизерникът, и той също я бил чукал!

Лицата на двамата полицаи светнаха в още по-голям интерес.

— Братът на господин Джон ли, Марки?

— Тогава това ще рече господин Алекс Кьониг?

— Да, те двамата! Всички те!

— Двамата ли, казваш?

— Всички те, това ли казваш, Марки?

„Не е възможно това да се случва“, мислеше като в мъгла Джон, „всеки момент ще се събудя и това просто ще се окаже един лош сън.“ Но кошмарната пиеса все още продължаваше своя ужасен ход и изведнъж той осъзна, че от сега нататък щеше да става само по-лошо и по-лошо.

— „Двамата“, това ли каза той, Джордж?

— „Всички те“ ли каза той, Роскоу?

Двамата мъже се наклониха едновременно към Марк.

— Да, всички — разбесня се оглупелият от пиене съпруг. — Старецът също я е имал, той беше пръв! Той се прехвърли на нея, след като приключи с Роуз, когато тя остаря твърде много! А след това всички вече ѝ се изредиха!

— Е, е, е, посмали малко.

— Аз никога не съм предполагал, а ти, Роскоу?

— Вижте...

Гласът на Джон беше глух, все едно че идеше изпод земята. Той млъкна и опита отново, не можеше да понесе горчивината, която го бе заляла.

— Той говори глупости, лъжливото му копеле! Никога не съм докосвал жена му! Нито пък баща ми, мога да се закълна в това!

— Аз ще се закълна! — изсмя се отвратително Марк. — Какво знаеш, ти, синковец неден, какво си видял? Питай Роуз! Тя беше първата черна наложница, която Кьониг заведе горе в къщата, тя знае всичко, питай я! А моята Ели беше последната!

Първата.

И последната.

Ако Роуз беше първата, а Ели последната, коя друга също се е подвизавала там?

При мудро течащата инквизиция, която разиграваха двамата полицейски чукундури, не трябваше много време, за да се стигне до следващото пропяване от страна на жалката пияна отрепка в краката им.

— Тя беше изумителна, най-прекрасната от всички жени в околността, всеки мъж би я пожелал! А когато мъжете Кьониг искат, те направо вземат. Без значение дали тя е омъжена за друг мъж. Без значение, че този мъж може да е най-добрият им приятел.

Той впери затъпелите си от пиене очи в Джон, обвинявайки яростно.

— Той беше най-големият мръсник на света, твоето татенце! Направи за смях собствения си приятел, таковайки жена му. Горкият стар Бен!

Той се изсмя и този смях смрази Джон чак до костите. Малките очички сега святкаха със злобно пламъче.

— И остави кукувичето си в гнездото, не че особено му пукаше.

Той се обърна и с провлачен жест посочи през ограденото пространство към Гийна, която бе потънала в работата си, замръзнала в момент от нейния танц, като фигура извън времето. Някакво отчаяние обзе Джон и той, в изблик на болка, изпита ужасното желание да спре движението на земята.

Марк се захили, той сигурно бе подушил потиснатостта му.

— Тя е, тя е малкото кукувиче, което твоето татенце пусна в гнездото на Бен Никълс, подарък, задето чука жена му! Нашата Гийна. Иди, кажи „здрасти“ на сестричката си!

[1] Някогашна английска златна монета от 21 шилинга. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Би могло да се случи с всяка друга жена в Кьонигсхаус, с всяка друга жена по света...

Ако баща му е трябвало да има своите любовни истории, ако една жена не му е била достатъчна...

Но защо майката на Гийна?

Нямаше ли да има край на разкритията за низостите, които бе извършил?

Как се беше измъкнал от селището на аборигените за него щеше да остане загадка до края на живота му. Последният му спомен беше от бичите лица на двамата полицаи, ококорили мръснишки очи, докато схващаха какви ги плещеше Марк.

— Недейте... недейте да разправяте насам-натам това, а момчета? — беше изломотил той, изгаряйки от срам. — Запазете го в себе си, а?

Той ли казваше това? Той, който се бе надсмял над Алекс, че иска да потули един скандал в стил „Кьониг“, сега да се опитва сам да баламосва полицаите? След това се бе отдалечил вдървено, като някакво зомби, бе се метнал на коня и бе отпрашил в пустошта.

Бе препускал и препускал, движейки се без посока, като всички мъже, които няма къде да отидат, няма къде да се завърнат.

Сега плоският, безводен пейзаж на провинциалната полупустиня, толкова омразен на онези, които никога нямаше да прозрат дара на духовния мир, изглежда, че беше изцяло в унисон с вътрешния му свят: той също беше изстискан и изоставен, абсолютно празен отвътре, изгорен и изсъхнал. Протестите на ятата папагалчета, подигравателното крякане на патиците, призрачното наподобяване на бебешки плач на навяка^[1] бяха звуците на неговото раздиращо се от загуба сърце. Всичко, за което можеше да мисли, беше само как да бяга по-далеч от къщи, докато не вземе някакво решение какво да прави оттук нататък.

Гийна — негова сестра?

Всъщност наполовина сестра, но това не променяше нещата.

Той не можеше да я люби, нямаше право да се ожени за нея.

Болката го гонеше по петите, той яздеше и яздеше, безмълвно виейки в себе си. Никога не беше вярвал, че може да бъде толкова жестоко наранен. И човекът, към когото мислеше, че може да се обърне, да се опре във всяка криза, сега се бе оказал една душа, към чието внимание нямаше право да апелира.

Гийна.

Самото ѝ име сега му звучеше като погребална песен, като бедствен вик. И какво щеше да представлява неговата злочестина на фона на нейната, когато ѝ каже, че всичко между тях е свършено, съвсем свършено, на практика още преди да е започнало?

И да скъса с нея, без да изтъкне никаква причина — защото как би могъл да ѝ каже причината? — той нямаше сили да ѝ каже, че майка ѝ бе предала нейния баща заради неговия, че тя не беше дете на мъжа, когото цял живот бе наричала „татко“...

Той високо изстена. Както и да го обърнеше, все се появяваше някакъв нов, още по-ужасен ъгъл на ситуацията. И все пак, какво можеше да направи той, за да се измъкне от нея?

Нищо!

Ами ако това не беше истина?

Това бе първата сламка, за която се хвана, и тя се появяваше отново и отново пред очите му, като нереално обещание, като последна надежда за давящия се човек. Марк беше пияница, а и безкрайно озлобен — в яростта си срещу развратницата Ели той би казал какво ли не. Той би могъл да е измислил цялата тази работа, за да плюе в лицето на всички Кьонигови.

И ако двамата полицаи не бяха го помолили да слезе с тях до селището тази сутрин, той не би чул дивите обвинения на Марк, почти сигурно е, че не би узнал нищо за всичко това. Освен това, ако Марк грешеше по негов адрес — защото Джон би могъл да се закълне в каквото и да е, че никога не бе докосвал жена му! — тогава той може би не беше прав и за баща му?

Това бяха само клюки, безпочвени слухове без никакви доказателства!

Защо не се престореше, че просто не е чул какво бе изрекъл разбеснелия се абориген и не продължи право напред според

плановете си, и не се ожени за Гийна, въпреки всичко? Но още в момента, в който тази мисъл изплува в главата му, тя вече бе обречена. Не можеше да й стори това. Защото колкото и да продължеше това, той цял живот щеше да живее в страх — в страх за самия себе си и за нея, — че един ден истината ще излезе на бял свят.

Можеше ли да го провери и след това веднъж завинаги да реши дали това е лъжа или не?

Но как?

Единствените двама на този свят, които биха могли да потвърдят или отрекат това, Филип и майката на Гийна, бяха мъртви и отдавна се бяха издигнали над истините и лъжите на земния живот.

Би ли могъл Бен да знае?

И какъв въпрос щеше да му зададе? „Хей, приятелю, вярно ли е онова, дето се разправя из селището, че твоята старица си е поиграла с моето татенце, че той й е бил тъпкач в продължение на години? Че твоята Гийна се е пръкнала от неговото горещо уплътнение, с което той е затъквал вратата на нейната печка?“

Би ли могъл да пита Хелън какво знае тя по въпроса?

Ако той се чувстваше неудобно да попита Бен, как би могъл да й го сервира на нея? „Хей, мамо, имаше ли татко проблем с ципа на панталоните си? Чух, че той просто не можел да се удържи да не размахва пръскалката си пред дамите, особено ако са по-чернички. Знаела ли си, че споделяш мъжествената му клонка с Роуз, Ели, с жената на Бен, с краварката Мери, изобщо с всичко, което има дупка между краката си?“

Той разбираше, че започва да сквернослови, че злобее и ръси цинизми, че се превръща в същата отврат като Марк, като собствения си баща, но не му пукаше. С напредването на деня неговите скиталчества започваха да се въртят в кръг, мислите му също, плещенията му се превръщаха в лудост. Под безмилостното слънце той ту се обливаше в гореща пот, ту започваше да трепери от студ. Въпреки че по навик спираше, за да даде възможност на коня си да пасе и търсеше водоизточници, за да може той да пие, Джон изобщо не разсъждаваше. Той чувстваше как в непосилната жегата тялото му се обезводнява, но това не бе в състояние да го разтревожи.

Той просто трябваше да се държи надалеч, това беше всичко, което знаеше и разбираше.

Много, много по-късно, едва след като беше абсолютно сигурен, че е минало достатъчно време от прибирането на всички по стаите им, той посмя да обърне коня си и да го поведе към къщи.

От конюшните на гърба на къщата той можеше да види, че единствената самотна светлинка в цялото здание идеше от прозорците на кухнята. Роуз винаги се задържаше до никое време.

Роуз.

„Питай Роуз!“, беше изгъгнал пияницата Марк. Е, защо не?

Тя изобщо не беше изненадана да го види, когато той влезе през вратата. Като никога нейното вечно таро лежеше неразтворено до ръката ѝ и тя разделяше самотата си с бутилка шери за сладки. Той грубо придърпа един стол и седна от другата страна на дървената маса. Чувстваше, че животът му в този момент зависеше от това какъв щеше да бъде нейният отговор на въпроса му.

— Тежи ли някакво проклятие над нас, Роуз, проклятие над всички Кьонигови?

Тя се вторачи в него, така както беше опряла лакти на масата, с паднали рамене и немигащи очи като някакъв броненосец.

— Нямам представа за к'во говориш.

— Дали онези отдавна живели хора — твоя народ, онези, които Йохан е избил — не са ли ни прокълнали те?

Тя взе чашата си в ръка.

— Те отдавна са си отишли, мъртви, няма ги, от много, много години не са тук. Те няма да се върнат.

Тя не вярва в това, той го знаеше.

— Преди да си отидат — настояваше уморено той. — Докато са умирали... не са ли ни прокълнали до края на вековете, не са ли дали обещание да не намерим покой на тази земя, додето живеем на нея?

Роуз само вдигна рамене.

— Не знам нищо за т'ва. Аз съм ходила в мисионерско училище!

Той яростно се протегна към тестето таро и механично го стисна в юмрука си.

— Ти не си научила това в мисионерското училище!

— Не, господин Джон, недейте!

Нейната съпротива изведнъж се стопи, все едно че той размазваше детето ѝ пред собствените ѝ очи. Тя диво се хвърли напред, за да си върне изпомачканата колода стари карти.

— Какво искаш да знаеш?

Автоматично тя започна да реди мистичните, ярко оцветени образи, измъквайки ги от тестето: Любовниците, Обесения, Срутващата се кула...

— Не — каза дрезгаво той. — Не искам да ми гледаш.

Нейните смолисточерни очи моментално придобиха предишното си изплашено изражение, той можеше да подуши страха, който идеше от нея на вълни, на вълни.

— Какво тогава?

— Ти знаеш историята на това място, всички истории около него. Страхът ѝ припламна отново.

— Някои.

— Много — продължаваше да настоява той. — Много повече, отколкото би признала.

Но и тя продължаваше да се инати.

— Някои.

— Добре. — Нямаше да се препира с нея за това. „Някои“ — можеха да се окажат достатъчни. Отново го затисна болката. Даже беше много вероятно да са повече от достатъчни.

— Няма да те моля да се връщаш толкова назад до времето, когато първият Йохан е дошъл тук.

— Добре.

— Само дотогава, когато моят баща...

Тя не помръдна, но докато я гледаше, той видя как всеки мускул по тялото ѝ се обръща на камък. Той проточи паузата, после продължи.

— Какво ще кажеш за него?

— За него? — Дъхът ѝ се отрони от устните като шепота на въздишка и някакво угаснало пламъче промъждука в дъното на очите ѝ, разгарящо се все повече и повече с всяка дума, която изричаше. — Той беше истински мъж! Беше Кьониг! Всички Кьонигови ядат като коне, пият като риби, яздят като кентаври...

— ... и се таковат като диви кучета динго, а, Роуз?

Не можеше да разбере какво го бе прихванало, той никога не би използвал такъв език, дори пред друг мъж. Но старата жена не реагира.

— Да — каза тихо тя и някакъв спомен заблещука в окото ѝ. — Като динго. Точно като динго.

— Значи ти си била негова...

Той затърси думата. „Наложница“ беше твърде старомодно, проклето наследство от първите английски заселници. А „любовница“ тя никога не е била, като се има предвид студения и лишен от истинска любов начин, по който Филип я бе използвал, пресметливото му експлоатиране на жената, за да задоволи собствените му егоистични нужди.

— Негова...?

— Да. Негова. — Тя изглеждаше толкова щастлива, колкото той никога не я бе виждал досега. Тя въртеше думата из мозъка си и ѝ се наслаждаваше безмълвно. — Негова — каза накрая триумфално тя.

А той трябваше да го развали, да смаже нейния триумф с онова напомняне, което тя мразеше най-много.

— Ти и още кои?

Лицето ѝ се затвори като капан.

— Нямаше други — каза тъпо тя.

Той нямаше да понесе това, не и след всичко, което беше преживял днес.

— Хайде, Роуз! — извика той, свивайки юмруци. — Не ме интересува дали се опитваш да предпазиш него, мене или себе си, аз трябва да знам, дори ако трябва да го изтръгна насила от теб!

Тя хлъцна и се отдръпна от него.

— Не ме удряй, господин Джон! Недей като него!

О, боже. Значи той я е биел на всичко отгоре?

Душата на Джон се разбунтува. И това беше мъжът, който той с гордост бе наричал „татко“? Нямаше ли да има край всичко това?

— Просто ми кажи — успя да каже той. — Значи беше ти?

Тя кимна.

— И Ели?

Тя се поколеба и лицето ѝ се сгърчи при горчивината на спомена. Той чакаше. Най-накрая потвърждението дойде с едно бавно кимване.

— И...?

Тя седеше, неподвижна като сфинкс, само очите ѝ станаха побдителни на затвореното в себе си лице. Беше като някаква смъртоносна игра на покер, той трябваше да изиграе скритата карта, да покаже взятката си, трябваше да го изтръгне от нея.

— И... жената на Бен? Майката на Гийна? Имаше ли нещо между тях двамата?

Тя сви устни и очите ѝ се замъглиха, обръщайки се навътре, като че ли превърташе някаква видеокасета в главата си. Тя седеше, наблюдавайки действието.

— Да — каза твърдо тя накрая. — Тя го обичаше. Юни беше влюбена в него. Като всички нас.

Не беше нещо, за което той да не е подготвен. Но въпреки това то се стовари отгоре му като удар в слънчевия сплит и го остави бездиханен.

— Юни? — насили се да каже той.

— Да.

— Жената на Бен ли?

— Да.

— Тя... и моят баща... те са били...

Тя гледеше някъде над главата му.

— Той я имаше... така както ни имаше нас с Ели.

— Преди тя да се омъжи за Бен?

— Да.

— И... след това?

Гласът на Роуз стана по-силен, тя бе започнала да идва на себе си.

— Да — каза грубо тя. — И по онова време.

— Кога... приключи то?

Роуз стисна юмруци.

— Никога не приключи! Докато отиде в Сидни, докато умря, тя беше неговата черна жена както преди аз, а Ели след това. През цялото време! Докато умре!

През цялото време...

През цялото време, докато Гийна е била зачената, докато е растяла...

През цялото време тя бе смятала Бен за свой баща и през цялото време тя си е мислила, че е свободна да се влюби в сина на Филип Кьониг...

И през цялото време тя е била негова сестра.

И сега цялото време на света беше негово, за да измисли как да ѝ съобщи това. И след това щеше да му е необходимо всичкото време, за да намери начин да започне живота си отново, изстинал, мъртъв и съвсем сам.

Наистина беше удивително как всичко се връзваше чудесно, когато една сделка се окажеше справедлива, когато бизнесрешението беше взето правилно и навреме. Господин Мацуда сигурно би бил много доволен от това, той би се гордял с нея. Той беше човекът, който пръв ѝ беше отворил очите за това, колко полезно се оказва обстоятелството на малката злина за купувача, когато сделка като тази е вече на път. Тя кара продавача да започне да нервничи, а това водеше до сваляне на цената с хиляди.

В дадения случай — със стотици хиляди. Госпожа Мацуда погледна безупречното си отражение в огледалото на своя апартамент в къщата за гости, приключи с нанасянето на порцелановата на цвят течна основа върху лицето си, добави няколко пращинки от магнолиево сребърната пудра върху изключителния си нос с лебедовото пухче на пудриерата си и се усмихна на резултата. Кьонигсхаус падаше направо в ръчичките ѝ. Щяха да се спазарят.

Кьонигови нямаше да могат да се измъкнат, не и сега. Най-накрая тя избра един шикозен костюм от две части в тъмнооранжево, изработен от батик^[2], който бе купила в Джакарта и ушила в Ню Йорк, и започна да умува какви да бъдат колието и обиците, за да завърши тоалета си. Не, те нямаха изход. С тежката артилерия, с която я бе снабдил Крейг, откривайки оръжията срещу тях в техните собствени хитро прикрити, но направо подсъдни цифри, с ужасната смърт на бащата и с бруталното убийство на прислужницата сега, Кьонигсхаус от актив за Кьонигови се бе превърнал в техен пасив.

„Ако изчакаме още малко, те направо ще ни платят, за да ги отървем от мястото!“, бе ѝ казал Крейг сутринта.

И както винаги, той беше прав.

Какво добро момче.

— Крейг — извика тя.

Той се появи от свързания с нейните покои апартамент, готов, както винаги, да изпълни заповедта ѝ. Тя се усмихна на неговия свеж, ученически израз на момче отличниче. Той дори ѝ приличаше на кученце, застинало в очакване собственикът му да подхвърли пръчка и да извика „донеси!“. В случая той знаеше каква е пръчката, нямаше нужда тя да я подхвърля.

— Още един ден... — каза тя.

Бъкли се изсмя неприятно.

— Който ще накара господин Алекс да падне на колене, смирен и хрисим, по пътя, по който е тръгнал! Старият Бен също е на път да рухне! Много ще им дойде нанагорно!

— ... да издържат цялата дандания с „Помагача“ довечера...

— ... и да сключат сделката утре. — Той кимна триумфално. — Няма да се опъват много, Алекс ще е толкова благодарен, че все още искаш имението, че ще бъде съгласен на всичко.

— Така — каза тя, — мисля и аз.

Той отново се изсмя.

— Е, хеликоптерът все още чака на летището, те всички могат да го управляват. Бен ни предложи услугите си да ни откара в момента, в който му дадем знак, той иска да се измъкне възможно най-бързо сега, когато ножът е опрял до кокал, и в това няма нищо чудно! Та, значи, аз да се обадя в офиса да ги предупредя, нали? Връщаме се най-късно утре, с Кьонигсхаус в торбата!

— „Помагача“ ли? Няма да има никакъв проклет „Помагач“!

Чарлз не би слязъл на закуска, ако знаеше, че единствения човек, който щеше да срещне тук, ще бъде Алекс. Един господ знаеше къде са всички останали, въпреки че трябваше да признае, че самият той пропускаше всяко възможно хранене. Но да трябва да седи, дори за една бърза чаша кафе и набързо хапнат препечен хляб с най-нелюбимия човек в целия Кьонигсхаус, а вероятно и в целия свят, беше мъчение, което би могъл преспокойно да си спести.

Беше горд със себе си, че дотук се бе справил доста добре. Е, не лошо, ако трябваше да бъде честен — просто вървейки по изпитания път да приема всеки следващ ден с онова, което той му поднасяше, и нищо повече. Но никак не му беше лесно, даже напротив — беше му дяволски трудно, дори непосилно на моменти, да живее в една къща заедно с нея. Не можеше да понесе Хелън, с нейния отнесен, измъчен вид, на практика той не можеше да понесе изобщо всяка, макар и бегла, среща с нея, толкова й беше сърдит и ядосан.

Беше сърдит и ядосан на нея, на себе си, на Джон, но най-вече на Филип. Дори в смъртта си огромната, алчна сянка на този себичен,

деспотичен стар негодник продължаваше да съсипва живота им. „И това е само защото тя не иска да разстройва Джон, да съсипе спомена, който той храни към стария си баща, и който на свой ред изисква от нея да играе потънала в скръб вдовица!“, яростно си казваше той. Наблюдавайки я отблизо през последните няколко години, Чарлз беше видял как чувствата на Хелън към Филип постепенно гаснат и умират, задушени от неговата жестокост, от егоцентризма му, от сексуалната му ненаситност. „Тя не го обичаше!“, крещеше неговата душа. „Тогава защо да не може да обича мен?“ Това беше въпрос, който той се стремеше да избягва през деня, и губеше нощите си, опитвайки се да му намери отговор.

И сега да се сблъска с пребледнелия и лишен от усмивката си Алекс, който искаше да знае какво щеше да прави довечера на „Помагача“. Това вече беше капката, от която чашата преля.

— Няма да има никакъв празник! — повтори той.

Алекс пребледня още повече, ако изобщо лицето му можеше да се лиши и от последните си остатъци от цвят. В някакъв див момент на злоба Чарлз реши, че почти чува как Алекс скърца със зъби.

— За какво говориш ти, бе?

— За това, че сигурно трябва да го отмениш! Всемогъщи боже, даже си мислех, че вече трябва да си го направил!

— Да го отменя? — Алекс беше сграбчил така чашата си за кафе, като че ли искаше да я стрие на прах. — И защо, по дяволите, трябва да го направя?

Чарлз почти се разсмя.

— Защо ли? За бога, та тук беше убита жена! Жена от същото онова село, което трябва да празнува. Жена, която работеше в тази къща от петгодишната си възраст! Трябва да го отмениш в знак на почит и уважение към нея и към чувствата им!

Лицето на Алекс се проясни.

— По същия начин би могъл да кажеш — искрено каза той, — че ние трябва да го направим в знак на почит и уважение. „Помагача“ идва само веднъж в годината. Ели не би искала да го отлагат заради нея. Това е голямо събитие в техния живот.

— И голямо събитие за Кьонигсхаус, нали? — поинтересува се саркастично Чарлз. — В краен случай, поне едното от двете — ако можеш да пипнеш сделката с госпожа Мацуда, а?

Алекс поклати глава.

— Неправилно тълкуваш нещата, Чарлз — каза той, придружавайки думите си с укорителен поглед. — Аз мисля единствено за хората там. Тази година те подготвят специален танц, под ръководството на Гийна, нещо за историята на Кьонигсхаус. Не искам да ги разочаровам.

— „Шоуто трябва да продължи“, а?

Алекс се усмихна студено.

— Много точно казано!

Чарлз изпитваше желание да го размаже.

— Само с едно уточнение — това не е някакво театрално представление за тях! „Помагача“ е свещенодействие, нещо много специално...

— Знам това! — срязва го Алекс. — Но този празник също ще бъде нещо специално. Различно.

— Да, сигурно. — Чарлз чувстваше, че губи битката. — Можеш да направиш поне едно нещо за тях. Позволи им да изкарат „Помагача“ долу в селището, необезпокоявани от никого. Накарай Гийна да постави танца си тук горе, в къщата, за да шашне госпожа Мацуда — нали това е целта ти. Тогава поне хората от селището ще могат да направят за Ели онова, което искат да направят, без нас, които да играем наоколо белите господари, дишайки през цялото време във вратовете им. Става ли?

Алекс съобразяваше, оглеждайки нещата от всички ъгли.

— Съгласен — каза най-накрая той. — Добре, мисля, че мога да уредя това. — Той удостои Чарлз с един искрен поглед. — И ти обещавам, че това по никакъв начин няма да бъде непочтително — към хората от селището или към... към мъртвата дама.

„Мъртвата дама“.

Чарлз си помисли за малкото, разбито вързопче, което бе останало от Ели, и се предаде.

— Прави го както си знаеш — каза късо той, бутайки назад стола си и готвейки се да изчезне. „Така или иначе, пак ще го направиш“, беше последната му, неизказана на глас мисъл.

— Да — усмихна се скъпернически Алекс. — Така или иначе, ще го направя.

Помагача.

„Последният за мен, докато все още съм в Кьонигсхаус“, мислеше си Хелън. „Последният, след двадесет и пет години...“

Е, всичко се променя.

Като повтаряше студено, дори брутално фразата в себе си, тя обърна гръб на своя скрин. Нежният утринен ветрец навлизаше през отворения прозорец на спалнята ѝ и издуваше завесите, повдигайки леко техните глупави дантелени воланчета и набори, набраздили ябълковозелената сатенена материя, от която бяха изпълнени, и това я караше да си мисли за своята баба Смит. Тя се загледа в цъфналите клонки на тапета с неговата безкрайно повтаряща се шарка: малки розови пъпчици на пълзяща мъхава роза. Как е било възможно изобщо някога да мисли тази стая за красива? Това беше някаква безумна пубертетска идея за будоар, изобщо не подходеше на една зряла жена.

Е, затова пък следващата щеше да бъде много по-различна.

Защо не един гол, черен куб, черен таван, черни, мъхнати стени и под, без книги, без картини, без телевизор, без телефон, без прозорци и дори без врата?

„О, я престани! Стига с тези проклетни гробовни, потискащи фантазмагории, скоро ще напуснеш това място и ще отидеш в Сидни, ще си намериш работа, а после и стая, и ще живееш като всяка друга нормална жена, която променя живота си и започва отначало!“

Тя замря, ефирното бельо също замръзна в ръката ѝ на половината път между отвореното чекмедже на скрина и куфара, който зееше отворен на леглото ѝ. „Но аз не искам да започвам отначало“, на нея ѝ идеше да крещи. „Искам си моя предишен живот.“

„Какво, целия ли?“, подигра ѝ се някакво враждебно настроено вътрешно гласче. „Включително и Филип, с неговите изгарящи ръце, с пиперлията му език и с още по-горещия му секс...?“

Потрепервайки, тя захвърли топката парижко бельо право в кошчето.

„Ново начало“, повтори почти механично тя. „Просто ще изгледам «Помагача», ще се кача на хеликоптера с гостите ни, когато те си тръгват и това ще е то. Тук вече няма място за мен. А време е

вече и Джон да започне сам да се сблъсква с живота, един мъж на двадесет и четири сигурно ще може да се оправи и без майка си!“

„А какво ще стане с обзавеждането?“, обади се някакъв друг гласец.

Боже Господи, какво ще стане с нея?

С очи, студени като Северно море, тя огледа старото дъбово легло, превърнало се в арена на толкова много дивашки унижения, масивния стар дъбов гардероб — толкова голям, че би могъл да бъде даден за стая под наем, тежкото писалище на Филип, пазещо скръбната тайна на неговата болест, онова черно нещо, което го е подяждало отвътре, туморът, който бавно бе унищожавал мозъка му. Това място никога не е било нейно, всички тези неща — също, нищо не би й коствало да зареже всичко това зад себе си.

Сега тя виждаше нещата по нов начин и това я караше да се чувства свободна: с усещането, че веригите са разкъсани и че може безболезнено да се понесе над всичко — далече, далече оттук. Това никога не е било притежание и на Трудни, както й се бе струвало в продължение на толкова много години. То винаги е било собственост на Кьонигови, винаги във властта на тези деспотични мъже, които през цялото време са налагали собствения си вкус, без да им хрумне мисълта, че една нова, млада булка би искала да създаде свой собствен дом, да наложи свой собствен стил. И сега — на четиридесет и двегодишна възраст, тя най-накрая щеше да бъде свободна, не съпругата на Филип и не майката на Джон, а жена, която сама разполага с живота си. Единственото, за което се молеше — дано да не беше твърде късно за това.

В огледалото на тоалетката си тя съгледа една бледа, измъчена сянка на жена, една жена с изпито, отслабнало лице, която изглеждаше по-възрастна най-малко с десет години. Няма защо да се страхува, че някой ще се опита да попречи на плановете й да живее сам-сама, ако продължаваше да изглежда по същия начин! И това беше добре, просто прекрасно. Ако изобщо не видеше мъж през живота си, тя можеше преспокойно да си умре щастлива.

Проблемът сега беше работата...

Да, това бе грижа, сериозна грижа.

Какво щеше да прави тя в града, какво би могла да прави? Но отново тя потисна всичко. „Достатъчно време ще се тревожиш за това,

когато седиш в някое кафене в Сидни със сутрешния вестник в ръка, преглеждайки обявите «Предлагат работа».“ И тя обърна гръб на опаковането на багажа си.

Стъпките по стълбището във я изненадаха. Никой вече не идваше тук, горе, освен нея.

— Роуз? Но какво има?

Нямаше смисъл да се опитва да разчете нещо по лицето на Роуз.

— Няма нищо, гус’жа Кьониг. Но те, полицаите де, са пак тук, и господин Алекс искал всички съберат се долу в трапезарията.

Тя очакваше далеч по-лоши неща, след като се запрепъва след Роуз надолу по стълбите. Онези две невъзможни създания, Джордж и Роскоу, никога не биха могли да бъдат някаква добра новина. Но тя се оказа направо неподготвена за мазните им усмивки и себехвалебствения тон, с който те изпяха своите съобщения пред събраното домочадие, в присъствието на всички, като се изключи Джон.

— Съжаляваме да го кажем, приятели, но лоши новини...

— ... нещастни стечения на обстоятелствата...

— ... нещастни за него, във всеки случай...

— ... тялото на Марки, Марк Хендс, който е бил...

— ... намерен мъртъв в полупустинята.

— Засега няма подозрения около причината за смъртта...

— ... но ще изчакаме заключението на лекарската експертиза, разбира се...

— ... обаче заобиколен от спиртни напитки...

— ... голям прием на алкохол...

— ... вероятно умрял от алкохолно натравяне...

— ... или както казваме ние в полицията „напил се до смърт“.

— Бил е чут да съжалява за смъртта на горкичката си жена...

— ... но преди това, също са го чували как й отправя заплахи на всеослушание, че ще я затрие...

— ... а и я побийвал, Джордж, не забравяй, че доста я е побийвал...

— ... та значи с тази предистория...

— ... ние мислим, че можем да заключим, че той е убил малката госпожа.

Джордж се усмихна.

— Така че за нас случаят е приключен. Съжаляваме, че ви обезпокоихме.

Роскоу възпроизведе двойника на същата усмивка.

— Радваме се, че можахме да изясним случая за вас. Всеки път, когато бихме могли да се притечем на помощ на Кьонигови...

Алекс скочи на крака.

— Добра работа сте свършили, момчета, голяма работа сте, това е! — разпали се той. — Ще се погрижа Комисарят на полицията да научи за това! А не мисля, че Фонда „Полицейски вдовици и сираци“ ще останат разочаровани от размера на дарението, което тази година ще получат от Кьонигови за Коледа!

Той широко се усмихна към насъбралите се.

— Знам, че е още твърде рано и представлението, което госпожица Гийна предвижда, няма да се играе по-рано от тази вечер, но се надявам, че ние ще имаме удоволствието да ви видим и двамата довечера в къщата, когато тя ще повдигне крайчето на завесата пред невъобразимото си шоу и ще ни го покаже за наша всеобща радост!

[1] Голям свирец, Numenius arquatus. — Б.пр. ↑

[2] Ориенталски плат с преливащи се десени. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Той чувстваше, че главата му се изпразва, че вероятно трябва да сложи нещо в устата и стомаха си, но му беше толкова трудно да се движи...

А със сигурност не трябваше да грабва и тази бутилка на излизане от кухнята, след сеанса си с Роуз, идеята никак не беше добра — цял ден без храна, а сега бърза вечеря, и то не с какво да е, а с бутилка уиски...

Истината беше, че той не искаше да излиза, не искаше да напусне своето сигурно скривалище, където никога нямаше да го открият, където не би дори им хрумнало да го дирят.

Защото той все още не знаеше какво да прави, не знаеше какво да каже на Гийна, когато тя дойде да го търси, както сигурно щеше да направи. След един ден, прекаран в полупустинята, и една нощ, в която беше ни буден, ни заспал, прекарвайки я тук, в параклиса, той изпитваше подлудяваща жажда и тялото му бе преминало през състоянията на глад и умора, за да стигне до някаква отнесена отчаяност. И всеки път, когато мислеше да се раздвижи, отново изпадаше в предишната си летаргия.

От своята позиция в молитвената пейка, някъде по средата на параклиса, той можеше да вижда всичките месингови плочи, които правеха гробовете на отдавна починалите Кьониг да изглеждат като някакви проточили се стъпала на стълба по цялата дължина на пътеката. Той вдигна скръбно глава към първата плоча, най-близо до вратата.

ЙОХАН.

Йохан.

Скъпият, ненагледен Йохан, който бе изклал цяло едно племе край водоема.

— Изтръгнал си Кьонигсхаус от полупустинята, Йохан — промърмори той. — Но водата си получил срещу кръв. Срещу човешка кръв. Размяната ти изобщо не може да се нарече справедлива!

Погледът му мина надолу по пътеката към следващата скръбна табелка.

ФИЛИП.

— И за какво беше всичко това, Йохан? Единственият ти син да бъде убит в битка като тази. Филип, първият Филип, оня, когото по-късно са наричали „татко“, да умре с байонет, затъкнат в гърлото, на дъното на някакъв окоп?

Филип Кьониг, в това има и доза черен хумор, а? Един германец, който се бие срещу германци. Дали е мислил за Кьонигсхаус, дали това е била последната мисъл, която е минала през ума му, преди да умре, чувствайки, че никога няма да види това място отново? Дали все още се е наричал Кьониг? Или когато се е подписвал, той е бил променил вече името си на Кинг, както ти си искал?

— Недей да забравяш и скъпия миличък дядо — мрачно се инструктира той, — дядо Джон. Не Йохан — тогава вече сме се били натурализирали. Какво добро си извършил, дядо? Трябва да си направил все нещо! Опазил си старото място по време на депресията и си ни спасил отново през лошите години на Втората световна война, това ли е? Живял си тук в мир, имал си двама прекрасни синове — Чарлз и Филип, умрял си на преклонна възраст в собственото си легло, всичко наред и под контрол... докато... докато единият син не убил другия... и не убил горкичката Ели, това е всичко, което зная аз... и всичко, което едва ли някога ще мога да докажа!

Доказателство.

Той заби нокти в дланите си в изблик на безкрайна мъка. След всичките си въпроси, след цялото си търсене, след всичко, което той бе открил, налице бяха само непрекъснато изскачащите все нови и нови причини Филип да бъде убит, а не кой го бе извършил, кой го беше довел до неговия преждевременен край. Господи, за някои от нещата, които бе извършил, самият той би очистил стареца! Той се завъртя към все още немаркираните камъни, под които лежеше баща му.

— Защо не си побъбрим, след като така и така съм тук, тате? — предизвикателно извика той. — Вярваш ли в сънищата? Аз вярвах и виж докъде ме доведе това! Всичко, което открих досега, е само какъв кучи син си бил ти!

— Здравей, Джон.

Вратата е била открената, той не я беше чул да влиза. Тя стоеше на входа с ореол светлина около себе си, облечена в друга от своите безкрайно прости бели рокли, и като че ли изгаряше неговите уморени, размътени от пиене очи с пламъка на своето бяло и златно.

— С кого разговаряш?

— С мъртвите. Но те не ми отговарят.

Тя вдигна ръка, за да прогони глупавия му отговор, все едно че гонеше досадна муха.

— Къде беше снощи?

Тя не беше сърдита, дори не го укоряваше, само беше наранена, смаяна и разтревожена.

— Вчера казах на татко за нас — започна сковано тя. — И той не остана очарован, както аз си мислех, че ще бъде, напротив, той много се разстрои. Затова, за мен беше жизненоважно да те имам до себе си на вечерята, за да може той да види, че ти държиш на мен, че аз не съм ти някакво временно забавление. И когато ти не дойде, не се появи и изобщо не се върна, той беше вече убеден в най-лошото. Къде беше, Джон?

— Ах. — Сега, когато моментът беше дошъл, той се чувстваше абсолютно кух и празен отвътре. Той се вторачи в нея като бухал. — Ах.

— Отговори ми.

— Добре. — Той се опита да прочисти гърлото си. — Навън. Бях навън. В пустошта. Не тук.

Нейното спокойно държание ѝ изневери.

— Какво се е случило, Джон?

— Нищо не се е случило, защо?

— Не ми ги разправяй на мен тия! Забрави ли... онова, което се случи между нас? Единият ден ти ми казваш, че ме обичаш и на следващия вече бягаш, изчезваш, криеш се в параклиса, напиваш се...

Той размаха бутилката.

— Не съм много пиан.

Още малко и тя щеше да се разплаче.

— Джон, искам да се разберем с теб нормално — когато си в състояние за това. А междуременно, аз трябва да се заема с подготовката на танца за довечера. Алекс е преместил цялото нещо тук горе, така че не знам откъде да започна. — Тя се обърна към вратата.

Той не искаше тя да си отиде точно сега.

— Виж, защо не ми поговориш, а аз ще те слушам.

Тя го погледна с някаква смесица от гняв и болка.

— Сериозно ли говориш?

Той бавно се изправи и тръгна към нея.

— Никога не съм бил по-сериозен.

Тя отчаяно сви рамене.

— Това трябва да стане по-късно, след шоуто.

— Защо не сега? — Той я хвана за ръката. — Докато съм все още пиян?

Тя се отдръпна.

— Джон, знам, че си подложен на ужасно напрежение...

— Напрежение? — Параклисът върна, отразявайки многократно, истеричния му смях. — Е, да, би могла да го наречеш и така?

Тя наведе глава.

— И ти знаеш колко съжалявам аз за... за всичко.

— Да, е, добре е, че можем да си поговорим толкова искрено, без да крием нищо един от друг! — подигра й се той.

Тя замръзна.

— Не ми се подигравай, Джон! Тази нощ, в която те нямаше, беше една от най-ужасните в живота ми, и аз се опитвам да бъда разбираща, опитвам се да видя нещата от твоята гледна точка. Не ги прави още по-трудни! — Тя изтръгна ръката си от хватката му. — Ще се видим по-късно. Тогава ще можем да се разберем и за това.

— Преди да си тръгнеш... — „преди да си тръгнеш моя най-скъпоценна, най-сладка любима, преди да си тръгнеш и да отнесеш сърцето ми със себе си, сега и завинаги...“ — нека да изясним разликата между емоционалните въпроси и практичните.

Тя пребледня.

— Какво...

Сега той говореше много тихо.

— Искам да си отидеш, Гийна.

— Какво?

— Да напуснеш.

— Защо?

— Не мога да ти кажа.

Тя отчаяно се държеше на последните остатъци от куража си, това той чувстваше със сигурност.

— Ти трябва да ми кажеш защо!

Как можеше той да каже това и да не умре, крещейки?

— Всичко свърши.

— Не! Не, не ти вярвам! — Нейните очи бяха две черни дупки, погълнали цялото страдание на света. Ръцете ѝ диво се раздвижиха наоколо, като че ли тя се опитваше да се предпази от онова, което той бе казал току-що. — Ти си просто пиян! — извика тя, хващайки се за сламката.

Той се изсмя отново, с цялата си горчивина.

— Не съм достатъчно пиян. — „Трябва да изпия река, да пресуша океан...“ — Ще го кажа отново. Всичко свърши. Ти трябва да си отидеш. Не мога да ти обясня. Това е всичко по въпроса.

Пред очите му тя се сви, все едно че той гледаше в намаляващо огледало.

— Но ти вчера ме желаете, знам, че беше така! — каза тя като дете.

Той напрегна всичките си сили и втвърди сърцето си.

— А сега не те желая.

— Какво съм направила?

— Нищо. Просто си върви. — Той не знаеше колко още би могъл да продължи така, колко още би могъл да поеме.

— Не!

Той се обърна свирепо към нея.

— Още ли си тук?

— Искам да знам около какво се върти всичко това!

Той погледна часовника си.

— Около единадесет часа местно австралийско време.

— Защо го правиш? — Тя вдигна юмручета към устата си в един друг, несъзнателен детски жест. — Аз искам да прекарам остатъка от живота си с теб, а ти ме отпращаш?

— Да.

Тя стоеше пред него напрегната, събираща сили за последния си пробив.

— Ти имаш нужда от мен!

Той се наведе напред и заговори бавно и отчетливо, изплювайки думите направо в лицето ѝ.

— Имам — нужда — от — това — ти — да — се — махнеш! — Той се опита да налучка покровителствения си тон. — Тръгвай сега и се захващай с твоето представление! Тази вечер е, нали? Иди и изиграй голямата си роля със своите приятелчета от селото. Тогава ние всички ще видим на какво си способна.

— Така да е! — Треперейки от гняв, тя се изправи. — Така да е, кучи сине! Не знам на какво си играеш с мене, но се надявам това да ти е доставило удоволствие, господин Кьониг! О, татко е бил прав през цялото време! Какви копелета сте вие, господата Кьониг!

Тя вдигна юмрук, като че ли щеше да го удари, но се отказа. Така или иначе тя нанесе своя последен удар по заключеното под носа ѝ чекмедже, което сега беше Джон.

— Ако дойдеш на представлението, което ще се играе довечера, ще можеш да видиш нашия принос за това, което са Кьонигови. И аз не мисля, че за теб ще представлява проблем да разпознаеш и себе си, в онова, което те са извършили тук!

С коли, джипове, мотори и дори с коне, танцьорите и другите свещенодействащи лица се събираха от мили наоколо, за да се присъединят към празника на „Помагача“. В ширналата се на всички страни огромна червена пустиня великолепните каучукови дървета, които припламваха в прозрачно бяло в избледняващата светлина на деня, открояваха селището на аборигените от живата пустош наоколо като крайна точка на техния стремеж.

В границите на селището, в самото му сърце, танцът на Гийна вече бе въвел останалите в истинската същност на Помагача, в древните ритуали и церемонии на любовта и смъртта, извеждайки ги през времето чак от зората на живота на този остров. Сега горе, в Кьонигсхаус, беше подготвена специална танцова площадка за едно второ представление, здраво спечената земя беше пометена специално за краката на танцьорите.

Няколко стола бяха наредени отпред в полукръг, макар повечето зрители, като безпристрастния, сардоничен Чарлз, който се спотайваше отзад, да бяха дали достатъчно ясно да се разбере, че

предпочитат да стоят прави. Гийна и нейната група танцьори бяха осветявани от керосинови фенери, които придаваха по-тържествен вид на сцената и бяха разположени около тях във формата на конска подкова, докато те бяха застинали в очакване на началото.

— Мисля, че ще ви хареса — уверяваше искрено Алекс госпожа Мацуда и Бъкли, докато ги настаняваше на двете почетни места в средата.

„Господи, той никога не спира да работи за тази продажба!“, мислеше си Джон, стоейки толкова далече от Чарлз, колкото можеше да се отдръпне, като същевременно се стремеше и да не изпуска сцената от очи. Всичко му бе отвратително и му се гадеше, макар той много добре да знаеше, че донякъде това се дължеше на течната „храна“, с която бе започнал миналата нощ и на която бе останал през целия ден.

Непосредствено до Крейг Бъкли седеше Хелън, която се струваше на Джон по-бледа от всякога, въпреки че трябваше да се реши чрез хвърляне на ези-тура кой изглежда по-зле: тя или Бен, седнал от другата ѝ страна. От дългия поглед, с неговия свиреп, попарващ упрек, който му бе хвърлил Бен при разминаването им миналата нощ, Джон бе разбрал, че Гийна трябва да е казала на баща си всичко, случило се между тях при болезнената размяна на думи в параклиса. Сега Бен избягваше изобщо да среща погледа на Джон, сгушил се в себе си зад посивялата си, безстрастна физиономия, но вътрешният му смут все пак се издаваше от вечно потрепващите му ръце и лице.

Бен, Хелън, Роуз там отзад, Бъкли, Мацуда и Алекс...

Уморено Джон проверяваше малката редица от зрители, настаняващи се вече, очакващи танца да започне. О, и мис Триша — не забравяй божествената мис Триша! Седнала от другата страна на Алекс, но нехаеща за присъствието му, Триша, доста пияна, разиграваше сценката „палене на цигара“, флиртувайки с двамата полицаи, Роскоу и Джордж.

— Имате ли огънче, момчета?

Това беше най-изтърканата реплика от сценария, можеше да я чуеш на всеки уличен ъгъл във всеки град по света. Джон нямаше нужда да знае какво казваше тя, нейният рефлекс да се възползва от пола си като от ловна пушка беше очебиен от всякакво разстояние.

Въпреки това Триша не беше на себе си, тя изглеждаше напрегната и неестествено превъзбудена, смехът ѝ беше твърде пронизителен, гласът ѝ — още по-висок, нейният провлачен говор приличаше на сипкавия вик на игуана.

Алекс отровно се обърна към нея.

— Млъквай! — просъска той. — Те започват!

Господи, той изглежда като курдисан!, мислеше си Джон. Изглеждаше така, сякаш се крепеше на някакъв много мощен наркотик! „Задръж още малко, батенце!“, поздрави го той в безмълвна омраза, „гледай да не си изпуснеш нервите! Дойде ли утре, ти ще си едно богато момче, а аз ще бъда по-нисък от тревата, и може би тогава ти ще си щастлив!“

Той обърна очи към танцовата площадка, когато един тъничък, скръбен звук на диджериду прозвъня във въздуха, привличайки вниманието им. Гийна пристъпи напред в заредената с очакване тишина. Като всички останали жени от групата, тя бе просто и оскъдно облечена в аленочервено памучно парче плат, праметнато, обвито около нея като саронг, а лицето и тялото ѝ бе намазано със сивкавобялата пепелна паста, която аборигените използваха за своите ритуални танци, ръцете и краката ѝ бяха голи. Бледа, дори под пластове бяла боя, тя изглеждаше невероятно напрегната и гласът ѝ почти секна, докато се опитваше да изрецитира пролога си.

— Бихме искали да ви представим нашата танцова драма, това е резултат от усилията на всички през последните няколко седмици. — Тя прочисти гърлото си. — Ще се опитаме да ви разкажем историята на стопанството Кьонигсхаус, като започнем от неговите най-ранни дни. Искаме да ви покажем някои неща, които са се случили тук — да оживим пред вас някои от страниците на истинската книга живот, която всички ние споделяме тук. Благодаря ви.

Тя леко се поклони и се прибра обратно в редиците на танцьорите, давайки знака за началото. Сега диджеридуто започна една дълбока ритмична мелодия рев, на която отговориха с леко потракване пръчките и глухия тътен на барабаните, докато цялата сцена оживяваше в избледняващата светлина на деня. Звукът и танцът изригнаха едновременно, когато двадесетина танцьори се появиха в откритото пространство, бягайки, плъзгайки се и подскачайки под акомпанимента на дивите извивки на звука, с Гийна в средата.

В универсалния език на танца историята бе придобила оголената простота на всяка истинска драма и всяка истинска трагедия. Най-напред бяха представени дните преди идването на Кьонигови, преди още дори първите човешки заселници да бяха стъпили на тази земя. Докато настойчивият звук от зората на времето на древните инструменти пълнеше въздуха с техните музикални викове и крясъци, водещите танцьори подскачаха из центъра на сцената като кенгуру — господари на своя пустинен свят, незастрашен все още от човека. Около техните силни, мускулести тела по-младите мъже и жените разиграваха другите, по-дребни животни — чистеха пера с клюнове като ему, промъкваша се и дебнеха като койоти, пълзяха като змии, поддържайки безкрайния тътнещ рефрен със собствените си звуци: гукане, чуруликане, лаене, цъкане и буен рев. Това беше Райската градина — ярко върната към живот чрез изумителното умение на актьорите — един чист свят на красота и мирно съвместно съществуване.

И тогава дойде Човекът.

От мъжделивите, все по-удължаващи се сенки, дебнешком изскочи група воители, най-едрите мъже в групата, които със смразяваща мимика подгониха кенгурутата и ги изловиха. Съскащи младежи вардеха отстрани, докато кенгурутата биваха настигани и убивани, падащите на земята танцьори се гърчеха толкова отчаяно в своите предсмъртни мъки, че изглеждаше невъзможно те да не са наистина убивани.

Сега от задната част на сцената напред излязоха жените, водени от Гийна, за да посрещнат воините и да приготвят угощението. Застанал начело на мъжете, техният млад вожд пристъпи напред, за да поздрави жените и да им поднесе дара — месото от кенгуру, с което да нахранят племето. За бога, та това беше Тимбо! — разпозна го с учудване Джон, докато гледеше как Гийна, като водачка на жените, приема дара на вожда и кани воините да се присъединят към тях. Кой би помислил, че хлапето можеше да танцува така, че би могъл да изглежда така великолепно?!

Сега всеки воин бе избрал една от жените, и двама по двама всяка двойка танцьори, прегърнати и сгушили глави един в друг, се стопяваха пред погледа, отдалечавайки се във вечерната здрачевина, оставяйки младата кралица и вожда сами. Докато Гийна и Тимбо се

покланяха и си разменяха погледи, деликатно обхождайки другия и срамежливо намалявайки, стъпка по стъпка, разстоянието между себе си, протягайки един към друг тела, овладени от страстта чак до върховете на самите им пръхаци пръсти, ритъмът на музиката смени регистъра си, за да възпроизведе пулсацията на любовта и на самия живот. В края на сценичното ухажване, момчето спечели момичето и взе ръката ѝ, обявявайки чрез този жест жената за своя собствена. Джон видя как в първите редици на публиката Бен се размърда в стола си, очевидно нещастен. Значи и на него не му харесваше тази мнима женитба? В пристъп на сляпа ревност, на Джон му идеше да убие Тимбо, да накъса ухажора на „Кралицата“ Гийна на малки парчета и да го хвърли на кучетата.

Изведнъж музиката се промени. Инструментите засвириха мрачна и тежка мелодия — сякаш хор духове на избити животни ги заля със своя рев, кашляне и отчаяно виене.

„На сцената излизат Къонигови!“, горчиво си помисли Джон. „Те са единствените, които внасят дисонанс!“

Сега на сцената настана суматоха — групата танцьори, играещи кенгурутата, се разскачаха, потъвайки в падащия здрач, докато бавно движещите се танцьори крави, навели глави, с вдигнати нагоре ръце, наподобяващи рокове, ги изтикваха и ги обръщаха в бягство. Някъде отзад, откъснати от благодатта на водоема, жените и младежите изобразяваха страданията на глада и бавно умираха. Събрал воините около себе си, младият вожд, игран от солиста Тимбо, отчаяно молеше своята млада невеста Гийна да спаси племето. Те неочаквано нападнаха добитъка и триумфално се завърнаха с две „мъртви крави“ като храна за народа. Но по петите им изскочиха, погвайки ги, най-едриите, тежки мъже, боядисани от глава до пети в бяла боя, белеещи се като призрачни евкалипти във вечерния сумрак — хората на Къониг, белите мъже, яздеци напред, за да си отмъстят.

Вече беше почти тъмно и никой от публиката не бе помръднал, откакто бе започнало представлението. От лявата страна Чарлз беше замръзнал, вживявайки се изцяло в ставащото на сцената, стиснал челюсти, с побеляло, мрачно лице. Но Бен все още прощаваше в стола си, олюлявайки се като човек, изпаднал в кататония^[1], очевидно в плен на мощния въздействащ ритъм на музиката, докато звукът се надигаше обвинително, увеличавайки напрежението до един див,

протяжен, болезнен вик. Алекс също се бе вторачил в танца, не можейки да откъсне очи от него, и като че ли всеки момент щеше да изгуби остатъците от самоналожения си контрол. Седналата до него Триша дишаше учестено, гърдите ѝ се повдигаха и падаха, ясно показвайки емоционалния стрес, в който бе изпаднала. Изведнъж тя се разтресе в ридания. „Е — мислеше си Джон, — това не е лицеприятна история!“ Единствено госпожа Мацуда изглеждаше недокосната от общото настроение на вечерта, наблюдавайки ставащото с жив интерес, но нейният вечен невъзмутим поглед не промени изражението си.

Белолики, с тела, изрисувани така, все едно че около кръста си носеха патрондаши, симулирайки, че държат в ръцете си пушки и други тежки оръжия, плющейки с камшици срещу аборигените, които се сражаваха единствено с пръчки и копия, танцьорите Кьониг пристигнаха в селището, като стреляха и убиваха, изпотъпквайки всичко и оставяйки след себе си пустиня. Вождът Тимбо събираше мъжете около себе си за едно последно героично противопоставяне, за един последен отпор. Тогава, след като жените започнаха да вият на една страна, а мъжете да се събират на друга, той си взе сбогом с Гийна и двете тънки, експресивни фигури затрепериха в скръбта на раздялата и безумната надежда, че отново някога ще се срещнат.

Защото музиката вече подсказваше какъв ще е изходът на разиграващото се сказание. Когато вождът поведе воините си срещу войниците на Кьониг, а жените, и децата, сгушени отзад в паника и ужас, един по един бяха изпотъпкани, падайки под ударите на жестоките камшици и пушките, останалите — обградени от танцьорите Кьониг бяха изтикани към ръба на пясъчната стена, извисяваща се над водоема. Потресени от ужас, зрителите наблюдаваха как те се сгушват накрая ѝ, напразно съпротивлявайки се на предопределената им съдба, и после падат, падат, гърчейки се и обръщайки се във въздуха като листа, понесени от есенния вятър, и се размазват на дъното. До края на живота си Хелън нямаше да забрави покъртителността на тази сцена, купа изпотрошени тела, все още потръпващи и стенещи от болка, докато жертвите поемаха последната си глътка въздух, и диджеридуто, което извиваше своята прощална погребална песен, своето последно сбогом.

Бяха разчели времето идеално, достигайки кулминацията в момента, в който слънцето се скри зад планините, потапяйки сцената в сгъстяващ се полумрак. Един по един танцьорите се отдръпнаха по краищата на арената, стопявайки се в нощта, която бе паднала, сякаш за да подчертае финала на цялото предишно действие.

Сега от мрачината изскочи една бяла като пеперуда форма, една нежна, моминска фигура, бягаща към тях, криволичеща и олюляваща се, спасяваща се от някой, който беше по петите ѝ. Когато тя стигна пред тях, едно фенерче припламна за малко в ръката ѝ и отново угасна, осветявайки за момент чертите на млада жена, изкривени от мъка и уплах. Гийна? Трябваше да е тя. Но беше неузнаваема в страха и ужаса, които излъчваше с подтичващата си походка, с дивите погледи, които хвърляше през рамо и разчорлената си като на умопобъркана жена коса.

Сега от мрака изникна нейният преследвач, една несъразмерно голяма мъжка фигура, огромна и заплашителна в здрачината. Момичето тичаше насам и натам по сцената, но той винаги я издебваше, неговото присъствие беше вездесъщо, макар тя да не го виждаше, защото той винаги оставаше извън кръга на нейното полезрение. В тъмнината се разнесе изхлипването на жена, последвано от ниско, ужасено стенание. Триша? Хелън? Трябваше да е някоя от тях, мислеше Джон. Защото това бе кошмарът на всяка жена: мъжът, който причаква в нощта, готов да нападне, хищникът, криец се в тъмното — нищо чудно, че те всички бяха настръхнали от страх!

А след като племето бе избито, не бе останало никакво съмнение кой бе той. Бавно, съвсем бавно, с някаква ужасна обреченост, преследвачът пресрещна плячката си, догонвайки я. Кръговете, които описваше около нея, ставаха все по-малки и по-малки, движенията му все по-страховити, докато най-накрая той замря като змия, готова за атака. Сега тя бе обърната с лице към публиката, цялото ѝ тяло трепереше, непримиримо примирявайки се със съдбата си. В мъждукащата тъмнина те можеха да видят как високата, едра фигура на нейния враг се прокрадва иззад гърба ѝ. Докато едната великанска ръка се изви в широка дъга, за да се обвие около кръста ѝ, а другата бяла ръка стисна гърлото ѝ, музиката затихна и фенерчето в нейната ръка отново светна, за да освети финалната сцена.

Двете фигури бяха застинали, открити на черния фон на нощта единствено от треперливата светлина на фенерчето, като някаква картина на бруталното мъжко доминиране. Сега тя бе сграбчена като някаква парцалена кукла, увиснала в мощните ръце на танцьора Кьониг, малките ѝ боси крака се полюляваха във въздуха, главата ѝ се бе люшнала на една страна. И лицето, което бе грейнало в победния си триумф над своята плячка, беше лицето на Филип Кьониг.

— А-а-а! А-а-а! А-а-а!

Виковете прорязаха напрегнатата тишина. Това беше последният вик на жена, която вижда и не иска да приеме съдбата си. Но Гийна не беше помръднала. Звукът идваше откъм публиката, където Триша бе скочила на крака и пищеше истерично.

— А-а-а! А-а-а! А-а-а! Това е тя! Това е онази жена — тя е! А-а-а! А-а-а! А-а-а!

Това беше вик на човек, който всяка секунда щеше да полудее, който трябваше да избяга на всяка цена от атакуващите фурии^[2] и щеше да продължи да бяга до края на света. Но фигурата, която изхвърча, залитайки, от средата на групичката, която се понесе в препъващ се бяг, устремявайки се с всички сили към спасението на тъмнината, не беше тази на Триша, а на Бен Никълс.

[1] Психическо разстройство, което се проявява във вид на пълна неподвижност, вцепеняване или на силно двигателно или говорно напрежение. — Б.пр. ↑

[2] В римската митология богини на отмъщението, отъждествявани с гръцките еринии — демонични персонажи, които от една страна тласкат хората към престъпления, а от друга, всяват ужас и безумие; справедливи отмъстителни, особено при накърняване на кръвното родство. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

— А-а-а! А-а-а! Това е тя! Тя е! Точно както тя изглеждаше в нощта, в която умря!

Алекс вече беше на крака, преди още другите да бяха помръднали.

— Светлина! Дайте светлина! — извика дрезгаво той. — Запалете онези керосинови лампи, всичките! Нека сцената да бъде отново осветена!

След това като навита пружина той скочи, обръщайки се към Триша, за да затъкне зейналата ѝ уста.

— Не, това не е Ели! — просъска в ухото ѝ той, докато ръката му се плъзгаше към устата ѝ. — Ели е мъртва, Триша! Това е Гийна! И това е само една пиеса, танц, не е истинско! Виж, тя не е мъртва!

На танцовата площадка Гийна се беше изхлузила от ръцете на своя партньор, стъпвайки на земята и вдигайки разтревожено глава. Тя се бе вторачила по посока на виковете в тъмнината с огромни, разширени от страх очи.

Триша, която Алекс бе накарал да замълчи, запушвайки устата ѝ с ръка, изведнъж се сви като спукан балон, преминавайки в истеричен плач.

— Не ме оставяй сама! — ридаше тя. — Не ме оставяй насаме с нея!

Алекс я стовари грубо на най-близкия стол.

— Хей, вие двамата! — извика той, привиквайки Джордж и Роскоу с яростно замахване на ръката си. — Елате с мен, бързо, трябва да го настигнем!

Заедно тримата мъже се втурнаха в тъмното по посока на полицейския джип, паркиран наблизо. Една по една керосиновите лампи светнаха, заливайки сцената в светлина, докато Тимбо тичаше около тях с факла в ръка. Хората вече можеха спокойно да се огледат и да видят лицата на другите, удължени и шокирани, изтръгнати от страховития мрак.

Гийна първа се отърси от обзелото групата вцепенение и се втурна към стоящите втрещени, все още прави около столовете, хора, сграбчвайки първата попаднала ѝ ръка.

— Баща ми, баща ми! — изпищя тя. — Какво се случи? Какво му стана на татко? Къде избяга той?

— Овладей се, Гийна! — каза рязко Чарлз, пристъпвайки към нея. — С Бен всичко ще бъде наред! Алекс тръгна, за да го търси. Те ще го намерят и ще го доведат обратно. И тогава ще научим каква е причината за всичко това! Всичко ще се оправи, обещавам ти!

Откъм групата се разнесе гръмовен, подигравателен смях.

— Кой? Ти ли обещавах?! Би ли ни изтъкнал поне една разумна причина, поради която ние трябва да хванем вяра на твоето обещание, а, чичо Чарлз?

Изад лампите, от мрака, изникна Джон, който се приближаваше към тях с изопнато лице и очи, горящи с опасен пламък.

— Хареса ли ви представлението, госпожа Мацуда? — обърна се с широк, театрален жест той към невъзмутимата японка, чиято напрегнатост личеше в прилепването ѝ към Бъкли, несъзнателно търсейки неговата закрила. — Какво, нима си мислехте, че това е една история? Ни най-малко! Хора са убивали хора за този къс земя и това се е повтаряло отново и отново! Последният случай е съвсем пресен — само отпреди няколко седмици!

Чарлз беше станал бял като платно.

— За бога! Няма ли да спреш! Престани с идиотщините си! — просъска той. — Помисли за...

— Помисли за сделката, а? — подигра го Джон. — О, да, прескъпоценната сделка!

Хелън не можеше да издържа повече това.

— Джон!

„Не разбираш ли, скъпи, че тази продажба така или иначе трябва да се осъществи? Кьонигсхаус е причината за всичко това, то е проклятието, което тегне над нас. Това място е осквернено и ще ни докара всички до лудост! Ние трябва да си отидем, трябва да го оставим да се изплъзне от ръцете ни, за да можем да започнем на чисто някъде другаде! Не можеш ли да прозреш това?“

Потресена и ужасена, Хелън изведнъж осъзна, че всичко това бе дошло твърде много на Джон, че най-накрая мозъкът му не бе

издържал под натиска на напрежението и се бе пропукал, че пред нея стои един луд, безумен човек.

— Не слушайте приказките на Джон, госпожа Мацуда — каза неуверено тя. — Той е един много разстроен млад човек, смъртта на баща му го пречупи, а вие знаете, че той изгуби и всичко с последното завещание на баща си. Съпругът ми не е бил убит! Няма капчица истина в това, което казва Джон...

Думите ѝ бяха прекъснати от ужасяващия, безумен смях на Джон.

— Ако вярваш на това, което говориш, скъпа ми майко, страхувам се, че трябва да изживееш ужасен шок — и то в тази същата секунда! — Той се обърна към Чарлз, който стоеше в сянката. — Той знае всичко за това, нали?

Чарлз се напрегна като боксьор, който е чул звука на гонга.

— Кой?

— Бен, разбира се! — И Джон заплашително пристъпи към него. — Той е знаел какви ги вършиш ти! И недей да ми разиграваш игрите си! Не на мене тия!

Около тях лицата на другите изглеждаха като изсечени от тъмнината, веднъж издялани, за да се променят само в следващата секунда в играта на трепкащите жълти пламъци на керосиновите лампи: Хелън, Гийна, Роуз, госпожа Мацуда и Бъкли, хванати като насекоми в капана на кехлибарената капка, докато пред тях започваше битката.

Чарлз се опита да се изсмее.

— Кой да знае какво?

Джон се чувстваше безкрайно спокоен.

— Бен. Той е бил посветен в задкулисните ти игри — цялото двойно счетоводство, което е довело това място до състоянието да падне на колене. И през цялото време работата му е била да те прикрива, нали? Впрягайки целия си счетоводен гений, за да покрива твоите заеми, за да представя нещата да изглеждат окей? И нищо чудно, че напоследък той изглеждаше толкова угрижен, когато се наложи други хора да надзърнат в счетоводните му ведомости! Трябва да е полудявал, преглеждайки и сверявайки наново цялата си комбинаторика, за да не би да остане и най-малка следа, навеждаща на мисълта какво си се опитвал да направиш ти!

От мястото, където Крейг Бъкли стоеше до госпожа Мацуда, се чу съвсем леко, но ясно доловимо хлъцване на почуда и изненада.

Чарлз само сви рамене, но очите му искряха гневно.

— Това са глупости, абсолютни глупости. Ние никога не сме крили трудностите, които изпитва компанията, ето защо търсехме и купувач. — Той си позволи една усмивка по посока на госпожа Мацуда и Бъкли, които наблюдаваха напрегнато ставащото, като заложили големи суми на конни надбягвания, след което отново се обърна към Джон. — Мога да ти кажа, че дълбоко се заблуждаваш! И кога ли пък си разбирал нещо от бизнес! Приказките ти са абсолютно безпочвени, ти нямаш нищо, с което да ги подкрепиш!

Джон поклати глава в гневно раздражение.

— Знам обаче, че има и още! Дори да успееш да се измъкнеш чист от неприятностите около имота, има други, от които няма да ти е толкова лесно да го направиш! Знам това, само дето не мога да го докажа! — Гласът му се извиси. — Какво си направил с парите? Това ли ти беше отмъщението — като не можеш да притежаваш Кьонигсхаус, поне можеш да го обезкървиш, а? — Знаеше, че започва да полудява, но трябваше да продължи, трябваше да разплете всичко докрай. — Има само едно нещо, в което не съм сигурен в дадения момент — дали Бен знае, че ти си убил баща ми, след като си го измамил с компанията и си ограбил парите му?

— Не!

Това беше Хелън. Но Чарлз не закъсня и неговият глас изсъска като коса, раздирайки тишината.

— Ти си луд! — каза сепнато той. — Това е най-ужасното нещо, което някога съм чувал по свой адрес! Да, аз мразех Филип! — Неговото преbledняло лице изведнъж се напълни с кръв, избликнала заедно с чувствата му. — Но аз не съм го убил, той умря при нещастен случай!

Той рязко се обърна към стоящата до него, хлипаща Хелън.

— Не се тревожи, Хелън, ние ще се погрижим за Джон. Ще му намеря най-добрите лекари в Австралия, отново ще го видим здрав. Недей да плачеш!

Той се извъртя към Джон.

— Ще приема, че ти просто не си го казал! А междувременно има някой друг, който се нуждае по-спешно от нашето внимание!

Отивам да се присъединя към издирващите горкия стар Бен! Един господ знае къде ли се е запилял. Но когато го намерим, всичко ще се изясни!

Хелън не можеше да понесе гледката на отдалечаващия се Чарлз. Виейки и плачейки, тя се нахвърли върху Джон.

— Надявам се, че си удовлетворен! — атакува го тя през потоците сълзи. — Каква беше целта на това представление, просто да бъде уязвен Чарлз или да ни смаеш всички? — Тя стисна челюсти, за да накара тракащите ѝ зъби да спрат поне за момент, защото цялата се бе разтресла в неконтролируеми конвулсии — от главата до петите. — Виж, Джон, знам, че преживяваш труден момент. Но така също и всички ние! — Това последното излезе като писък от устата ѝ.

Тя се тръшна на един стол до неможещата да се съвземе от потреса си, безмълвна Триша. Джон отиде до нея, падна на колене и взе ръцете ѝ в своите, търсейки погледа ѝ.

— Това е нещо повече от труден момент, майко! — извика той. — Татко беше убит и Чарлз е неговият убиец! Аз открих, че Чарлз е вземал пари на заем, гарантирайки връщането им с компанията, той я е обезкървил съвсем! Единствената му надежда е била да продаде Кьонигсхаус, за да може с помощта на Бен да прикрие следите си, измъквайки се чист и неопетнен от цялата тази каша.

— Не, не — хлипаше тя, — това не може да е вярно, не и Чарлз!

Джон скочи на крака, вбесен до крайност.

— За бога, майко, вземи, та порасни най-сетне! Помисли с тази своя глава! Да, Чарлз е! Да, скъпият стар чичо, брат и любовник Чарлз! А също така би трябвало да знаеш, че единственото нещо, за което още не мога да съм съвсем сигурен, е дали той е убил също така и Ели!

В този момент една мисъл го порази като гръм от ясно небе.

— Господи, докато аз стоя тук и се препирам с теб, той вече се измъква! Вероятно вече се е втурнал към летището, за да вземе хеликоптера и да офейка, докато полицията, заедно с Алекс, се щура да търси Бен! Трябва да го спра!

И той се затича в нощта, докато успее гънещият глас на Триша да наруши мълчанието.

— Не, той не е убил прислужницата, как ѝ беше там името. Не е Чарлз. Трябва да кажа това на Алекс.

Госпожа Мацуда хвърли един мек поглед към пияната Триша, после посочи към тресящата се в ридания Хелън, просната в един стол. Лицето ѝ наподобяваше състрадание.

— Хайде да ги заведем горе в къщата — каза тя.

Сковано Роуз и Гийна пристъпиха напред, подчинявайки се на кротко изречената заповед.

Госпожа Мацуда вдигна поглед към Бъкли и го потупа по ръката.

— За момче, което не отбира от нищо друго, освен от добитък, просто е удивително колко далеч е стигнал в заключенията си Джон, а? — каза тихо тя. — Но колко жалко, че не можем да му помогнем да научи онова, което не знае — и което е схванал неправилно. Страхувам се, че все пак той ще трябва да научи, че мъжът, стоящ зад всичко това, е същият, който той все още толкова много почита.

Бъкли промърмори тихо, така че Хелън да не го чуе.

— Но когато злодеят в пиесата не е някой друг, а собственият му баща...

Госпожа Мацуда се усмихна с нейната хилядолетна усмивка.

— Какво може да направи едно момче?

Господи, как може така да правят нещата в този нецивилизован Запад!

Нищо чудно, че напоследък японците се бяха открили като новата икономическа сила на света! И когато спящият великан, Китай, най-накрая се пробудеше от летаргичния си сън, който имаше едно име — комунизъм, да му мислят тогава варварите! Даже няма и да разберат какво се е стоварило отгоре им!

Даже не варвари, ами просто деца, въздъхна в себе си госпожа Мацуда. Сега, когато това стопанство се нуждаеше от силна мъжка ръка, и още по-силна жена зад него, която да дърпа конците и да оправи нещата, къде се бяха дянали всички те? Всички мъже бяха побягнали в пустошта, за да търсят един нещастник, един неудачник, който в Япония би бил оставен да се справи сам със себе си и да не досажда повече на никого, на нито една човешка душа. А междувременно всички жени се бяха залели в истерични сълзи!

Е, не съвсем всички. Безстрастно тя огледа малката групичка на оцелелите, скупчили се една до друга около кухненската маса. Ако

трябваше да бъде честна, тя трябваше да изключи от числото на разкиснатите Гийна, която все още бе пременена в оскъдния аленочервен саронг и с нечовешко пепеливо бяло лице и тяло под боята на маската, но стабилна като дърво, и Роуз, вечна и непоклатима като лицето на пясъчната скала, стояща на стража край водоема.

Но нито едната, нито другата можеха да се справят със скърбящата Хелън и нестабилната, истерична Триша. А освен тарото си, Роуз знаеше само още един лек.

— Пийни си още малко. — Тя се протегна към бутилката.

Госпожа Мацуда въздъхна.

— Не, не — слабо се възпротиви Хелън, вдигайки косата, паднала на очите ѝ, и отблъсквайки чашата назад. — Не, не искам повече, това не е спасение! — Тя погледна към Триша, захлупила се през кухненската маса, гъгнеца си нещо под нос в пиянско самосъжаление. — И, виж, Роуз, не давай повече и на Триша... трябва да се постегнем...

„А това означава ти да се постегнеш!“, яростно се обърна към себе си тя, чувствайки се засрамена заради своето емоционално избухване и уморена след дивата треска, в която бе потънала след това.

„О, боже, просто ни преведи през следващите двадесет и четири часа!“, умоляваше тя своето невидимо божество. „Просто разреши госпожа Мацуда да купи това проклето място и ние всички ще сме свободни, и аз ще съм в състояние да се погрижа за горкичкия Джон...“

Изправяйки се на крака, тя заобиколи масата, отиде до Триша и сложи ръка на рамото ѝ.

— Да ти помогна ли да си легнеш? — Тя вдигна очи към Гийна, която стоеше в напрегнато очакване до лакътя на Триша. — Ако се опреш на тази ръка...

Но в момента, в който докосна Триша, тя се оживи, опитвайки се да се пребори със себе си и да седне изправена.

— Не ме закачайте! Добре ми е тук!

Съсипаното ѝ лице, перфектно някога под течния грим и нежната пудра, а сега замацано и почервеняло от рев, очите ѝ, около които се бе размазала спиралата ѝ, и подутите ѝ устни даваха съвсем ясно да се разбере, че думите ѝ бяха само едно префърцунено перчене, но тя се

облегна в стола назад, твърдо решена да се опита да поеме отговорността за себе си.

— Не искам да си лягам! — каза предизвикателно тя. — Ще стоя тук, докато Алекс се върне, за да мога да му кажа... да му кажа онова, което знам.

— Знаеш? — отрони нежно госпожа Мацуда. — Какво знаеш?

Цялата кухня се бе смълчала, очаквайки думите на Триша. Въпреки че сега не беше време за театрални изпълнения, тя не можеше да се въздържа и да не извлече най-доброто от момента.

— Аз видях Ели в нощта, в която тя умря — произнесе победоносно тя. — Алекс мисли, че тя е била видяна за последно онази сутрин, когато нахлу в стаята ми и аз я уволних. И това каза на полицията. Но аз я видях онази нощ, идвайки за вечеря откъм къщата за гости. Аз бях последната, която влезе, значи аз съм последната, която я е видяла жива. И аз искам да кажа на Алекс!

Крейг Бъкли се изсмя невярващо.

— Ей, искаш да кажеш, че още не си му казала?

— В началото изобщо не се замислих върху това! — запротестира, упорствайки тя. — Изобщо не се развълнувах, когато тя изчезна, а и откъде да знам, че това е последната нощ, в която тя все още е била жива! Това го научих впоследствие! — Тя зарови из чантата си, опитвайки се да намери цигарите си. — Когато осъзнах това, аз се опитах да му кажа! Но той не искаше да знае, той беше твърде зает.

„Твърде зает да ти завива бурмите“, помисли си госпожа Мацуда. На глас тя каза сладкодумно.

— Та какво си видяла ти?

Триша се изправи още повече в стола си.

— Ами видях прислужницата пред къщата. Аз идвах през тревата, откъм къщата за гости, а тя идваше откъм гърба на голямата къща. Мислех, че идва, за да помага за вечерята. Един мъж я причакваше в тъмното преди тя да успее да стигне до кухнята. Той я сграбчи и те се сбиха.

— Какъв мъж? — попита настойчиво Бъкли.

Триша се нацупи.

— Не можах да забележа. Беше тъмно. Аз влизах през парадния вход, не можех да се безпокоя за някаква си двойка чернокожи, които се препират някъде си отзад!

Госпожа Мацуда се наведе напред.

— Абориген ли беше?

— Да! — каза троснато Триша.

— Як, набит, добре сложен? — вметна Хелън. — Изглежда, че е бил съпругът на Ели, Марк. — Тя изстена. — О, горката Ели! Така трябва да е било!

Госпожа Мацуда вдигна ръка и се обърна отново към Триша.

— Сигурна си, че видяният от тебе мъж е бил абориген?

— Да, разбира се! — отсече Триша. — Е, кой друг би могъл да бъде? Аз...

— Тя не го е видяла! — избухна Крейг Бъкли. — Било е тъмно, а и твърде надалеч, ако те са се сбили край задната врата, докато тя е минавала отпред. — Той фиксира Триша с гьобелсов поглед. — Ти просто си приела, че трябва да е бил чернокож, защото са се биели!

— Да, е, аз...

— Значи, би могло да е всякакъв мъж — бял или чернокож — настояваше Бъкли. — Би могло да е който и да е мъж от Кьонигсхаус — или дори някой, дошъл отвън!

Настъпи неловка тишина. Изведнъж от ъгъла се разнесе глас, който най-малко бяха очаквали да се намеси.

— Марки беше.

Всички очи се обърнаха към Роуз, която стискаше своята бутилка и се бе сгушила в ъгъла до вратата.

— Марки е видяла тя — пресипнало повтори Роуз.

— Аз ги чух. Точно преди вечеря. Него и онази... онази неструваща нищо кучка, Ели!

Роуз не споделяше максимата, че за мъртвите е по-добре да се говори само добро или нищо.

— Малката повлекана се появи точно когато щях да поднасям вечерята на масата! — изплю злобно тя.

— И оня за нищо не ставащ пияница, дето ѝ се води съпруг де, я причакваше, искаше да я спре, да не идва, до гуша му бе дошло от нейното надуване и перчене. „Каза ми, че са те уволнили!“, развика ѝ се той, „Какво правиш тогава тук?“ И тя му изпищя в лицето: „А к'во правиш ти, опитвайки се да ме спреш? Нали ти казах тази сутрин, че се връщам в момента, в който си поискам, когато съм готова и добре!“.

И те започнаха да се бият и аз го чух той да я влачи, да я бие и тя да се дере като заклано прасе.

Настъпи тягостна тишина. Хелън вдигна глава.

— Значи Марк я е убил, точно както казаха и полицаите.

— Трябва да е бил той, кой друг? — намеси се Бъкли. — В деветдесет процента от случаите обвиняват в убийство последния човек, който е бил видян с жертвата.

Госпожа Мацуда кимна.

— Като господин Мацуда и господин Бъкли доста разбира от тези неща. Ако съпругът е последният, който е бил видян заедно с жената, това е много лошо за него.

— Освен, ако той не е бил последният.

Без съмнение в гласа на Роуз се прокрадваше задоволството от триумфа ѝ над чуждестранните посетители и оня експерт самозванец, Бъкли.

— Какво искаш да кажеш, Роуз? — запита Хелън, мъчейки се да поеме контрола над ситуацията в свои ръце.

Лицето на икономката светна в опиянение от собствената си значимост.

— Духът на гус'жа Труди се появи снощи — напевно произнесе тя. — Тя дойде за господин Филип, а снощи се върна и за негодната за нищо Ели.

— Роуз... — Хелън дълбоко си пое дъх. — Защо ще идва мис Труди за Ели?

— Защото тя е мръсница! Аз я чух, чух я с Марки как му се хвали и му натяква, чух я да казва „Спала съм с всички, всички са ме имали, господин Филип и господин Алекс и господин Джон, всички, всички до един!“.

„Милостиви боже“, мислеше Хелън, „няма ли да има край на това?“

Госпожа Мацуда се облеци.

— А вярно ли е това? Или тя го каза само, за да провокира съпруга си и да го накаже?

— Не е вярно за господин Джон — отсъди Роуз. — Но е вярно за другите двама, онези на мис Труди — нейния съпруг и нейния син. А Марки не знаеше това, не знаеше нищо за това, поне не със сигурност, докато тя не му каза и не му се надсмя! Значи той я пошляпваше, тя

пищеше, а аз чувах как мис Трудис се смее, а така също мисля, че Марки Хендс е достатъчно луд, за да я довърши. Но докато той я налагаше и тя пишеше, тя непрекъснато повтаряше едно на стария Марки, преди да се отскубне от него и да избяга в пустошта. Тя каза, че за него е по-добре да си наляга парцалите или ще се намери под някой храст с глава, обърната обратно, че тя ще го уреди още тази вечер, веднага щом се види...

Напрежението в стаята сега бе достигнало връхната си точка.

— Значи е имала и друга среща? — попита грубо Бъкли. — Щяла да се среща с някой друг? Но кой?

Роуз поклати глава.

— Да се види с „него“, каза тя. Всичко, което каза, беше „него“.

Той трябваше да е тук, нямаше къде другаде да отиде.

Отдавайки се на ликуването, на триумфа си, Джон се носеше през пустошта на мотора, който пръв му бе попаднал в ръцете, когато бе изтичал от къщата и бе почувствал, че най-после, най-накрая бе хванал, бе разобличил Чарлз. Беше го предизвикал пред толкова много хора, че вече бе невъзможно да продължи да тъче мрежата си от лъжи. Затова беше хукнал да бяга! А имаше само едно място, където можеше да отиде.

И това място не можеше да бъде друго, освен летището. Чарлз можеше да управлява хеликоптер. Всички го можеха. Това беше част от начина на живот в едно огромно, изолирано стопанство, жизненоважно умение.

Чарлз трябваше да бяга, трябваше да се скрие, но първо трябваше да се измъкне. Имаше само един начин, по който можеше да го направи. Беше прекалено умен, за да вземе кола, която можеше лесно да бъде проследена от полицията по въздуха, толкова лесно, колкото орелът залавя бавно движещата се мушица. А след толкова години, прекарани в града, той не беше вече достатъчно схватлив, та да вземе кон и просто да се разтвори в околния пейзаж. Не, само летището щеше да му даде възможност да се измъкне невредим.

Докато се носеше през меката, черна нощ, твърде често борейки се с непокорната машина, мъчеща се да го хвърли на неравния черен път, който в момента се осветяваше единствено от оскъдното, бледо

сияние на луната и всяка следваща дупка по него можеше да се окаже смъртен капан, Джон започна да се чуди дали и на Бен не му бе щукнала същата идея. Старият Бен не се бе втурнал в някаква определена посока, когато побягна неவிждащо в нощта. Той не беше способен да изработи студено и пресметливо обмислен план за бягство, с определена крайна цел, той просто беше изпаднал в паника, значи можеше да бъде навсякъде.

И се нуждаеше от помощ, това бе съвсем сигурно, каквото и да бе направил. Но това трябваше да бъде оставено за после! Сега беше редът на Чарлз! Джон пришпори двигателя и моторът отново подскочи напред. Първо щеше да намери Чарлз. И тогава негодникът убиец вече нямаше къде да се дене!

Пред него летището лежеше мъртво и безлюдно, в самия край на дългата права отсечка от пътя. Той ги хвана в лъча на прожектора си, преди още да е разбрал какво гледаше всъщност — скупчени фигури, които той не можеше да идентифицира, в поза, която той не можеше да проумее. Докато се приближаваше, той различи тялото на мъж, който лежеше възник, с лице обърнато към земята. Един друг мъж беше коленичил зад него, държейки ръцете му, втори як мъжага се бореше с краката му, докато трети мъж се бе свил до втория, навеждайки се над простряната на земята фигура.

За бога, те го бяха хванали!

Докато фигурите започнаха да се изясняват на светлината на челния му прожектор и той видя най-напред Алекс, а после Джордж и Роскоу, сърцето на Джон подскочи от радост и облекчение. Те трябва да са дошли най-напред тук, дошли са да търсят Бен и са били тук, когато Чарлз е дошъл! И го бяха арестували, бяха хванали негодника, когато се е опитвал да избяга, което беше добро доказателство, все едно че се бе признал за виновен!

Той натисна газта в пристъп на някакво патологично веселие, просто не можеше да дочака мига, в който щеше да се присъедини към тях. Искаше му се час по-скоро да прекърши врата на Чарлз, да затанцува по лицето му! Той се изсмя на глас. Поне върху онова, което бе останало от Чарлз! Той трябва доста да се е съпротивлявал, ако се съди по кръвта по главата му и онова, което той можеше да види от лицето му! Но не му пукаше, не му пукаше, дори да го бяха убили!

Защото те го бяха хванали, бяха го притиснали към земята, връзваха ръцете и краката му. Всичко беше свършило, беше свършено и той беше свободен, можеше отново да започне живота си, би могъл отново да започне да живее...

Той натисна спирачката и моторът, поднасяйки леко, се закова. Самият Джон подскочи тромаво напред, изпаднал в някакво истерично облекчение, и се увеси на дръжките на мотора.

— Хей, момчета! — извика прегракнало той, надвиквайки пърпоренето на двигателя. — Хванахте го, а? Голяма работа сте!

— Джон?

Алекс вдигна пребледняло лице към предните му светлини, докато се извъръщаше от проснатата на земята фигура.

И изведнъж Джон разбра всичко.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

И изведнъж Джон прозря.

Прозря отвъд всякакво съмнение, че през цялото това време той ужасно, непростимо е грешал, до този момент, до тази последна секунда. Докато спираше, докато укротяваше мотора си във вдигналата се пясъчна вихрушка и се давеше в прахоляка, заедно с праха и пепелта той вкуси триумфа на откриването на истината, която се пресече в гърлото му и се превърна в негово поражение. Защото той най-после бе намерил отговора, който толкова мъчително и дълго бе търсил. В същия момент той разбра, че цената на това новополучено знание щеше да бъде собствения му живот.

Защото сега той бе разбрал как бе умрял Филип. Когато видя скверната тройца мъже, издебнати в рядък, непредвиден миг, замръзнали като зайци в светлините на мотора му, той изведнъж проумя всичко.

Един мъж на земята, сам, проснат в цял ръст, беззащитен срещу онези, които идеха в нощта с убийство в сърцата си.

Двама мъже да го усмирят, двама големи, едри мъжаги, мъже, потопени по принцип в насилието.

И един мъж, който да извърши делото, да се наведе над завързаната фигура със затъкната уста, неподвижно просната на земята, и да му организира едно насилствено преминаване от този свят в следващия.

Джордж и Роскоу, двете горили борци тежка категория, главорезите.

И Алекс — брата Алекс — да даде отровата. В тази секунда Джон разбираше, че пред себе си вижда убийството на баща си толкова ясно, все едно че е бил там.

И той беше на по-малко от шест стъпки от убиеца.

— Джон? — Алекс обърна лицето си по посока на светлините на мотора и заслони очи с ръка. — Дошъл си да ни окажеш помощ ли?

— Да, сигурно! — Той трябваше да измънка това, да не им даде възможност да се усъмнят, че той подозира нещо. Но дори в собствените му уши неговият грачещ глас не прозвуча никак убедително. Последва момент на безмълвие, докато тримата мъже асимилираха какво бе казал той. След това той видя как Алекс почти незабележимо се изопва, докато Джордж и Роскоу си размениха погледи.

Сега беше негов ред да се почувства като заек, пред който се е изпречила змия. Той само гледаше, докато вътре в него паниката набираше скорост — мускулите на ръцете и краката му започнаха да треперят, а мозъкът му като че ли се парализира, — как двамата мъже приключиха, без да бързат с овързването на изпадналия в безсъзнание Чарлз, така както си беше с лице към земята. След това тримата предпазливо се изправиха, начело с Алекс.

— Цяло щастие е за нас, че се случи да минеш насам — каза непряко Алек.

— Да, колкото повече, толкова по-весело — додаде Роскоу.

Партньорът му злобно се изхили.

— Винаги има място и за още един.

— Хей, братче! — Алекс не се усмихваше. — Все пак какъв вятър те доведе насам?

„Просто им отговори, дръж се нормално, играй, докато ти се отвори шанс да се измъкнеш...“

Той почти се задави в отговора си.

— Аз... аз търсех Чарлз.

— Чарлз?

Алекс го гледаше, без да примигва, с очи, студени като камък.

— И защо търсеше Чарлз чак тук?

— Защото аз... защото той...

Алекс хвърли поглед към Джордж, с крайчеца на окото си, докато продължаваше да се усмихва. Едрият мъж започна да се приближава иззад гърба му. От другата страна на Алекс Роскоу дублира движението на партньора си, без да има нужда от специална инструкция.

— Повтори — помоли спокойно Алекс. — Ти търсеше Чарлз... за?

Той тръгна предпазливо напред, двамата му главорези го следваха плътно по петите.

Вече бяха на по-малко от четири стъпки от него. Див ужас обхвана Джон, а заедно с него и някаква безумна смелост.

— Търсех го, защото мислех, че той е убил моя баща! Но аз вече не търся убиеца на баща си! Аз гледам право в лицето му! Защото знам, че това си бил ти! Ти си бил! — Задъхвайки се, Джон хвърли последното си предизвикателство в примигващото лице на Алекс. Само двамата полицаи продължаваха да гледат невъзмутимо.

— Е, какво ще кажеш, Роскоу, много интересно, нали? — изказа мнение единият.

Другият кимна бавно.

— Не е хубаво, но е интересно, мда-а-а.

— Но не мисля, че можем да оставим един глупак да тича из Областта...

— ... дрънкайки ги врели-некипели...

— ... клюки и клевети...

— ... срещу многоуважавания собственик на най-голямото стопанство в земите ни...

— ... как бихме могли, нали, господин Кьониг?

Очите на Алекс бяха твърди, искрящи и безпощадни на удълженото му лице.

— Естествено, че не можем, момчета. Какво предлагате?

Те пълзяха към него, сантиметър по сантиметър, докато продължаваха да бърборят.

— Какво ще кажеш, Джордж? Да му дръпнем едно профилактично арестче?

— Да му попречим той да ни попречи, както би казал ти...?

— И след това една нещастна случайност...

— ... съпротива при арест...

— ... опит за бягство...

— ... нападение над полицай...

— ... много начини да се сдобием с едно хубаво произшествие...

— ... фатално произшествие...

— ... за него...

— ... но не и за нас...

Командата изскочи от фините, тънки устни на Алекс като змийско изсъскване.

— Какво чакате още?

Вече бяха почти отгоре му. Огромната ръка на Роскоу се протегна, за да сграбчи дръжките на мотора, докато Джордж се навеждаше напред, мъчейки се да откопчае белезниците от широкия си кожен колан. Роскоу се усмихваше като някакъв любезен чичко.

— Сега вече няма да ни създаваш неприятности, нали, господин Джон?

Студеният, метален клон на отворените белезници вече задираше китката на Джон, когато най-накрая той намери сили да действа.

— Да! — изкрещя той, форсира двигателя и даде направо на трета скорост. При резкия старт моторът бясно подскочи от мястото си и като ритац кон се опита да го изхвърли от седлото. Но с рязкото си подскачане напред той се вряза, прегазвайки Роскоу и изпрати Джордж да се търкаля надалеч като капак на тенджера, диво виейки от болка. След това той изчезна в нощта, гмурвайки се в тъмнината на летището и препускайки лудо, толкова лудо, колкото изискваше спасяването на собствената му кожа.

Зад гърба му останаха виковете на ранен мъж и яростната престрелка на взаимни обвинения и псувни. В дива паника той премина през цялата дължина на площадката за кацане и изхвърча от другата ѝ страна. Само секунди по-късно той се блъсна в песъчливо хълмче, покрито със спечена трева и панически разбра, че падането няма да му се размине. В следващата секунда той вече летеше, изхвърчайки от мотора. Той като че ли се задържа твърде дълго във въздуха, след което с всичка сила се сгромоляса върху твърдата като камък земя.

Известно време той лежа неподвижно със замаяна, въртяща се глава, преди паниката отново да го сграбчи. С неистови усилия той се изправи на крака, опитвайки се да мисли трезво.

Да помисли, преди да са го пипнали! Беше паднал от другата страна на мотора, беше избягнал затискането, значи не беше толкова лошо в края на краищата. А изглежда, че и на мотора му нямаше нищо, реши той, докато го опипваше с ръце в тъмнината: предното колело не беше изкривено, а и двигателят запали — слава на Господа! — още от

първия път. Но той не можеше да раздвижи лявата си ръка, беше ударил рамото си, докато бе паднал. Дано само да не беше счупена. Главата също го болеше, но това можеше и да е от уискито, ако се изключеше лепненето в косата му...

Мисли.

Мисли!

Най-напред и преди всичко трябваше да си обира крушите оттук.

Внимателно той праметна крак през седалката на мотора. Все още можеше, макар и леко, да движи лявата си ръка, значи щеше да може да се справи с управлението, ако караше внимателно. А движейки се с мотора, той можеше да избегне главните пътища, където биха го търсили най-напред, и да сече направо през местността, където полицейската патрулна кола не можеше да го последва.

„Та какво чакаш още? Тръгвай!“

Той бавно потегли. Само след няколко метра той угаси предните светлини, предпочитайки да опипва пътя си, единствено с помощта на луната, отколкото да представлява лесна мишена за далекобойна пушка, съоръжена с приспособления за нощно виждане. Те можеха все още да чуват мотора, но веднъж влезли в колата, не биха различили шума на двигателя от този на собствената им машина. „Тръгвай, момче, просто върви.“

Но къде да отиде?

Не и обратно в къщата, това щеше да е първото място, където биха го потърсили. А той не можеше да си позволи и лукса да застраши живота на майка си, на Гийна, Роуз и всички останали обитатели на къщата. Той трябваше да си намери скривалище, където да се крие, докато измисли какво да прави по-нататък, докато успееше да се добере до радиостанция някъде в околността и да извика подкрепления.

Той изпадна в горчив, задушаващ го смях.

Да извика подкрепления?

От полицията?

„И кого ще извикаш, когато разбойниците се оказаха самите полицаи?“

Той се опита да се овладее. „Достатъчно! Ще се тревожиш за това, едва когато успееш да докопаш радиотелефон! Засега... просто се движи.“

Просто се движи.

Движи се.

Като Чарлз, който бе побягнал към летището, за него имаше само едно място, където можеше да отиде. От момчешките му години насам имаше само едно място, където той знаеше, че ще е в безопасност, само едно място, където никой никога нямаше да го намери, едно място, където той можеше спокойно да се отдаде на размисъл и да бъде абсолютно свободен, където тайно можеше да разполага с душата си и да си позволи лукса да се потопи в оня мир, който идва единствено с тишината, търпението и дългото усамотение.

Той ще отиде там.

И там щеше да е в безопасност.

Той обаче не беше толкова глупав, че да се запъти директно натам, а се запромъкна по обиколни пътища, като животно, което иска да запази в тайна дирите си към скритата в пустинята си бърлога. Защото Джордж и Роскоу бяха синове на тази земя, бяха израснали тук, бяха прекарвали целия си живот в преследване и залавяне на мъже, за тях нямаше да представлява трудност да влязат в дирите му.

А те щяха да го преследват, това нямаше да му се размине. Макар че той трябваше да е елиминирал Роскоу, когато го бе блъснал и прегазил челно с мотора си. Ако имаше късмет, такова можеше да се окаже положението и с Джордж. Но от шума, който бяха вдигнали, след като той избръмча с мотора си, можеше да се заключи, че те са повече уплашени, отколкото ранени. А и много повече усилия трябваша, за да се обезвредят такива наемни убийци, тези огромни мъже в разцвета на своя злосторен живот.

Освен това оставаше Алекс, той не беше изобщо засегнат при произшествието с мотора. И той трябваше да е отчаян, не би пожалил нищо, за да открие врага си под дърво и камък. Сега Алекс трябваше да го убие. В противен случай убийството на баща му щеше да се окаже напразно.

И на Ели?

И на Марк?

„Забрави това за момента!“, каза си той.

Щеше да има достатъчно време да се оправя с това по-късно. Засега той все още продължаваше да търси укритие, да търси дупката си като лисица, за да бъде ближе раните си, да спаси кожата си.

Болката в главата му се бе усилила. Сега тя се бе превърнала в пулсация, почти хипнотизираща го със своята интензивност, в някакво жестоко почукване, което предаваше морзови сигнали към болката в рамото му и съответно получаваше не по-малко болезнени отговори оттам. Той се опита да не се вслушва в нея, страхуваше се, че ако се отпусне, тя ще предизвика ново падане от мотора. И той се насилваше да прави тегели напред и назад, като преследвано животно, търсейки малки поточета, за да влиза и излиза от тях на няколко различни места, за да заблуди преследвачите си и те да изгубят миризмата му. Като описваше серия несвързани кръгове, пресичайки ги и движейки се на зигзаг, той продължаваше да кара в нощта.

Едва когато катранено черната купа на нощта започна да се накланя и изпод едното ѝ повдигнато крайче зората започна да намира, едва тогава той си позволи да се отпрати към скривалището си. Изтощен, мрачен и контузен, с коса, почерняла от спечена кръв, най-накрая той се спря на върха на възвишението, в чието подножие бе водоемът. Спускайки се по наклона на голямата чаша, той изплаши и вдигна във въздуха ято водни гълъби, които закръжиха около главата му в разтеглени, накъсани обръчи, огласяйки околността с тревожното си гукане. Почти пребит от умора, готов всеки момент да се разплаче от облекчение, той се понесе надолу към водата, после покрай ръба на езерото, към заветния вход на пещерата. После с един последен, нечовешки напън, вкара мотора вътре.

Оставаше да направи само едно нещо.

Изскачайки обратно навън, той отчупи една евкалиптова клонка и се върна назад до ръба на пущинака, внимателно заличавайки следите, оставени от мотора му. След това се оттегли в черната нощ на пещерата и се строполи в кадифения мрак на земята, напълно изтощен.

Но спасен.

Той знаеше, че е спасен.

Внимателно се опъна, настанявайки се толкова удобно, колкото бе възможно в момента, пазейки нараненото си рамо и се отпусна в блажена почивка.

Никой не би могъл да го проследи дотук. Ако изобщо беше научил нещо от Дъсти, ако беше научил нещо от момчешките си години, прекарани в полупустинята, то беше това. Беше тичал, следвайки животинските си инстинкти, но бе го направил похитроумно от животно. Дори друго животно, въоръжено с невероятния дар на обонянието и очите, които могат да виждат в тъмнината, не би могло да го проследи дотук тази нощ.

Тази нощ той щеше да почива на спокойствие.

Няколко часа сън — или каквато и да е почивка, защото вероятно той щеше да изпада в някаква полудрямка при тази болка в главата... или това беше рамото му... няколко часа... достатъчно време да реши къде да отиде, какво да предприеме.

Първото нещо, което щеше да направи утре, е да извика някого на помощ.

Но към кого да се обърне?

Към Дъсти?

По-добре към Хенри Сафък, ще се добере до Хенри, ще отиде с него до тях, ще използва техния радиопредавател. Стопанството на Сафъкови бе по-близо до града, нали? Колко бензин бе останал в резервоара? Ще му стигне ли да се добере дотам? Вероятно.

Или най-близо бе „Златната планина“, съседното стопанство, където майка му бе работила? „Мама. О, боже. Мама. И Чарлз.“

Не, тази вечер той не можеше да се изправи лице срещу лице с това, той ще поправи цялата тази лудост, цялата тази ревност, цялото това...

Утре.

Утре ще се оправя с това.

Той се протегна, беше толкова уморен, че нямаше сили дори да се прозее.

И утре беше ден.

Той лежеше в дълбоката нощ на пещерата, почти умиротворен. Утре той щеше да изясни всичко, щеше да започне отначало, разбирайки се с майка си, с Чарлз, с всички. Сега единственото, което трябваше да направи, бе малко да поспи.

Той лежеше, заслушан в тишината. Тогава в тъмнината, някъде иззад гърба му, се разнесе леко изшумоляване.

След това дойде звукът, от който повя леденият дъх на смъртта.

— Здрасти, Джон.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Той не помръдна. Но космите на врата му щръкнаха при първия пристъп на тръпките, които постепенно обхванаха цялото му тяло.

— Съжалявам за това, наистина съжалявам — продължи гласът, сякаш водеше някакъв задушевен разговор. — Знаеш ли, аз те харесвам, наистина те харесвам. И ако не си беше пъхал носа където не ти е работа...

— Ти би се измъкнал чистичък и сухичък от водата.

— Бях се измъкнал! — каза говорещият в гневно възмущение. — И се бях завърнал триумфално вкъщи като победител!

На Джон му идеше да се изсмее на ужасната гордост, с която бе произнесено всичко това.

— Съвършеното престъпление, а?

— Беше нещо повече от това! Беше нещо, което всички желяеха! Всички искаха да го видят мъртъв! — Настъпи злобна, пулсираща пауза. — И имаше защо!

Това ли щеше да бъде надгробната епитафия на Филип?

О, татко!

Вълна от скръб и ярост връхлетя Джон.

— С изключение на мен.

В тъмното се разнесе тих смях.

— С изключение на теб. Е, да, което ме кара да съжалявам. Защото то те доведе тук. Наистина, жалко за теб. — Въздишка. — Защото с прискърбие трябва да ти съобщя, че ти няма да си в състояние да излезеш оттук.

Всичко това можеше да е едно любезно вечерно парти, мислеше Джон, и каретите с гостите да се бавят поради някаква мизерна пречка на пътя.

— Много ли си сигурен?

— Да, абсолютно. Е, като се има предвид позицията, която съм заел...

Джон внимателно, предпазливо се опита да се изправи. Болката в рамото беше толкова силна, че той едва успя да се раздвижи.

— Не мърдай! — гласеше новата команда. — В ръцете си държа фенерче и револвер. Ще ти кажа, когато времето за тръгване настъпи.

Време за тръгване.

Какъв чудесен начин да се каже „време за умирање“!

От всички въпроси, които се разпукваха в главата му като фойерверки, един беше най-важен.

— Откъде знаеше, че ще ме намериш тук? Не си могъл да ме проследиш, никой не би успял. Как ме намери тогава? — Дори този въпрос да се окажеше последният, зададен от него на земята, той пак трябваше да знае къде се бе пропукало неговото майсторство да оцелява в полупустинята.

Отново смях.

— Дори не съм се и опитвал. Ти си детето на полупустинята, не аз. Но ти мислиш така, както би мислил един бушмен, движиш се така, както само едно животно би правило — въртейки се в кръг, пресичайки дирите си, за да заблуди тичащото по петите му друго животно. Аз просто реших да помисля къде би отишъл ти, къде би се опитало да се скрие животното в теб. За никого в Кьонигсхаус не е тайна, че това тук е твоето специално място, още от времето, когато си бил хлапе. Къде другаде би могъл да отидеш?

Ако той бе мислил като животно, то неговият враг бе мислил като хищник. И сега беше победен, надхитрен от една по-висша, по-жестока сила. Такава е била орисията му — да дойде тук, на това място, и да се срещне със съдбата си, идеща от същите онези ръце, които бяха отнели и бащиния му живот. Сега страхът от смъртта, който бе секнал дъха му при първия звук на този мъртвешки глас, го бе сграбчил изцяло и го бе провъзгласил за свой поданик.

— И не забравяй... — той дочу една измъчена въздишка, — ... че някога и аз бях дете на Кьонигсхаус. Това скривалище беше мое, много преди да се превърне единствено в твоє. И аз съм го обичал не по-малко от теб.

— Тогава защо... За бога, Алекс, защо? Защо уби татко?

Настъпи една сънна, мечтателна пауза.

Джон усети как се изправя, полуприпадайки от болки в рамото, които като че ли щяха да го довършат. Но той трябваше да остане

нащрек!

— Поради толкова много причини — продължи Алекс със същия странно непринуден глас, — че просто не знам откъде да започна. Със сигурност исках Кьонигсхаус. „Кралството“ беше само мое в началото, преди да се пръкнеш ти! И аз не исках ти да го притежаваш, ето ти втората причина. А може би и най-главната.

Двама братя, единият пречещ на другия да получи онова, което му се полага. На Джон му идеше горчиво да се изсмее. Той беше налучкал верния мотив. Но бе объркал поколението! Той се опита да се извърти към невидимата фигура в тъмното зад гърба си.

— Как успя да го направиш — завещанието и всичко останало?

— О, не беше никак трудно.

Алекс би могъл да дава уроци по убийство и престъпления.

— Знаех, че татко държи винаги едно копие от завещанието си в сейфа. Знаех комбинацията, беше ми я казал, когато аз все още бях единственият син и наследник в онези дни, когато той още не бе станал подозрителен, преди да се научи да мрази съпругите и синовете си. А, разбира се... — той неприятно се изсмя. — Трябва да си се досетил, че аз имах човек в къщата.

„Губя битката“, помисли си Джон.

— Човек?

— Свой човек вътре в крепостта. Някой, който работеше за мен и ми съобщаваше всичко, което исках да знам.

Разбира се.

Можеше да бъде само един човек.

Джон като че ли виждаше малкото лице пред себе си, докато произнасяше името. Гласът му беше полулукав, полустрахлив, но във всички случаи то излезе фалшиво от устните му.

— Ели.

— Позна! Госпожица Ели Хендс! — Той осъдително се прокашля. — Или трябва да кажа „госпожа“. Госпожица или госпожа, тя би направила всичко за мен, тя бе лапнала по мен още от петгодишната си възраст. Не представляваше никаква трудност да се свържа отново с нея, когато вече бях готов да поставя „завръщането на блудния син“.

Джон простена.

— Значи тя е измъкнала завещанието, за да можеш ти да го подправиш и след това...

— ... то беше изпратено на Кари в неговата проклетата банка, за да е на сигурно място и да се окаже единствено валидното в съответния ден.

— А Джордж и Роскоу?

— Момчетата? — Алекс отново се изсмя. — Онези двама психопати са ми приятелчета от детските години. Добри момчета са те, всичко биха направили за мен. Особено пък след като видяха как към тях се задава голямо парче от тортата „Кьонигсхаус“. — Той се изсмя с някакво съжаление в гласа. — И сигурно биха желали смъртта ти да настъпи по много по-мъчителен и болезнен начин, отколкото тази, която ще последва от високоефективното, плюещо огън парче желязо, в моята ръка. Мъчно ми е да го кажа, но ти направи от тях кървава каша, когато връхлетя с мотора си отгоре им. И дори при тяхното прословуто чувство за хумор, те никак не останаха очаровани.

Джон дори не се престори на опечален.

— Те си го просека! — каза прочувствено той. — И пак бих го направил!

— Не, малкото ми братче, веднъж е напълно достатъчно. Достатъчно да те обеса, но както и да е. Страхувам се, че горкият Роскоу ще изкара една отвратителна нощ, прикован към земята на площадката за кацане с два счупени крака. — Алекс все още поддържаше оня странен тон на нормален, приятелски разговор. — Но Джордж ще се върне в къщата с абсолютно правдоподобната история, че ти съвсем си превъртял, изпаднал си в лудост и без никакъв повод си ги връхлетял с мотора си с намерението да ги убиеш. Така че, когато те закарам обратно, появявайки се с няколко ожулвания по главата, които преди това сам ще съм си нанесъл, и с нова вентилационна система в твоята, която ще пробия от ухо до ухо, никак няма да ми е трудно да обявя, че ми се е наложило да те застрелям при самоотбрана.

— Самоотбрана!

Сега беше ред на Джон да се изхили:

— Това ли е причината, поради която трябваше да убиеш и Ели?

— Естествено! Трябваше да се защитя от нея, тя можеше да развали всичко! Мислех, че с нея нещата ще бъдат наред, аз ѝ обещах, че ще се погрижа за нея. Щях да се отърва от Роуз и да ѝ дам мястото

й, но тя започна да се държи отвратително след идването на Триша. Трябваше да се освободя от нея. Онази вечер й бях определил среща на водоема. Ние често се срещахме тук, преди да се появя официално на сцената. Убих я много по-лесно, отколкото си го бях представял. Просто я свлякох на земята, започвайки да я чукам, настаних се отгоре й, а после я удуших, докато я целувах. Вратът й изпука ей така! — В тъмнината се разнесе изщракване на пръсти. — Прекърши се като пилешки.

Джон се опита да не издаде ужаса и потреса си, когато отвори уста да попита:

— А Марк?

— О, за него се погрижиха момчетата. Той се оказа още по-лесен. Нищо работа, както казаха те. Пипнали го, докато се скитал из пущинака и просто го посадили под едно дърво, наливайки в гърлото му цялото къркане, което могъл да погълне. И това продължило дотогава, докато дробът му не издържал и направил „пук“. Негодникът чак не повярвал на късмета си, бил попаднал в свинския рай. Такава трябва да е била неговата представа за райско блаженство. — Той се изсмя. — Както и нейната, когато я чуках! Можеш да кажеш, че поне са умрели щастливи!

Джон не можеше да понася повече това.

— Опитай се да кажеш същото и за татко, кучи сине! — проскърца той. — Няма ли да кажеш, че и той е умрял щастлив, с двамата чукундури, седнали на ръцете и краката му, а ти — изпразващ цяла торба с кафяви кралски змии върху лицето му?

— Не, приятелю. — Гласът на Алекс изведнъж се промени. — Не, няма да ти кажа, че той е умрял щастлив. Но не съм го и искал. Исках той да умре в страшни мъки. Исках той да знае точно какво се случва и кой му го причинява. Исках да ме погледне в лицето и да разбере, че най-накрая аз съм дошъл да го пипна.

— Но защо? Защо?

— О, още ли не разбираш, приятелю Джон? Наистина ли?

Гласът в тъмнината сякаш беше стар като света и в същото време младежки, потънал в първата си скръб. Чу се звук от някакво опипване, последван от изпъкването на ключа. Светлината на прожектора изпълни малкото пространство на пещерата и Джон успя да види прегърбената, потънала в тъжни размисли фигура на Алекс, а

зад гърба му огромната сянка на злото, проектирала се на изрисуваната стена на пещерата.

— Исках той да умре в адски мъки и да знае кой го е убил! Исках да знае, че оня единствен човек в света, който би трябвало да го обича и да го защитава, и да се грижи за него, е същият, който сега се е обърнал срещу него. Както майка ми! По същия начин, по който той се обърна срещу нея! — Той дълбоко си пое дъх и въздухът сякаш изхриптя между зъбите му. — Исках го, защото желяех той да умре по начина, по който той уби майка ми!

— Не мислите ли, че все пак ви е необходим малко сън?

Разсипаната, олюляваща се Триша бе отведена отвъд, в къщата за гости, госпожа Мацуда и Бъкли се бяха подкрепили с късна вечеря от кафе, сирене и бисквити и също бяха напуснали, дори Роуз се бе оттеглила в нейните стаи с вечното си успокоително — бутилката. Все още от мъжете нямаше ни вест, ни кост. По някакъв начин Хелън бе успяла да си възвърне контрола, поне дотолкова, че да се справи с всичко това и да продължи да се усмихва, колкото и измъчена да бе усмивката ѝ.

Но сега бе започнала да мечтае за леглото си в тази нощ, която би трябвало да е последната ѝ в Кьонигсхаус. Знаеше, че не би могла да заспи, — поне не преди Джон или Чарлз, или Алекс, или Бен да са се върнали и тя да разбере какво се бе случило — но вече не издържаше и искаше да остане насаме със себе си. Тя се обърна към Гийна, която все още беше в аленочервения парцал и със следите от придаващата ѝ мъртвешки вид боя — не бе имала нито време, нито желание да се преоблича след представлението.

— Иска ми се да си легна. Ти изобщо ли не си уморена?

Гийна поклати глава.

— Искам да дочакам мъжете.

Думите излязоха от устата ѝ преди Хелън да може да ги спре.

— Всички мъже ли? Или само Джон?

Сякаш защитавайки се, Гийна подхвърли нагоре глава.

— Татко... и Джон! — каза тя.

Хелън въздъхна.

— О, скъпата ми... не знам какво мислиш... на какво се надяваш... но, ако бях на твое място, аз не бих залагала много на Джон точно в този момент...

Гласът ѝ заглъхна.

Какво ѝ оставаше да каже? „Мисля, че синът ми е полудял“?

Не беше много лоялно, казано точно от майката! Но тази полуженичка-полудете с нейните слабички рамене и огромни, разширени от удивление и страх очи, винаги предизвикваше у нея майката, не по-малко отколкото собствения ѝ син, Джон.

— Просто мисля, че той... не е добре — успя да скалъпи тя. — И не желая в това си състояние той да те нарани...

Гийна се опита да се усмихне.

— Той вече го направи.

На Хелън ѝ се искаше да я вземе в прегръдките си, да я приласкае и утеши.

— Как?

— О...

Изглежда тя не можеше да си спомни случилото се, без да избухне в плач. Мина доста дълго време преди тя да продължи.

— Миналата нощ той ми каза, че ме обича. А тази сутрин — че всичко е свършило. Край.

— Това не е типично за Джон! — беше спонтанният отговор на Хелън. Но следващата ѝ мисъл я прободеше като с нож. „Не е типично за Джон, такъв, какъвто беше — но ако е полудял...“

Те стояха там, вперили очи в страха. Тогава от нощта навън се разнесе груб, пресипнал вик и звукът от влаченето на нещо тежко. Почти инстинктивно Хелън взе в обятията си хвърлилата се към нея Гийна и те се притиснаха една към друга в панически ужас, неспособни да викат или да пищят.

Няколко минути по-късно по вратата бясно се затропа и тя бавно се отвори под тежестта на опрялото се о нея почти неподвижно тяло. Това беше тялото на мъж, облян в кръв: кръв се стичаше от една дълбока рана на главата му, едната му ръка висеше, счупена, единият му крак се влачеше зад другия — той се олюля, препъна се и почти се строполи през вратата. С вик той разпозна Хелън и подскочи към нея като някакво същество от отвъдния свят.

— Госпожа Кьониг!

— О, боже! — изпищя Хелън. — Роскоу?

— Вашият син го направи! — изхриптя дрезгаво полицаят. — Той полудя! Той довърши Бен Никълс, после се залови с нас, а сега е погнал Алекс. Той е луд! Напълно е откачил!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Той е луд, напълно е откачил.

Въобразяваше ли си или небето пред пещерата беше започнало да се прояснява? Ако можеше да накара Алекс да продължи да говори, дори тези несвързани глупости за баща им, може би той би могъл да измисли нещо, може би щеше да има някаква надежда...

— Ти не ми вярваш, нали? — Алекс изглеждаше почти развеселен. — Знаеш ли, твоята вяроност към стареца поддържа и вярата ти в него! Мога да ти се закълна, че изпитвах същото. Докато той не уби моята майка!

Нервите на Джон не издържаха, въпреки че той знаеше, че трябва да запази спокойствие.

— За бога, човече, защо му е трябвало да върши това? — предизвикателно извика той. — Тя му е била жена, той я е обичал!

Но още докато го изричаше, в ума му изскочиха отделни фрагменти или цели изречения от тайния доклад: „обвиненията в проституция и приемане на наркотици, отхвърлени, поради липса на доказателства... луксозен начин на живот без видими източници на доход...“

— Той беше открил, че тя не е това, което той си е мислил, когато се е женил за нея — каза Алекс с лице, което се бе изкривило от ярост. — Бях само едно дете, но бях свидетел на всичките им кавги. Някои хора го подтикваха да се заеме с политика, да влезе в политическия живот. Той я беше проверил, само за да се увери, че нищо лошо няма да изскочи. И лошите неща се появиха. Затова той я уби.

Не вярвайки на ушите си, Джон не можеше да се мръдне, камо ли да диша.

— Откъде... откъде знаеш?

— Аз видях всичко — каза просто Алекс. — Те излязоха на езда в пустошта. Аз вече бях там, навън, те не ме видяха. Те отново се караха и тя се нахвърли отгоре му. Той я нарече „курва“ и тя се опита

да го зашлеви. Но той успя пръв да я удари. С удара си той я отхвърли, тя се завъртя назад, падна и си удари главата.

— Значи не е било... планирано?

— Нарочно ли? О, не. Той се разрида, представяш ли си: негодникът да плаче? Опита се да я свести. После я сложи на коня ѝ и я доведе обратно. Аз трябваше по обиколни пътища да стигна до къщата. Но въпреки това стигнах първи, защото аз можех да галопирам, а той не. Така той никога не узна, че съм бил там. Но аз знаех, че той я беше убил. И знаех, че рано или късно трябва да го убия.

— Но ако той не е имал намерение да...

Алекс целият гореше. Това беше треската на лудостта.

— И каква е разликата? Няма никаква разлика, що се отнася до нея или до мен! Тя беше мъртва, нали? А сега и той е мъртъв!

Той се опъна назад и като че ли размишляваше. Маниакалният плам в очите му се беше стопил до мъртвешка, сънна, непроницаема чернота и лицето му се бе изпразнило от всякаква емоция.

— А сега ти трябва също да умреш, Джон. Много ми е мъчно, че става така. Но виждаш ли, просто не мога да оставя да висят свободни краища и цялата плетка, с едно дръпване, да бъде разплетена. Не мога да си го позволя, не и сега, след като стигнах толкова далеч. — Той отново се протегна и се раздвижи. — Хайде, дигни се сега. Изправи се.

Навън последната зора, която щеше да посрещне в живота си, бе докоснала и прошарила сивкавочерната здрачина с отделни пръски в огнено и алено розово. В разредения здрач вътре в пещерата Джон успя да различи по-тъмния отблясък на метала и почувства студеното дуло на пистолета да се допира до слепоочието му.

— Мисля да го направим навън. Какво ще кажеш? — каза весело Алекс. — По-лесно ще е за мен после, ако те отведе малко по-близо до колата. А може би, вместо да те карам обратно, ще е по-добре да те изгубя някъде из пустошта — където дивите кучета динго и хиените ще разрешат проблема ми с тялото ти. Хайде, ставай. — Оръжието отрази един заблуден лъч светлина, докато той замахваше по посока на отвора на пещерата. — Тръгвай навън.

Със свръхусилие Джон се изправи на колене, чудейки се на себе си, докато го правеше. Защо да улеснява копелето му недно, като излиза навън? Ако трябва да умре, защо просто не умре тук, ей така —

да легне и да умре? Искаше ли да хвърли един последен поглед на света, който обичаше толкова много? Просто да си вземе сбогом с тази последна за него зора, разпукваща се над пустошта? Той се запрепъва към тесния отвор и вдигна глава към небето.

— Когато стигнеш отвън, обърни се с лице към мен — настигна го гласът иззад гърба му, — или легни по гръб, ако предпочиташ! След като това е самоотбрана, трябва да те прострелям отпред.

„Ах, ти, копеле мръсно!“

В душата му се надигна буря и помете всичко, когато Джон се изправи навън и погледна към хоризонта. Ако трябваше да умре, той щеше да умре загледан в изгряващото слънце, стъпил здраво на краката си. Щеше да умре, сражавайки се. И в името на Господа, той нямаше да лежи и да се моли за това! „Нека копелето ме застреля, ако му стиска, вече съм готов!“

С дивашко, странично подскачане той се хвърли срещу стената на пещерата и изрита с всичка сила това, което трябваше да се намира зад гърба му. Едва ли не в същия миг, в който кракът му потъна в меката плът, той чу как пистолетът изтрополя на пода, докато фенерчето направи широка дъга и също се изтъркаля нанякъде. Той диво залази обратно в тъмнината, млатейки с крака и юмруци. Докато продължаваше да рита с двата си крака Алекс, ровещата му наоколо ръка напипа пистолета.

— Взех го, в мене е пистолетът! — зловещо изграка той. — Стой, където си, в мене е проклетият пистолет!

Настъпи мъртва тишина. След това до неговия напрегнат слух достигна звука на животинско преглъщане, на едни дробове, които с мъка се повдигат и свалят в тъмнината. Той заопипва за фенерчето там, където то трябваше да лежи, в подножието на стената.

— Алекс, всичко свърши, пистолетът е вече у мен!

Той почти си въобрази, че чува смях. Тогава, след като достигна фенерчето, обърна лъча му и го завъртя в бясна дъга, той видя как една черна фигура се измъква от кръга светлина, а след това и през входа на пещерата. Той се измъкваше!

Джон се олюля и се изправи на крака.

„Ще го пипна, татко, ще го пипна...“

Навън нощта изтъняваше с обещанието за нова зора. Той можеше да види как една пълзяща фигура издълбава пътя си нагоре по

стръмното, прилепвайки към стената на огромния пясъчен насип, откъм лицето на скалата с пещерата в основата ѝ.

— Предай се, Алекс! — извика дрезгаво той. — Идвам след теб и държа в ръка пистолета! — Но още докато говореше неговите думи се разпиляха безполезни в утринния въздух.

Упорито той се хвърли в преследването, заставяйки се да се движи напред. Сега цялото му тяло бе обхванато от болката, самият той бе една пулсираща болка: от раната на главата си до натъртените си крака. Но той трябваше да хване Алекс, той трябваше да пресече пътя му за отстъпление!

Като пустинно животно той яростно задраска, за да постигне възможно най-голяма скорост. Вече можеше да вижда Алекс все по-ясно и по-ясно в светлината на утрото. Повече нямаше да вика, сега имаше нужда от всичките си сили.

Неговата жертва вече приближаваше върха, където огромното пясъчно плато се издаваше напред в студената си величавост, надвесено мрачно над водоема. Но той го настигаше, настигаше го с всеки метър. Веднъж да стигнеха върха! В момента, в който земята станеше гладка, той можеше да го вземе на мушка, да вдигне пистолета и...

Изкачващата се пред него фигура бе достигнала върха и се бе впуснала в бягство. Няколко стъпки само и той също беше на равното. Той видя как Алекс тича през равната скална повърхност, опитвайки се да стигне другия ѝ край. Стигнаше ли там, той щеше да се изгуби в шубрака, да се изтъркули надолу по брега и да изчезне. Стягайки се, Джон изцеди от себе си последните сили. Тогава изкрещя и гласът му прогърмя така, все едно че той стоеше зад всяка своя заплашителна дума.

— Веднага спри на място или ще пръсна проклетия ти череп!

Двадесетина метра по-нататък бягащата фигура на Алекс замръзна на място. С последни, отчаяни усилия, Джон скъси разстоянието между тях до нула.

— Предай се, Алекс! Стига толкова! Всичко свърши!

С вдигнати нагоре ръце, Алекс се извъртя, за да го погледне в лицето. Той изглеждаше почти умиротворен.

— Значи ти победи, а, малко братче? — каза тихо той, продължавайки да се отдалечава заднешком.

— Остани където си! — извика Джон.

— Или какво? — отвърна подигравателно Алекс.

Той все още вървеше нататък заднешком. Отчаяно Джон се хвърли напред, за да намали разстоянието помежду им. „Или какво?“, беше казал Алекс. Можеше ли той хладнокръвно да го застреля? Едно беше да се нахвърли върху него в пещерата, когато нещата стояха просто на живот и смърт. А съвсем друго да хвърлиш във въздуха близко човешко същество и да го лишиш от съществуване, да го изпратиш на безвременна разходка в царството, където всички щяха един ден да отидат.

Но ако той се размекнеше сега...

Ако дадеше възможност на Алекс да разбере, че той не може да го направи...

„Ще го пипна, татко, ще го пипна...“

Той подскочи злобно напред.

— Или ще те убия, копеле такова, така както ти уби баща ни! Единственото, за което съжалявам, е, че не мога да те убия с голи ръце! Бих искал да те видя как се залюляваш на най-високото дърво в Кьонигсхаус, вместо да идеш да гниеш в затвора до края на проклетия ти, скапан живот!

— О, не, приятелю. — Алекс продължаваше упорито да върви назад, отдалечавайки се от него. — Няма да се върна там, никога не ще се върна отново там!

В един момент на потрес и ужас, Джон осъзна, че Алекс се придвижва към ръба на скалата, към самата зейнала паст на пропастта, там, където пясъчното плато пропадеше право надолу към водоема под него.

Дяволската скала.

Алекс беше неестествено спокоен, дори екзалтиран.

— Виждаш ли, като всеки Кьониг, аз не мога да се примиря със загубата. А има едно нещо, което със сигурност бих изгубил сега и чиято загуба най-вече не мога да понеса. — Той се засмя непринудено. — Предай на мис Триша колко много съм я обичал. — До края на живота си, Джон никога нямаше да забрави болката, която премина по лицето на Алекс при споменаването на името ѝ. — Няма нужда да ѝ казваш да не скърби твърде дълго, тя и без друго ще ме забрави до края на идущата седмица.

— Алекс, виж...

Алекс дори се усмихна.

— Да, знам, че ти си падаш по историята, Джон, и онези приказки за всичките наши предци. Как мислиш, дали сънят на духовете ще стане по-спокоен, ако един Кьониг се присъедини към тях тук, в подножието на Дяволската скала?

— Алекс...!

Господи, сам той бе пожелал да го види мъртъв, но сега от цялата си душа Джон не искаше той да умре.

— Чуй, чуй ме, не бива да правиш това!

Но той бе проговорил много късно. Докато слънцето изскачаше над хоризонта, Алекс подскочи тихо, като политнала птица, в къпещата се в огън и злато пропаст, завъртя се за момент и после вече го нямаше.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

— Джордж? Милостиви боже!

Фигурата на вратата беше образът на самия ужас. Косата му бе объркана и цялата в кръв, кръв се бе спекла и по измъченото му лице. Едната му ръка висеше безпомощно отстрани, а той влачеше и единия си крак, докато се хвърли в кухнята.

— Джон го направи — каза дрезгаво той. — Бяхме отишли на летището, да търсим Бен Никълс — аз, Роскоу и господин Алекс. Пристигна Джон на мощния си мотор и просто ни размаза! Роскоу е много зле, остана там. Той почти ни уби нас, двамата!

Той се строполи в един стол.

— Но къде е сега Джон? — извика Хелън. — И къде е Алекс?

— Джон се изгуби в пустошта — проскърца Джордж. — Алекс тръгна след него. Той... ще го върне обратно.

Нещо в начина, по който го каза, смрази Хелън до костите.

— Е, тогава да видим какво може да се направи за теб сега! — каза тя, отивайки до шкафа, в който държаха аптечката за „първа помощ“. Механично тя взе оттам памук и дезинфектант. Но дори когато се зае с почистването на раните на пострадалия, в което Гийна мълчаливо ѝ помагаше, нейният ум продължаваше да се бунтува.

„Не ми се вярва Джон да направи това! Той никога не е наранявал жива душа. Причина, поради която да нападне този мъж, той нямаше, поне доколкото знам. Значи нещо се е случило междуременно.“

— Е, сега е по-добре!

С почистена от кръвта глава и обработена рана на челото, покрита с пластир, Джордж приличаше много повече на себе си, отколкото онова мрачно привидение, което бе допълзляло преди малко. Изглежда, че си бе възвърнал подвижността на ръката и крака, защото отказа предложената му от Хелън превръзка през рамо. Той също ѝ забрани да се обажда за линейка.

— Не, така или иначе трябва да почакаме малко. Господин Алекс ще докара Джон всеки момент. И няма да се учудя, ако тогава изобщо не ни е необходима... медицинска помощ.

Отново Хелън почувства пропъльзването на предупредителния страх.

— Къде са Роуз и останалите? — запита Джордж. — В леглата? — Предпазливо той разхлаби стегнатия си колан, измъкна пистолета от кобура и го остави да лежи пред него на кухненската маса. — И ние трябва да си създадем малко комфорт, докато така и така чакаме — отбеляза той. — Настанете се удобно някъде, мили дами. Приемам, че ще ми правите компания, докато очакваме с нетърпение завръщането на момчетата. Така че седнете някъде.

Припомняйки си след това, Хелън не можеше да каже в кой точно момент бе разбрала, че са в опасност. Но докато времето минаваше, а Джордж продължаваше с тъпите си закачки, безпокойството, което в началото беше само леко стъписване и неопределена потиснатост, малко по малко премина в истински страх. Защо Джордж ѝ бе забранил да викне помощ за партньора му? Защо Алекс се бе спуснал в преследване на Джон, вместо просто да се върне тук и да извика медицинските работници, ако той наистина беше луд, както казваха те? И най-вече, къде, къде беше Джон?

През масата тя можеше да вижда изпитото лице на Гийна, побледо дори от мазките пепелна паста, които още стояха по него. Горкото момиче! Тя страдаше двойно повече, мислейки за баща си и за Джон. Къде бяха останали всички те?

Разговорът замря. Гийна седеше като призрак, докато Хелън отчаяно се опитваше да измисли какво да прави.

Какво можеха да направят, освен да чакат?

След като половината обитатели на къщата се бяха впуснали в преследване из околността, последното нещо, което им липсваше, беше да съставят още една издирваща дружинка!

Те едва повярваха на ушите си, когато чуха приближаването на джипа — толкова дълго бяха се надявали да чуят този звук. Сега изсвирването на спиращите гуми и стъпките по верандата бяха съвсем реални.

— Това ще да е господин Алекс — произнесе Джордж със задоволство. — Сега вече ще знаем какво да правим!

Но човекът, който уморено влезе през задната врата, не беше Алекс.

— Навсякъде търсих Бен, но не открих никаква следа — декларира Чарлз още с влизането си.

Той изглежда изтощен, отбеляза Хелън. Когато видя групата, събрана около масата, неговото лице не промени израза си. Но докато той влизаше, ръката на Джордж се придвижи предпазливо към пистолета.

Гийна преглътна.

— Никаква следа от татко? — каза дрезгаво тя.

Чарлз се спря на вратата, подпрял се по цялата си дължина на касата, лицето му беше посивяло от умора. Изглежда той продължаваше да не обръща внимание на Джордж, още по-малко на раните му или пистолета, лежащ под ръката му.

— Не и там, където търсих — каза той. — Но видях светлините на полицейската патрулна кола, която се отправяше към летището, затова там не съм проверявал. Може би една разходка дотам ще се окаже полезна, след като се подкрепя с една бира. — Внимателно, почти на пръсти, той мина зад Джордж на път за хладилника. — Някой друг да иска бира? — Той отвори вратата на хладилника.

— За мен не, господин Кьониг — каза Джордж и в гласа му се усети открита заплаха. — Моето мнение е, че всички трябва да седим и да си кротуваме тук, докато господин Алекс се завърне. Защо не донесете бирата си тук и просто не поседнете, за да ни правите компания?

— Нямам такива намерения!

Блъскайки вратата на хладилника, Чарлз атакува Джордж изотзад, сграбчвайки с едната си ръка врата на полицая, докато в другата държеше нещо, което заби в гърба му.

— Ти не си единственият, който има пистолет, негоднико! Хелън! Вземи му револвера!

Едва ли не преди Чарлз да извика, пръстите на Хелън се заключиха около студения метал и го издърпаха от ръката на Джордж. С нетрепваща ръка тя го насочи към главата на Джордж и много й се искаше той да й даде и най-малкия шанс, за да стреля.

— Гийна, донеси въже! Бързо! — изкряска той. — Хелън, ела с пистолета тук!

Едва когато сграбчи пистолета в ръка и го притисна във врата на полицая, Чарлз се изправи от своята приклепнала позиция, за да покаже какво държеше в другата си ръка.

— Ти си първият измамен негодник, който е бил арестуван с бутилка бира! — заяви той. — Аз просто си опитах късмета, за да не вляза в примката, в която е влязъл Джон, така както ти каза. Не знам, по дяволите, какво се разиграва тук. Но със сигурност знам, че едно ченге, което е наистина ченге и е с всичкия си, не би държало под прицел две жени, без да има основателна причина за това. Затова сега ще те овържем едно хубавичко, а след това аз ще се обадя по радиото до полицейския участък, за да извикам подкрепление. И може би тогава най-накрая ще открием какво става тук!

Той лежеше на самия ръб на водата, като някакъв летящ герой, паднал от небето. Когато Джон наближи, видя, че той е мъртъв. „О, Алекс“, изплака сърцето му, „така ли трябваше да умреш?“ Но още в секундата, в която изплакваше въпроса си, той знаеше какъв е отговорът.

Несръчно той се опита да пренареди разбитото тяло, отдавайки му последна почит, като изправи счупените ръце и крака, без да смее да пипне лицето му. Недокоснато от ужасното падане, то все още бе на оня Алекс с неговата фатална красота, такъв, какъвто завинаги щеше да остане в спомените му: кожата му продължаваше да блести, все едно че не беше мъртъв, големите му тъмни очи бяха все така отворени и вперени в света, който го бе предал.

В този момент цялото съществуване на Джон преля от любов към изгубения брат, роден в разкош, но успял да наследи не кралството, което му е било обещано, а само горчивината на омразата и болката. Може би сега неговият измъчен дух най-накрая бе намерил покой, когато беше преминал в сънното състояние на вечността. Още дълго Джон остана да бди над него, оплаквайки шанса, който беше загубил, скърбейки за брата, който той така или иначе никога не беше имал.

Сега се надигаше нова зора, денят, който Алекс беше орисан никога да не види. Най-накрая Джон се изправи сковано на крака и тръгна да търси колата, която беше докарала Алекс тук. Той я намери скрита сред горичка каучукови дървета. Ключовете така си и стояха на

таблото. Настанявайки се с мъчително усилие зад волана, разкъсван от болките на тялото и душата, той запали колата и отпраши към летището.

Единственото, за което сега се молеше на бога, бе Чарлз да е все още жив. Ако човекът, когото бе видял прострян на земята, целият в кръв, бе изкарал цялата нощ, овързан като пиле, положението му можеше да се окаже трагично. Но докато пришпорваше тежката патрулна кола с най-бързата скорост, която смееше да развие в сребристо просветващата утрин, той прехвърляше през мозъка си и една друга възможност. Затова, когато проскърца със спирачките край овързаната, все още лежача на земята фигура, скочи и се надвесил над нея, той изобщо не беше изненадан да открие под маската от кръв и прах лицето на Бен.

— Как си, приятелю? — запита загрижено той.

Бен се размърда и изстена.

— Все още е жив, цяла нощ е стенел! И пак ще е по-добре, отколкото аз, ако в най-скоро време не ми се окаже някаква проклета помощ!

Викът идеше от Роскоу, който лежеше в прахоляка наблизно.

— Не се тревожи, приятелче! — изкрещя му в отговор Джон. — Ще ти докарам аз една помощ! А там, където ще идеш, и то за много, много дълго — няма да има изобщо за какво да се тревожиш!

— Сега вече ще се оправи. Докторът каза, че всичко, от което има нужда, е една добра почивка.

Подбирайки Джон и Чарлз пред себе си, Хелън напусна стаята в бунгалото за гости, където бледата Гийна остана да бди край леглото на Бен, и ги поведе обратно към къщата. Почти бе дошло време за обяд, но тя чувстваше, че още не може да се справи със сутринта. Водовъртежът на събитията ги бе пуснал от прегръдките си изтощени и сега те бързаха да научат последните новини от това, което се бе разиграло. Госпожа Мацуда и Бъкли твърдо се бяха оттеглили в стаята си. Но това само бе освободило останалите да се оправят така, както им е угодно.

— Някой да иска кафе?

— Аз ще го направя.

Хелън с благодарност забеляза, че Роуз се беше отърсила от потиснатото си настроение и сега даваше най-доброто от себе си, за да се върне животът им в нормалните си релси.

— Благодаря ти, Роуз — каза топло тя. — Ще го прием на верандата.

Навън слънцето спокойно припичаше, все едно че събитията от изминалата нощ изобщо не се бяха случили. Джон енергично се разположи в един стол и поклати невярващо глава, докато се удивляваше на бързината, с която се бяха развили събитията. От момента, в който той се бе втурнал към летището, нещата се бяха задвижили толкова бързо, че се бяха изплъзнали от неговия контрол.

— Намери се! — беше извикал той към Гийна, препъвайки се на прага на кухнята. — Бен се намери и е жив!

За негово най-голямо облекчение, Чарлз вече се бе обадил да извика полицията и „бърза помощ“, и то точно навреме. Както беше предположил, по време на лудешкото си каране от водоема към летището, бягащият Бен е бил сгачен от Алекс и неговите наемни убийци, които са се страхували от разкритията и евентуалното проваляне на продажбата на Кьонигсхаус. Изглежда, планът е бил просто да го обезвредят, удряйки го по главата, и кръвта от този удар беше покрила лицето му, променяйки го до неузнаваемост, което бе и заблудило Джон в тъмнината.

— Но той направо е имал късмет, че ти си отишъл нататък — каза Хелън, потрепервайки. Джон също подозираше, че ако не се бе появил, „обезвреждането“ на Бен би могло да се превърне във вечно.

Гледката на Джон, Бен и ранения Роскоу бе дошла твърде много за Джордж и той моментално капитулира. Не след дълго той вече развиваше своята версия пред представители на най-висшата полицейска инстанция в Северната област. И още преди изгрев-слънце беше пристигнал един полицейски хеликоптер, за да откара него и неговия партньор до държавния затвор, за да дочакат там процеса и присъдите си за многобройните си и най-разнообразни престъпления. Същият екип беше събрал тялото на Алекс, останало край водоема, и го бе отнесло в параклиса, където то щеше да очаква своето погребение.

Смъртта на Алекс беше легнала като покров над всички тях.

— Има толкова много неща, които все още не разбирам! — упорито каза Хелън.

Чарлз направи гримаса.

— Не е толкова трудно. Той е избягал, за да се освободи от сянката на баща си. Но когато е пораснал, е разбрал какво е загубил и е пожелал да се върне. Той искаше Кьонигсхаус и своето наследство. — Той хвърли ироничен поглед към Джон. — Хората убиват и за далеч по-малко!

Джон изстена.

— Чарлз... аз дори не знам откъде да започна с извиненията си... не знам какво да кажа...

— Забрави. След като и бездруго вече знаеш кой е истинският злодей.

— Мисля, че можем да хвърлим малко светлина върху деянията на последния. — Това беше полицейският инспектор, който беше потресен да научи за трагедията, разиграла се на негова територия, повече от откритието за съществуващата корупция в поверената му полицейска сила. — Вече разполагаме с някои подробности, след като сваляхме отпечатъците от пръстите на покойния Алекс Кьониг. И мога да ви уверя, че това е една твърде интересна история.

Хелън се надигна, за да го приветства с добре дошъл.

— Защо не седнете, инспекторе? Не искате ли малко кафе? И моля ви... разкажете ни онова, което знаете.

— Историята на Алекс Кьониг, наричащ себе си още и Кинг, е историята на една измама — започна инспекторът. — При това в грандиозен мащаб. Той е основавал мними компании и е злоупотребявал с получените суми. Бил се е усъвършенствал в това — достатъчно, за да си осигури луксозен живот по целия свят. Но някъде някаква брънка от веригата се е изплъзнала от вниманието му и ние го заловихме. А той влезе в затвора за дълго.

Джон все още дочуваше последния, отчаян вик на Алекс: „Няма да се върна отново там...“.

— Той не е могъл да го понесе, изглежда това го е докарвало до лудост — независимо че като затворник за граждански престъпления той не е бил на особено тежък режим. В затвора той се паднал в една килия с някакъв отклонил се от правия път адвокат. Дали там или по-рано, но той успял да прибави към репертоара си и подправяне,

фалшифициране на документи. Още от детските си години той е знаел, че Филип Кьониг държи завещанието си в сейфа на своя офис. Това е било документ, който той никога не би поверил на компютъра. Всичко, което е трябвало да направи, било да накара Ели да го открадне оттам и после да изфабрикува допълнението, което му давало правото да сложи ръка на всичко. — Той направи пауза. — Все още ни остава да направим съдебна експертиза на завещанието. Но аз съм убеден, че тя ще докаже единствено, че мнимото допълнение е направено от ръката на Алекс Кьониг.

— И все пак той изигра всичко толкова добре, направо великолепно! — каза, удивлявайки се, Хелън.

— До развързката — каза бавно Джон. — Бен не беше единственият, който се огъна по време на представлението на Гийна. Макар в оня момент да не съм го прозрял. Но сега разбирам защо танцьорите направиха такова голямо впечатление на Алекс: оня, който бе направен като Филип, и другите, изобразяващи змиите. Спомняте ли си? Те бяха изрисувани в съответните шарки и бяха като истински, докато пълзяха наоколо... това може да го е накарало да си мисли за нощта, в която той и другите двама са пълзели, за да убият татко. Може да е помислил, че някой го е разкрил.

— Е, някой наистина го беше разкрил! — каза сухо Чарлз. — В края на краищата — това беше ти!

— Е, ако научим нещо ново, аз ще се върна, за да ви го съобщя — каза инспекторът, изправяйки се на крака. — Но може изобщо да не се тревожите за онези двама мошеници, Роскоу и Джордж. Това мога предварително да ви обеща. След всичко онова, което са извършили, ние спокойно можем да ги заключим и да хвърлим ключа в морето!

В пълно мълчание те го гледаха как се отдалечава. Безмълвието се проточи тягостно дълго. Накрая Хелън каза.

— И какво ще правим сега?

— Е, аз се връщам обратно в Сидни — каза Чарлз, също изправяйки се да си ходи. — Ще взема хеликоптера заедно с Мацуда и Бъкли, когато те си тръгнат днес следобед. — Той ледено се усмихна. — Мисля, че вече са схванали, че няма да има никаква продажба, сега, когато новият собственик на Кьонигсхаус поема контрола в свои ръце.

— Задръж малко, приятелю.

Джон се обърна, за да погледне Чарлз право в очите.

— Някога татко направи завещание, което оставяше Кьонигсхаус на мен, а целият друг бизнес, както и авоарите, на тебе и на мама, нали така?

Чарлз замръзна.

— Да, така беше.

— Е, що се отнася до мен, това все още е в сила. Всичко, което искам аз, е това място. Ти и мама може да вземете останалото.

— Джон! — Хелън се наведе напред, лицето ѝ бе превъзбудено. — Сигурен ли си в това, което казваш? Ти все още не си се оправил след удара в главата.

Джон се усмихна.

— Абсолютно сигурен! По-сигурен отколкото за каквото и да било друго! — каза радостно той. — А и аз не отбирам нищо от бизнес, както Чарлз между другото изтъкна снощи! Пък и нямам желание да разбирам. Така че всичко е ваше. Ако ме питате мен, с това даже ще свалите ненужен товар от гърба ми. — Той погледна отново към Чарлз. — Може би ти ще можеш да продадеш този клон на бизнеса на госпожа Мацуда, за да я успокоиш след загубата на Кьонигсхаус.

Чарлз кимна. Очите му светнаха.

— Това е идея.

— След това можете да си разделите парите с мама.

— Но, Джон, скъпи...

— Хей, не искам повече разпавии! — Джон се протегна и стисна рамото на Хелън. — Ако бях на твоё място, мамо, просто щях да взема парите и да избягам!

— Е, за съжаление, това е нещо, което не можем да направим — поклати Чарлз глава. — Вече няма смисъл да се крием. Ти беше прав относно вземането на заеми срещу собствените ни компании, цялата онази лудост, която ни принуди да търсим начини да се измъкваме от нея. Беше прав и за Бен, той прикриваше всичко и представяше счетоводните ведомости във възможно най-благоприятния им вид, за да можем да осъществим тази сделка, обаче Крейг Бъкли надуши и разкри всичко. Единственото, което не знаеш, е кой е отговорен за всичко това.

Джон се стегна.

— Започвам да се досещам кой е бил той.

— Беше приумица на Филип — каза с болка в гласа Чарлз. — Той беше свикнал с мисълта, че аз ръководя бизнеса в града и тогава всичко беше честно и почтено. Но напоследък изпадна в някаква лудост, стана лаком за пари, за власт... о, даже не знам за какво. Той беше движещата сила на всичко това, той го направляваше и колкото повече губеше, толкова повече вземаше на заем. Как можех да спра банките да хвърлят пари по него?! Някои от сделките му бяха направо мошенически. — Той се изсмя безмилостно. — Какъвто бащата, такъв и синът. Дуото Мацуда откриха също и това.

Джон преглътна.

— Значи не е останало нищо? Компаниите са само черупки?

Чарлз поклати глава.

— Не напълно. Сега, когато можем да сложим нещата под контрол, все нещо ще може да бъде спасено. Е, няма да е богатството, за което мечтаеше Алекс, бедния негодник. Но ще можем да приключим на чисто и да започнем отново от нулата с някаква малка сума в банката. — Той вдигна глава. — Мисля, че трябва да отида и да поговоря с госпожа Мацуда. Вероятно тя ще се заинтересува.

Хелън изчака Чарлз да се отдалечи, преди да започне да говори.

— Има толкова много неща да ти казвам — започна дрезгаво тя. — Чарлз говори за „лудостта“ на Филип, за неговата алчност. Но твоят баща наистина е бил болен! В бюрото му открих писма от специалисти. Той е имал мозъчен тумор и бавно е умираше от него. Един Господ знае от колко време го е имал. Но той не може да бъде държан отговорен за действията си.

— Но е бил отговорен за някои от тях.

Нямаше смисъл да бъдат премълчавани повече тайните, както беше казал Чарлз, беше дошло време всичко да излезе наяве.

— Мамо, не знам какво ще означава за тебе това — каза нежно той. — Но от Алекс научих, че татко е убил Труди. Той ги е видял да се бият, там навън, близо до водоема. И татко я е ударил и я съборил с удара си на земята. Това е едната причина, поради която Алекс е убил татко, втората е — заради Кьонигсхаус.

Хелън седеше и не мърдаше. Той помисли, че това я е наранило жестоко. Но когато гласът ѝ най-после излезе, макар и много тих, не съдържаше никаква изненада.

— Винаги съм си мислила, че той трябва да е убил жена си.

— Мислила си, че татко е убил жена си... и въпреки това си се омъжила за него?

— О, не преди това! Не и когато за първи път го срещнах. Но след това започнах да се страхувам... — Тя притисна ръка към устата си. — Трудни е била много опитна ездачка. Няма никакъв резон в това тя да падне по такъв начин. А и Филип имаше кошмари — той крещеше и викаше — аз знаех, знаех си.

— Не си ли мислила, че един ден това ще се разкрие?

— Разбира се, че съм си мислила! Особено пък като умря! Бях ужасена, че той може да е оставил някакво свидетелство срещу нея или срещу себе си — някакво доказателство за това, което е извършил — а аз все още исках да запазя името му чисто, исках да ти попреча да научиш, за да не изгубиш вярата си в него.

„Неведоми са пътищата и средствата на майчината любов“, мрачно се удивляваше Джон. Значи затова Хелън толкова отчаяно се мъчеше да проникне в сейфа. Тя не се е страхувала, че там ще намери нещо срещу себе си — единствената ѝ мисъл е била да опази репутацията на съпруга си в името на собствения си син.

— И ти просто си продължавала да живееш с това? Не си ли помислила да отидеш и да разкажеш всичко в полицията?

Тя му се усмихна и в усмивката ѝ се съдържаше цялата ѝ безгранична любов.

— Джони, но тогава аз вече имах теб! Най-прекрасното малко момченце... и той беше твоят баща! Как можеш да ти направя това, аз те обичах толкова много. — Очите ѝ помръкнаха. — А аз обичах и него. Обичах го и го съжалявах. Защото, знаеш ли, той до края на живота си не можа да го преживее. Никога не престана да плаща. Цял живот плащаше и плащаше. Той никога вече не е могъл да бъде спокоен или щастлив от деня, в който тя е умряла. — Хелън въздъхна. — Е, може би те всички са отново заедно, само тримата — той, Трудни и Алекс.

Крайно време беше безкрайното плащане да спре.

С безкрайно нежен, обичлив жест Гийна приглади назад падналата на челото коса на баща си. Тя седеше до леглото му и потупваше измъчената му ръка.

— Добре ли си, тате?

Бен възпроизведе една разводнена усмивка.

— Много по-добре, отколкото заслужавам!

— О, престани със самообвиненията си!

От събитията през изминалата нощ и от разговорите сутринта Гийна беше успяла да схване, че ролята на баща ѝ в „Кьониг Холдингс“ не е била никак за завиждане, макар обвиненията срещу него да не бяха неоснователни. Но тя страдаше от мисълта за собствената си вина за окончателното прекършване на баща ѝ — ако не беше настояла да се направи маската на Филип за танцьора, който възплащаваше господаря Кьониг в кулминацията на нейното шоу като начин да уязви Джон, Бен не би се разпукал по шевовете така, както се бе получило. И със сърце, все още кървящо от измяната на Джон, тя беше повече от съгласна да прехвърли вината за грешките на баща си изцяло върху Кьонигови.

— Ти просто си се поддал на натиска! — каза разгорещено тя. — Нищо от това не е твоя лична грешка!

— Някои от тях са си само мои — отвърна Бен с дълбока въздишка. — Но сега всичко свърши. Джон и Чарлз ще извършат продажбата и с малко късмет аз ще мога да се оттегля от компанията и да забравя за всичко.

— Това се казва дух! — каза твърдо Гийна. — И ние съвсем скоро ще се махнем оттук! Ако не днес, то ще вземем хеликоптера веднага, когато ти си в състояние за това. И никога вече няма да се върнем, нали? — Очите ѝ бяха плувнали в сълзи.

— За нищо на света ли? — попита Бен тъжно. Той се поколеба. — Дори не и за Хенри Сафък?

— Хенри? — Гийна се усмихна, без да остави и най-малка надежда. — О, татко, той не ме интересува. Когато го видя, ще му кажа. Той само е увлечен по мен. Ще го преживее. — Тя стана и отиде до прозореца. — Това не е истинската любов.

— Просто исках всичко да се нареди добре за теб. Всичко беше заради теб.

Джон погледна към Хелън с очи, изпълнени със сълзи. Как е могъл да бъде толкова жесток към нея, толкова глупав? И като я

виждаше сега толкова уморена и беззащитна, той изведнъж разбра, че никога не я е чувствал толкова близка, никога не бе пожелавал толкова много да бъде неин защитник.

Хелън споделяше същото чувство на безнадеждна, беспомощна обич.

— И какво сега, скъпи? — Изведнъж, в новооткритата откровеност между тях двамата, тя усети, че може да говори. — Какво ще стане с Гийна?

— Мамо, няма смисъл.

— Защо не? Нали я обичаш?

Той не можеше да мълчи. Майка му бе научила толкова много, трябваше да узнае и останалото.

— Да, но един мъж не може да се ожени за своята полусестра!

— Своята полусестра?

Хелън се изпъна назад.

— Искаш да кажеш... Господи, какво си си наумил пък сега...? — Той почти можеше да чуе как нейният мозък препуска бясно. — Искаш да кажеш, че Филип е имал любовна връзка с жената на Бен...

— Да. — Той не можеше да скрие яростта, която личеше в гласа му. — Точно това имах предвид!

— Джон... аз не съм знаела за Юни и Филип. Просто трябва да помисля, да го изчисля. Но аз си спомням много добре кога се роди Гийна. В този момент аз неотлъчно бях до Юни. — Очите ѝ блеснаха от спомена. — Рожденият ѝ ден е преди Коледа. Тя се роди в края на ноември. — Тя бързо пресмяташе наум, докато говореше.

Накъде ги водеше всичко това?

— Е и?

— Това означава, че тя трябва да е била зачената през февруари на същата година. — Въодушевляването ѝ нарастваше с всяка изречена дума. — А тази година — това все още стои из бизнес тефтерите и може да се провери — Филип го нямаше отпреди Нова година, та чак до началото на юни. В онези дни междуконтинентални полети още нямаше. Когато тръгваше на своите бизнес разходки, той трябваше да пътува по море. А това значи, че с месеци не се е прибирал вкъщи!

Джон можеше да почувства как сълзите напират под затворените му клепачи.

— И това означава...

— Че не е възможно Гийна да е дъщеря на Филип. Тя не може да ти е полусестра и ти си свободен да отидеш при нея, да я обичаш, дори да я вземеш за своя жена.

Тя вече си представяше картината, докато Джон изхвърча през поляната по посока на къщата за гости, тя беше толкова сигурна, все едно че присъстваше там. Едно почукване по вратата на Бен, прочувствена молба към Гийна, ако може да излезе за минутка, последвана от пълно признание и молене за нейната прошка. След това момичето щеше да го залее със сълзите и упреците си, щеше да му каже, че той никога няма да получи проската ѝ и след това въпреки всичко щеше да му прости. Тогава те щяха да тръгнат да се разхождат под дърветата и да се изгубят сред купищата хибискуси и марципанено сладките, чудно ухаещи храсти.

След това щяха да се появят вече сгодени, или поне на път да го сторят, в това тя бе абсолютно сигурна. Какво беше сега, средата на юни? Хелън трескаво изчисляваше. Те щяха да се оженят някъде около Коледа, вероятно около щастливото рождено число на Гийна, което бе направило тяхното щастие възможно, напук на всички недоразумения и усложнения.

И на нея щеше отново да ѝ се наложи да напусне къщата, отстъпвайки мястото на невестата на своя син, както си му е редът и както трябваше да направят всички по-възрастни жени. Защото никоя кухня не е достатъчно голяма, за да побере две жени.

С идването на зимата щеше да дойде и нейното време да си върви.

Време беше да си потърси онази стая в Сидни и да я боядиса в черно...

Защото шансът никога не чука два пъти на вратата на тяхната възраст, както беше казал Чарлз. Веднъж вече го бе отхвърлила и той нямаше да я моли отново. Беше избрала сина си пред своя любовник и сега трябваше да заплати цената. И да продължава да плаща и плаща до деня на собствената си смърт.

— Хелън?

Той идваше към нея откъм трапезарията. Лицето му беше студено и отсъстващо.

— Просто дойдох да се сбогувам — каза рязко той. — Ще взема хеликоптера с госпожа Мацуда и Бъкли. Ще вземем също и Триша,

така че тя повече няма да ти тежи. Госпожа Мацуда казва, че е заинтересувана да купи поне бизнеса в Сидни, след като не може да има Кьонигсхаус. Така че аз ще поддържам връзката с нея. — Той направи пауза. — Но няма да се връщам повече тук. Така че, сбогом. И се пази.

Тя се опитваше да се държи, все едно че бе препълнена чаша и ако мръднеше или си поемеше въздух, щеше да прелее и да се изсипе във водопада от сълзи, безконечна скръб и болка.

— О, Чарлз — каза тя, — аз...

Той се обърна.

— Да? — каза дрезгаво той.

— Аз не искам да си отиваш!

— Какво е пък това? — настръхна той.

— Не искам да ти кажа „сбогом“!

Чарлз изпусна насъбрания се в гърдите му въздух под формата на един лек, горчив смях.

— Не е ли малко късно за това, а?

Тя чувстваше как сълзите ѝ се надигат като прилив.

— Не искам да ме оставиш, не мога да понеса да гледам как ти си отиваш!

— О, Хелън! — той отхвърли главата си назад в пристъп на болка. — Веднъж вече минахме през това! Твърде съм стар тепърва да започна да играя игрички! — Той се обърна, за да я погледне, лицето му беше студено и отнесено. — Виж, нека да признаем, че опитахме и не се получи.

„На нашата възраст шансът не се повтаря“, беше казал той. Тя събра всичките си останали сили.

— Ние можем да направим така, че да се получи.

Той все още я гледаше студено и подозрително.

— А какво ще стане с Джон?

— Аз говорих с Джон. Изясних си нещата с него. Всичко ще бъде наред.

— За кого?

Никога досега тя не го бе виждала толкова студен, толкова далечен.

— Какво искаш да кажеш? — извика тя.

Той закри очите си с ръка.

— Хелън, не си играй така с мен, не мога да го понеса. Не мога да идвам и да си отивам, когато на теб ти скимне. Когато преди ти говорих, аз исках да ми дадеш шанса да те обичам, да живея с теб — той изведнъж млъкна и пораженчески сви рамене. — Е, но това е история. Вече всичко е само минало.

— Само ако ти го казваш. — Тя никога не се бе чувствала толкова отчаяна. — Защото аз те обичам и те желая повече, отколкото някога съм желала нещо в живота си.

Той се бе вторачил в нея, хванат между надеждата и страха. Тя пристъпи към него и продължи.

— Знам, че имах своя шанс и го изпуснах. Знам, че те отпратих и ти казах „сбогом“. Но аз те моля, Чарлз, умолявам те: Дай ми още една възможност.

Тя взе ръката му, почти невидеща от сълзи.

— Не само на мен, скъпи, разбери го. Дай шанс и на двама ни.

Той все още стоеше нерешително, лицето му беше маска.

— Наистина ли го казваш? — промълви той, треперейки, въпреки че се мъчеше да потисне нервното си напрежение.

— Никога, през целия си живот, не съм казвала нещо с по-голяма убеденост! — ридаше тя. — О, Чарлз, аз мога да те направя щастлив! Обещавам ти, скъпи, само ми дай шанс!

— Шанс? — И той ли ридаше? През сълзите ѝ неговото лице изглеждаше замъглено?

— Само не ме напускай! — извика тя. — Чарлз, моля те, не ме напускай! — Тя отвори уста, за да изкрещи мъката си. — Не искам да си отиваш! Не искам да бъда разделена от теб! Не искам никога да ме напуснеш! Аз просто искам да бъда с теб!

Тя видя как по лицето му премина дъга от емоции.

— Хелън, наистина ли го мислиш?

Секунда по-късно тя бе вече в обятията му и той несръчно нанасяше целувки по цялото ѝ лице, изпивайки сълзите ѝ.

— Няма да те напусна, скъпоценната ми! — прочувствено каза той. — Няма да те напусна! И ние ще останем заедно до края на живота си!

Издание:

Автор: Розалинд Майлс

Заглавие: Пътища към Ада

Преводач: Свобода Гагарова

Година на превод: 1994

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: ИК „Прозорец“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1994

Тип: роман (не е указано)

Националност: английска (не е указано)

Печатница: ДФ „Балканпрес“

Художник: Буян Филчев

Коректор: Валери Калонкин

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/18531>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.